

ONLAR, BİR CANAVAR ARIYORLARDI.
ON YIL ÖNCE ÖLEN BİR KIZI DEĞİL.

MINDFUCK

2
SEKTE

SATIŞ REKORLARI KIRAN YAZAR

S.T. ABBY

MINDF*CK SERİSİ

NO:2

**Logan, işinden başka hiçbir şey düşünmeyen,
hayatını mesleğine adanmış iyi bir FBI ajanıdır.
Ta ki Lana hayatına girene kadar.**

Bir profilci olarak insanları hızlıca çözebilen Logan,
Lana'nın gizemli, beklenmedik ve uçarı yanı
sayesinde hızla ona âşık olmuştur.

Âşık olduğu, masum ve tatlı kadının
güvenliğini nasıl sağlayacaktır?

Logan, Lana'nın güçlü de olsa kırılgan biri olduğunu
biliyordur. Peki ya şimdi Lana'nın peşinde bir seri katil
varken de aynı şekilde mi düşünecektir.

artemisayinlari X artemiskitap @ artemisyayinlari

ARTEMIS

9*786258 667196*

Çeviren: Büşra Tekin

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

LANA
MYERS

ARTEMIS YAYINLARI

—

YAYIN NO: 2743

Sekte

Mindfuck Serisinin İkinci Kitabı

S. T. Abby

Orijinal Adı: Sidetracked

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

İngilizceden Çeviren: Büşra Tekin

Editör: Mihriban Onur

Son Okuma: Layla Tiryaki

Kapak Tasarımı: Aslıhan Kopuz / ArtSU

Sayfa Tasarım: Rumeysa Sarı

1. Basım: Nisan 2026

ISBN: 978-625-8667-19-6

Sertifika No: 43949

Sekte

© 2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Sidetracked

© 2016, *S. T. Abby

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurgihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelievler Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

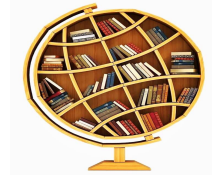
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

S.T. ABBY MINDFLECK

2

SEKTE

Çeviren
Büşra Tekin

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Ninova

Hassas okurlar için uygun değildir. Argo dil,
cinsel içerik gibi tetikleyici unsurlar
içerebilir. Ahlaki pusulası ciddi ölçüde bozuk
bir hikâyenin sayfalarını aralayacaksınız, bu
riski göze alarak okuyun.

Bu kitap, sesini kaybedenler için.
Lana Myers olabilmeyi dileyenler için.
Hakkında hâlâ bir şeyler fısıldananlar için.
Unutmak adına her yeni günde savařanlar için.
Yalnız deęilsiniz.

~~Tim Hoover~~
~~Chuck Cosby~~
~~Nathan Malone~~
~~Jeremy Hoyt~~
~~Ben Harris~~
~~Tyler Shane~~
~~Lawrence Martin~~
~~Ara sokaktaki adam~~

Sona yaklaşıyorum...

Ninova

Birinci Bölüm

Gerçek bilgi, insanın kendi cehaletinin sınırlarını bilmesidir.

-Konfüçyüs

Annem, motivasyon cümlelerine ihtiyaç duyduğunda Konfüçyüs'ten alıntılar yapan bir kadındı. Babamsa her şey üstüne yıkıldığı anlarda bile Einstein'a sığınırdı.

Şu an bu iki ölü bilge adamın da bana yardımı dokunamazdı. Anne babamın ve bilge sözlerinin de öyle.

Dürüst olmak gerekirse başka bir kızın kimliğini çaldığımı, mirasına konduğumu ve bu durumu, beni hayatım boyunca taşıyacağım yaralarla baş başa bırakan adamlardan huzursuz edecek türde bir intikam almak için kullandığımı bilseydiler, muhtemelen beni hiç affetmezlerdi.

Beş dakika önce hayatım gayet yolunda ilerliyordu. Yani, en azından benim için her şey yolundaydı.

Sonra Hadley gelip kapımı çalmıştı. Kapıyı hiç açmamam gerekirdi.

“Ben Hadley Grace.”

İsmi kısmen tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu çıkaramıyordum.

“Tamam.” Omuz silkerek isminin hiçbir önem arz etmediğini gösterdim.

“Logan Bennett benim patronum.”

İşte bu... Şaşırtıcıydı. “DC’de olman gerekmiyor mu? Öcü’nün yeni bir ceset bıraktığını duydum.”

Gözleri şaşkınlıkla parladı. Cebinden telefonunu çıkarıp mesajlarını okuduğu an küftetti.

“Direkt konuya gireceğim,” dedi elime bir dosya uzatarak.

Sertçe uzattığı dosyanın kapağını kaldırıp en büyük korkularımla yüzleştiğim an, kalbim damarlarıma hızla kan pompalamaya başladı.

“Aslında sen direkt konuya girsen daha iyi olur,” dedi duygusuzca. “Ne bok yemeye ölen bir kızın kimliğini çaldığını anlat.”

Kafamda binlerce senaryo dönüyordu. Ne kadarını bildiğini merak ediyordum. İçimdeki telaşın dışa yansımadığından son derece emindim. Soğukkanlılığın vücut bulmuş hâliydim. Buna kendimi hazırlamıştım. Gerçi bu kadar detaylı bir dosyayla, Logan’a yakın birisi tarafından böyle bir duruma düşeceğimi tahmin etmemiştim.

“Arkadaşlarının sevgililerini hep böyle kuralları ihlal ederek inceler misin, yoksa bu bana mı özel?” diye sordum karşımdaki kıza. Ses tonumun sakın ve mesafeli kalmasına özen gösteriyordum.

“Gerçekten rol mu keseceksin? Pekâlâ. Logan’ı arıyorum. Ona yalancı bir sürtüğün onu parmağında oynattığını söyleyeceğim.”

“Onu arayabilirsin. Ölen bir kızın kimliğini çalma konusunda yanlış bir suçlama yapıyorsun. Ama elbette durma, ara onu ve kendini delirmiş kıskanç bir kız olarak afişe et.”

Kapıyı kapatmaya hazırlanmışım ki ayağını aralık kısma koyarak bana engel oldu.

Onu yakalamıştım.

Yavaşça kapıyı tekrar açarken tek kaşımı kaldırdım.

“On yıl önce Kennedy Carlyle, kafası iyi olduğu için trafik kazası geçirdi. Ölümcül yaralar almasına rağmen mucize eseri hayata tutundu. Bunu nasıl başardı sence?”

Bilinçli olarak Kennedy'den farklı bir insanmış gibi bahsediyordu. Ağzımdan bir şeyler kaçırmam için çabalıyordu.

“On yıl önce *ben* farklı bir insandım. İsmimi hukuken değiştirdim, tedavi olup kendime geldim ve hayatımla ilgili sağlam kararlar verdim. O zamanlar on altı yaşında bir çocuktum, sebepsiz öfkelerim vardı. Yeni bir isim, yeni bir hayat, yeni hayat tercihleri ve daha sağlam bir ruh sağlığı. Hayatta kalmam *gerçekten* mucizeydi ve ben de bunun kıymetini bilmek için elimden geleni yaptım.”

Prova edip durduğum saçmalıklar bundan ibaretti işte. Birinin beni açığa çıkaracağı güne hazırlanmışım.

Alayla güldü. “O kıza benzemiyorsun bile. Yüz tanıma sisteminden de baktım, oranlar hiç yakın değildi.”

Tamam, bunları prova ederken FBI'dan biriyle karşı karşıya kalmayı planlamamıştım.

“Özelime girip yasaları çiğnediğin sırada tıbbi dosyalarımı da gözden geçirdin mi?”

“Tıbbi dosyalarını izinsiz görüntülemek de dâhil olmak üzere hiçbir yasayı çiğnemedim.”

“Ama trafik kazasında aldığım yaraların beni öldürebilecek kadar ağır olduğunu biliyorsun.” Durumu tersine çevirerek bu sefer ben yalanlarını yüzüne vurmaya başladım.

Gözlerini kısarak bana baktığı sırada tişörtümü sıyırıp onu şaşırttım.

Bakışları hemen pürüzlü yara izlerime çevrildi. Sırtımdakileri görmemişti bile. Logan göğsümdeki uzun ve berbat iki yara izini gördüğünde donup kaldığım için bu konuyu o da hiç açmamıştı.

“Haklısın. Zar zor hayatta kaldım.” Kennedy’nin tıpkı benim gibi kesilip biçilmiş hâlde olması işime yaramıştı. “Kanıtım var. Makyajımı silip yüzümdeki soluk yara izlerini de sana hemen gösterebilirim. Gerçi şanslıydım. Şahane bir plastik cerrah, yüzüme on tane yeniden yapılandırma ameliyatı yaparak bu iki izin aksine, korkunç görünmemi önlemiş oldu.”

Hafifçe geri çekilirken dudaklarını birbirine bastırdı. Yüz tanıma sisteminde gözler yalan söylemezdi. Tabii yüzünüzün yüzde doksanı metal plakalarla desteklenecek kadar zarar görmediyse. Yüz tanıma sistemi eşleşiyor olmalıydı. Jake bunu uzun zaman önce düzeltmişti, yani karşımdaki kız blöf yapıyor olmalıydı.

“En ağır yaralanma yüzümdeydi. Tıbbi dosyalarımda görürsün. O kadar darbe almıştı ki resmen yeniden yaptılar. Yani evet, hayatta kalmam mucizeydi. Dosyamdan plastik cerrahıma da bakabilirsin. Adı Dr. Calvin Morose. İşin bittiğinde Logan’dan özür de dileyeceğine eminim.”

Kapıyı tekrar kapatmaya hazırlanmıştım ki ayağıyla yine bana engel oldu. Bu sefer kapıyı açtığımda ona ters ters bakarak midemin bulandığını göstermekten ziyade, rahatsız olmuşum gibi davranmaya çalışıyordum.

“Kennedy Carlyle notları zayıf bir öğrenciydi. Gel gör ki kazadan sonra bir anda hayatındaki her şey değişti ve okulu harika bir ortalamayla bitirip üniversite eğitimini de tamamladı, öyle mi? Bir de artık eğitimli bir FBI profilcisi gibi seri katillerin profilini çıkarıyor...”

Anlaşıldı, demek bunların hepsi kahrolası Öcü yüzündendi. O şerefsizi gerçekten öldürmek istiyordum.

“Sadece adamın bir temizlik görevlisi gibi titizlikle arkasını temizlediğini söyledim. Buna profil çıkarmak denmez. Zengin çocukları, anne babalarından çok hizmetçilerle vakit geçiriyor.”

“Logan’a babanın temizlik görevlisi bir arkadaşı olduğunu söylemişsin,” dedi bir yalanımı daha yakaladığı için sırıtarak.

Logan’la ne kadar yakınlardı acaba? Yalanlarımı ortaya çıkarmak konusunda neden bu denli kararlıydı?

Bu kızı öldürmem gerekecek miydi?

Hayır. Hayır. Onu öldüremezdim. Tecavüzcünün teki olmadığı müddetçe yapamazdım.

Tecavüzcü olma ihtimali var mıydı ki?

Kızın zayıf vücuduna, çelimsizliğine ve şaşırtıcı güzelliğine bakarak düşündüm. Kendimi de göz önünde bulundurunca, dış görünüş yanıltıcı olabiliyordu. Bu kızda da aynı durum söz konusuydu belki.

Resmen aklımı kaçıırıyordum.

“Babamın temizlik görevlisi olan bir sürü arkadaşı vardı. Onlara kahya diyordu hatta. Neredeyse ölecek duruma düşmeden önce kötü şeyleri önemseyen, ayrıcalıklı bir aileden gelme şımarık, zengin bir kız olduğumu söylemek istemediğim için kusura bakma artık. Artık daha farklıyım. Bunları Logan’dan gizlememe gelince... Daha yeni çıkmaya başladık. Tüm geçmişini kusmak, ilişkiye başlamak için doğru bir yol değil. Psikopata bağlayıp saldırgan bir tavırla sevgilisinin geçmişini ortaya sermen de onu ayartmanı sağlamayacak. Şimdi rica ediyorum, siktir git.”

“Bunları Logan’a gösterirsem peki?” diyerek beni tehdit etti.

“O zaman galiba benim de bütün ameliyat dosyalarımı ve yapılan işlemleri ona göstermem gerekecek. Senin gibi saldır-

gan bir tavırla bana yaklaşırsa da aramızdaki her şeyi sonlandıracağım.”

Kapıyı yüzüne çarpıp ahşap yüzeyine yaslanırken titreyen elimi görmezden gelmeye çalıştım. Sikerler böyle işi.

Geçmişim sağladı. Jake bundan emin olmuştu. Kennedy Carlyle’in dosyaları bana uyum sağlayacak şekilde düzenlenmişti. Kızın yara izleri. Aldığı hasar. Kan grubu. Kahrolası DNA’sı. Jake bütün ipuçlarının üstünü kapatmıştı.

Ben Kennedy Carlyle’dım.

Aslında Lana Myers’tım.

Victoria Evans da Kennedy de ölmüşlerdi ve Lana doğmuştu.

Nasıl oluyordu da kimlik bunalımı yaşamıyordum, hayret ediyordum doğrusu.

Telefonumu alır almaz tekrar Jake’i aradım.

“Ne oluyor?” dedi sinirle. “Neden yüzüme kapatıp sonra da telefonunu tamamen kapattın?!”

“Hadley Grace isimli kızla ilgili bütün karanlık detayları öğrenmek istiyorum.”

“Ne? Neden?”

Derin bir nefes aldım ve kendimi Jake’in kaçınılmaz azarına hazırladım. “Çünkü kız artık bizim için bir sorun.”

Düzenleme

Ny.ozlem

İkinci Bölüm

*Erdemli insan doğruluğa odaklanır,
sıradan insansa çıkarına.*

-Konfüçyüs

“Hadley hangi cehennemde acaba? Adli tıp soruşturmasını yönetiyor olması lazımdı,” diye sertçe sordum Elise’e bakarak.

“Birkaç kez aradım. Yolda olduğuna dair bir mesaj atmış.”

Zavallı kadının bedenini sonunda içeri aldıklarında bitap hâlde elimi saçlarımdan geçirdim.

O şerefsiz buradaydı.

Benimle alay ediyordu.

Bana meydan okuyordu.

Sanki burada olmasının benim kabahatim olduğunu belirtmek istiyormuş gibi, ismimi ölü bir kadının bedenine kazımişti.

“Beş sokaklık alandaki bütün kamera kayıtlarını istiyorum. Adamın nereden geldiğini ve nereye gittiğini bilmek istiyorum!” diye bağırdım Elise’e. Emrimi yerine getirmek üzere koşarak yanımdan ayrılmadan önce başını onaylarcasına salladı.

Daha önce hiç bu kadar öfkelenmemiştim. FBI’la çalıştığım bu yedi yıl boyunca kimse bana meydan okumamıştı. Bir kadı-

nın göğsüne kişisel bir uyarı kazıyacak kadar ileri giden bir seri katille karşılaşmamıştım.

İnsan kalabalığını bakışlarımla süzerken midem bulanıyordu. Onu bulacaktım.

Lana haklıydı. Bu adam ilgi istiyordu. Saplantısı, artık bu cinayetlerle bana işkence etmek hâline gelmişti.

Bu iş bitene kadar Lana'dan uzak durmam gerekiyordu. Şerefsiz herif parmaklıkların ardına kapatılana kadar Lana güvende olmayacaktı. Cinsel bir sadist doğrudan benim peşime düşmezdi, önemsedğim kadının peşine düşerdi. Bunu Lana'ya söylememiştim tabii. Gerçi doğrusunu söylemek gerekirse, bu herifin ilgiyi böyle üstüne çekmek isteyeceğini de düşünmemiştim.

Lana bunu benden önce fark etmişti. Şu âna kadar katil, ilgiyi arzuladığına dair bir belirti göstermemişti.

Adamın adını ve yüzünü haberlerde yayınlamıştım ve artık saklanmak yerine burnumun dibindeki bir kadını öldürmüştü.

Donny de bana doğru gelirken bir o kadar öfkeli görünüyordu. Bu işin yükü artık bizim omuzlarımızdaydı ve insanlar suçlayacak birini bulamayınca, sanki bu canavarı biz yaratmışız gibi parmaklarını bize doğrultacaktı.

“Cinsel sadist karakteriyle çelişen, narsistik bir kişilik özelliği geliştirmeye başladı...”

“Bir iz bulduk,” dedi Lisa, Donny'nin sözünü bölerek. “Gerald Plemmons yarım saat önce şehir merkezinde görülmüş.”

Çoktan arabama yönelmiştim. Lisa ve Donny de peşimden arabaya atlayınca yeni izin peşine düştük.

“Müdür aradı. Artık öldürmek için ateş etme yetkimiz var,” dedim ikisine.

Bu emirden ilk kez rahatsız olmamıştım.

“Öyle mi?” dedi Lisa yan koltuktan. “Bu herif çok ileriye gidip işleri kişiselleştirdi. Cinsel bir sadistti, şimdi narsistik eğilim gösteriyor ve ben de senin eski sevgilinim. Bence bir süre birinin yanında kalsam iyi olacak.”

“Sana odaklanmaz,” dedi Donny arka koltuktan. “Daha çok Lana’ya odaklanacaktır.”

Donny içimden geçen endişeleri dile getirdiğinde direksiyonu sıkıca kavradım.

“Lana da kim?” diye sordu Lisa. Aklı karışmıştı.

“Bu iş son bulana kadar kapısına iki devriye arabası göndereceğim. Yine de o herif kafayı sadece bana takmış gibi düşünmeyelim. Tüm ekiple kafayı bozmuş da olabilir.”

“Birkaç yıldır elim dışında ilişki yaşadığım kimse yok,” dedi Donny.

“Lana da kim?” diye sordu Lisa tekrardan.

“Elise, Lisa ve Hadley ekipte ilgisini çekebilecek kadınlar. Onların evinde de devriye durmalı,” dedim. Öfkeyle derin bir nefes veren Lisa’yı hâlâ duymazdan geliyordum.

Bulduğumuz izin peşinden giderken destek ekibe haber vermeyi ihmal etmedim. Muhtemelen bunun pek bir etkisi olmayacaktı. O herif aynı yerde uzun süre durmayacak kadar akıllıydı.

Peşinde olduğumu biliyordu.

Üçüncü Bölüm

*Hayat esasında basittir, onu karmaşık
kılmak adına biz ısrar ederiz.*

-Konfüçyüs

Evimin önünde beni gözleyen ve Öcü'den koruyan iki polis vardı. Evet, kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındaydım.

Sıradaki kurbanlarımla ilgili tonlarca bilgi ve gizli çekilen fotoğrafların olduğu gizli bir odam vardı. Şu an o gizli odadaydım ve dışarıdaki ekip arabasında kabak gibi duran iki polis fazla dikkat çekiyordu.

Dikkat çekmemenin tam olarak ne olduğundan haberleri var mıydı?

Camları da açıktı. Gerçekten hiç korku filmi izlememişler miydi? Camların açık olması, boğazlarının kesilmesi için en uygun durumdu.

Cinayet odamda pencere olmadığı için güvenlik kamerasından onları izliyordum. Sadece dışarıda kamera vardı ve polislerden gözümü ayırmamak için kameraları bugün ben yerleştirmiştim.

Logan beni dinlemediği için ona çok sinirlenmiştim. Burada polis falan istemiyordum. Polisler planıma engel oluyordu. Tabii bunu ona söyleyecek değildim. Beni korumayı kafasına koymuştu. Ben de dışarıdaki üniformalılardan korkup korkmayacağı belli olmayan seri katili delik deşik etmeyi aklıma koymuştum.

Bir yandan da diğer monitörden Anthony'yi izliyordum. Sıradaki kurbanım oydu. Şu âna kadar yalnızca iki kamera kurabilmiştim. Onun için kasabama daha da yaklaşıyordum. Harekete geçmeme az kalmıştı. O hastalıklı, çarpık kasabaya ulaştığım andan itibaren işkencelerim konusunda daha yaratıcı olmam gerekecekti. Sonuçta her yanımla FBI'la çevrili olacaktı.

Üstüne bir de sevgilim evime polisleri dikmişti. Kullanmam gereken bütün cinayet malzemelerimin olduğu evime. Süt almayla markete giderken bile polisler beni takip ediyordu. Cinayet mahallime gelip günlerce insanlara işkence yaptığım sırada beni takip edip koruyacak hâlleri yoktu tabii.

Aptal Öcü.

Keşke onu da hadım edebilseydim. Keşke canını yaktığı o kadınların hak ettiği adaleti sağlayabilseydim. Ama şans eseri kendimi korumuşum gibi yapmam gerekiyordu.

İç çekerek gizli odamdan çıkıp kapısını gizlemek için kullandığım boş kitaplığı ittim. Ardından asıl odayı gizlemek için paravan odamın kapısını kilitledim.

Artık her şey gizli kapaklı ilerleyecekti. Seri katillerin peşine düşen profilci bir FBI'la sevgili olan seri katilin tekiyseniz, işler böyle yürüyordu.

Nasıl olduysa, basit hayatım bir anda karmaşıklaşmıştı.

Yaklaşık otuz dakika kadar sonra tanıdık bir arabanın kenara çektiğini gördüm. Logan'ın arabasından inip evin yakınında bekleyen polislerle konuşmasını izlerken sırtıttım. Ancak yanında

bir adam ve genç bir kadın olması hoşuma gitmemiştir. Çünkü bu, kalmayacağı anlamına geliyordu.

Evimin kapısından dışarı adım atıp tanımadığım iki kişiyi süzdüm. Adam, bana içtenlikle gülümseyerek benim bir zamanlar Logan'a el salladığımdan daha makul görünen bir tavırla bana el salladı.

Diğer yandan genç kadınsa gördükleri karşısında pek mutlu değil gibiydi. En azından altımda pantolon vardı. Öcü başımdan gidene kadar pantolon giymemin iyi bir fikir olduğuna karar vermiştim.

Belli ki ekipteki kızların benimle bir sorunu vardı. Özellikle de şu an karşımda ekipten ikinci bir kız dururken ve suratını asıp beni süzerken bunu söylemek mümkündü. Yoksa bu kızlar, oldukça eğitilmiş bir katili kızdırmanın tehlikeli olabileceğini bilmiyorlar mıydı?

Bakışlarımı genç kadından ayırarak bana doğru yaklaşan Logan'a odaklandım. Yüzünde tatsız bir ifade vardı. Görevdeyken giydiği standart siyah takım elbise yüzünden, saçları normale göre daha sarı görünüyordu.

Yanıma geldiği an dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni şaşırttı. Öpücüğüne karşılık verirken bahçemdeki seyircileri unutmuştum. Elini sırtıma uzatıp beni kendine çektiği an ona yaslandım.

Gürültülü bir ıslık sesi duyana dek beni öpmeyi sürdürdü. Yanında getirdiği adam güldükten sonra başıyla bizi işaret ederek tekrar ıslık çalınca Logan iç çekti.

“İçeri gelebilir miyiz?” diye sordu Logan.

Onaylarcasına başımı salladığım an elimi tuttu. Ardından ıslık çalan adam ve bana ters ters bakan genç kadın evime girdikten sonra kapıyı arkamızdan kapattı. Kadın, çok süslü olma-

yan evimden kim olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi etrafa bakınmaya başladı.

“Tüm bunlar için çok özür dilerim,” dedi Logan, küçük bir öpücük kondurduğu alnıma doğru fısıldayarak.

“Sorun olacağını sanmıyorum, Logan. Polisler biraz abartı oldu ve çok rahatsız ediciler. Direkt göz önüne park etmişler, pek işe yarayacaklarını da sanmıyorum.”

“O herif polisler varken uzak duracaktır,” diyerek tanımadığım adam araya girdi. “Şu an bizimle alay etmeye devam edebilmesi için özgür kalması lazım. Yakalanma riskine giremez. İçeride başka bir polis olup olmadığını bilmiyor.”

“Tam olarak bu yüzden buradayım,” diye ekledi Logan. Yüzünü buruşturarak bana bakıyordu.

“Hayır,” dedim inatla. “Evimde kimseyi istemiyorum. Tabii sen gönüllü olmayacaksan.”

“Biraz minnettar mı olsan,” diye araya girdi genç kadın. Karşılığındaysa Logan’ın ters bakışlarıyla karşılaştı. “O polisler seni korumak için buradalar. Evde birinin kalması daha güvenli olur ve seni güvende tutmak için fedakârlık yapıyorlar.”

Bu kadından sahiden hiç hoşlanmamıştım. Onu kesmem mümkün müydü? Birazcık?

“Lisa, çeneni kapatamayacaksan gidip arabada bekle,” dedi Logan. Sesinde hiç şahit olmadığım ters bir ton vardı.

Genç kadın ona sertçe bakarken parçaları yavaş yavaş birleştirdim. Kırgındı. Bakışlarında feci bir kırgınlık vardı.

Canı yanan bir kadını fark etmemek zordu.

Logan, onunla normal bir iş arkadaşıyla değil de bıktığı bir eski sevgilisiyle konuşur gibi konuşuyordu.

Bu durum sahiden hiç hoşuma gitmemişti.

Ve kadını gerçekten kesebilirdim. Birazdan da fazla.

Genç kadın gitmek yerine sandalyelerden birine oturunca ciddi bir hayal kırıklığı yaşadım. Logan'sa elimi tutup beni yatak odama açılan koridora çekti. Odama girip arkamı kapıyı kapattığı an ona döndüm, manyak kıskanç bir kadın gibi davranmamaya çalışıyordum.

“Ekibinden biriyle çıktığını söylememiştin,” dedim sakince. Psikopatın teki gibi değil de tamamen mantıklı ve akli başında bir kadın gibi konuşuyordum.

“Bir yıl önceydi ve hiçbir önemi yoktu.”

“Kıskanıyor.”

Gözleri keyifle parladı.

“Sen de kıskanıyorsun. Bu ilişkide aklını kaçıran tek kişi olmadığımı sevindim.”

Dudakları kıvrılırken karşılığında kıvrılmaya hazırlanan dudaklarımı birbirine bastırdım. Öfkemi hiç çaba sarf etmeden dağıtmayı başarabiliyordu.

Daha önce bunu başarabilen kimse olmamıştı.

Kollarımı boynuna doladığımda belime sarıldı.

“Evde birinin kalmasına izin ver. Her açıdan korunduğunu bilirsem içim rahat eder. Ben fırsat oldukça en fazla birkaç saat ofisimde uyurum gibi görünüyor. Departmanım için bu dava şu an her şeyden önemli ama *benim* önceliğim sensin.”

“Olmaz,” dedim rahatlıkla. Evime meraklı bir polisi alma riskine giremezdim. “Evimde yabancı biri kalırken rahat edemem. Rozeti olması o kişiyi ayrıcalıklı kılmaz.”

Gülümsemesi solarken akli karışmış gibi başını eğdi.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Yok bir şey. Sadece... Daha önce, sırf rozetim olduğu için bana güvendiğini düşünmüştüm. Polis teşkilatıyla bir sorunun

olmadığına, yani polislerle kötü bir deneyim yaşamadığına yönelik bir profil çıkarmıştım.”

“Ne yani, şu an seni şaşırttım mı?” derken gülümsedim. Ardından yanlışlıkla görmesini istemeyeceğim hislerimi maskeleyemeye çalıştım. “Bir gün sana kendimle ilgili her şeyi anlatacağım. Ama hayır, sırf rozeti var diye bir erkeğe güvenmem. Benim büyüdüğüm yerde rozetler, insanların yaptıklarının yanlarına kâr kalmasını sağlıyordu. Hastalıklı bir kasabaydı.”

Yanağımlı okşadığında yüzümü eline yasladım. Lana ya da Kennedy yerine, Victoria olarak yaşadığım hayattan bu kadar bahsettiğim için kendime sinir olmuştum.

“Üzgünüm. Bir iki saat de olsa, seninle uyumaya gelmek için vakit bulmaya çalışacağım. Belki geçmişte yaşadıklarından bana bahsetmeye karar verirsin.”

Başımı iki yana sallayarak bileklerini tuttum. “İşini yap. Ben yetişkin bir kadını. Beş yaşından beri öcülerden korkmuyorum,” dedim korkunç esprimi hafifletmek için gülümseyerek. Ancak onun suratı asıldı.

“Bu ciddi bir konu, Lana. Eğer sana elini sürerse...”

“Kendini savunma dersleri almıştım. İki silahım var. Ayrıca üst kata kaçmak yerine arka kapıdan çıkma planı yapabilirim. Sorun yok. Halledebilirim.”

“Seni yakalarsa yapacak hiçbir şeyin kalmaz.”

Böyle bir şeyin yaşandığını düşünmek bile midesini bulandırıyormuş gibi görünüyordu. Ah bir bilse...

“Tamam,” dedim onu rahatlatmak için. “Birisi burada kalabilir. Güvendiğin birisi. Buradaki polis merkezinde arkadaşların olduğuna eminim.”

Yaşanabilecek milyonlarca kötü olayın ihtimali, yüzündeki o rahatlama ifadesine değerdı. Beni gerçekten önemsiyordu. Şu an *benim için* korkuyordu çünkü acımasız bir katil peşimdeydi.

İroni gözümden kaçmıyordu elbette.

“Arkadaşım yok ama son derece güvenilir birkaç düzgün adam bulabilirim,” dedi kısık sesle. “Güvenmediğim birinin burada kalmasına asla izin vermem.”

Eğer bir şey yapmaya kalkarlarsa onları hadım edip aletlerini duvara çivileyeceğimi söylemedim. Aksine, zayıfımışım ve korunmaya ihtiyacım varmış gibi düşünmesine izin verdim. Çünkü şu an böyle hissetmeye ihtiyacı vardı.

Asıl gerçek, üstesinden gelemeyeceği kadar ağırdı.

Ve bu gerçekler bir gün açığa çıkarsa, ne olacağını merak ediyordum.

Beni kendine çekerek öptüğünde zihnimde beliren tüm endişeler kayboldu. Şu anda bu, her şeye değirdi. İntikamımın ellerimden kayıp gitmesine bile.

Ancak intikam yalnızca bana ait değildi. Mezarlarının başında bekleyen ruhlar da hesaplaşmak istiyordu. O ruhların huzura ermesi gerekiyordu.

Logan hemencecik geri çekilince hayal kırıklığıyla inledim. “Dikkat et. Mümkün olduğunca gelip gideceğim. Gerçekten güvende olduğuna ikna olmak için seni kendi gözlerimle görmem lazım.”

“Seni görmek fena olmaz ama işlerine odaklan. Bana odaklanıp da o adamın başka birine daha zarar vermesine izin verme. Onun istediği bu.”

Baş parmağını dudağımda gezdirirken bir anlığına beni süzdü. “Bugün sana ne kadar harika olduğumu söylemiş miydin?”

Gülümsesem de söylediği şey ağırdı. Demek harikaydım. Harika olduğumu düşünüyordu. Gerçeklikten çok uzak bir tabirdi ve bunu ona zaten söylemiştim.

“İçerdeki kadın peki?” diye sordum o gitmeden cevap almayı umarak.

Gülümsemesi genişledi. “Birkaç ay çıktık. Ciddi bir ilişki istiyordu. Bense işimle evliydim. Benim departmanıma transfer olunca ondan ayrıldım çünkü aynı departmandaki kişilerin sevgili olması kurallara aykırı.”

Söylediklerini dinlerken gerildim. Bak sen. Ne zaman böyle bir kıza dönüşmüştüm?

“Transfer olmasa hâlâ birlikte olabilirdiniz yani?”

Kulağa ne kadar acınası ve yapışkan geldiğimin farkındaydım.

Ancak şerefsiz Logan’ın gülümsemesi daha da genişledi. “Hayır. Ayrılmamızın en kolay çözümü buydu sadece. İşten kaytarmak istememe sebep olan tek kadın sensin, Lana. Bana önceliklerimi ve gerçekten yaptıklarımın buna değip değmeyeceğini sorguluyorsun.”

Midemde kelebekler uçuştı.

“Yaptıklarının her şeye değeceğini biliyorsun. Sen katilleri durduruyorsun. Bir kahramansın.”

Gülümsemesi solarken boğazını temizledi. “Onları hep zamanında durduramayabiliyorum. Bir tanesini kontrol altına aldığımızda, yerine iki tane geliyor sanki. Şimdi de başımıza böyle bir olay çıktı. İşim yüzünden seni tehlikeye atıyorum. Senin canına kıyaslanınca, kesinlikle buna değmiyor.”

Onu kendime çekip tekrar öptüğümde bana sıkıca sarılarak iyice bedenine yasladı. İki eliyle kalçamdan tutup beni kaldırdı. Ardından şifonyerime oturttu ve bacaklarımın arasına yerleşti. Hâlâ dudaklarımın tadını çıkarıyordu.

İniltimi dudaklarıyla yutsa da birisi sertçe kapıya vurdu.

“Profildeki değişiklikleri konuşmak için Elise ve Leonard’la buluşacaksak harekete geçmemiz gerekiyor!” diye seslendi içerden kadın.

Onu keseceğim netleşmişti.

Logan öpüşmemizi bölmedi. Aksine sanki o kızın benim kadar önemli olmadığını göstermek istercesine beni daha sert öpmeye başladı. Sanki benden daha önemli hiçbir şey yokmuş gibi.

Sonunda öpüşmemizi bölen taraf ben oldum. Derin nefesler alırken alınlarımızı birbirine yaslamıştık.

“Dikkatli ol,” dedim yavaşça. “Benim için endişelenme. Gidip farkını ortaya koy.”

Dudaklarını tekrar dudaklarıma sürtmekten önce inledi. Ardından beni şifonyerden indirdi ve el ele tutuştuk. Profilci eski sevgili oturma odamda bizi bekliyordu.

“Şef Harris’i arayıp listemdeki adamlardan birini göndermesini söyle,” dedi Logan diğer adama. Gerçekten önce benden izin almayı beklemişti.

Kadın bakışlarını bizden ayırarak arkasını döndü ve dışarı çıktı. Logan son bir kez yanağımı okşadıktan sonra hızlıca beni öptü ve arkadaşlarının peşine takıldı.

Kız, arka koltuğa geçerken adam Logan’ın yanına, yolcu koltuğuna yerleşmişti. Arabayı Logan’ın sürmesine şaşırmamıştım. Biraz kontrol manyağı olduğu gözümünden kaçmamıştı. Tabii bunu sorun edecek değildim.

Garaj yolundan çıkarken kornaya iki kez bastığında yüzüme aptal bir gülümseme yayıldı. Eskiden komşumun da, karısına son bir kez veda etmek istercesine arabasını çıkarırken kornaya bastığını hatırlıyordum.

Veeee bu adamın adını kıcıma dövme yaptırmama gerçekten ramak kalmıştı.

Kapıyı kapattıktan sonra Hadley’yle ilişkileriyle ilgili hiçbir şey sormadığımı hatırlayarak inledim. Lanet olası kadınlar. Kaç kadınla daha ilgilenmem gerekecekti?

Üst kata koşup gizli odama girdim, parmaklarım masamdaki elmayı buldu. Balmumundan bir elmaydı, kıpkırmızıydı ve üstüne batırılan yedi çivi vardı. Daha çok çivi eklenecekti.

Etrafıma bakarken içeriye polis alacağım bir evde cinayet odamın kalmasının ne kadar aptalca olacağını sorguladım. Logan mahremime saygı duyup etrafı karıştırmıyordu. Ama gelecek olan bu polis? Burada kimin kalacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Tüm kapalı olan kapıların kapalı kalmasını umuyordum. Eğer kapılardan biri bile kapalı kalmazsa da şifreli kilitle korunan metal kapının, meraklı bir polisi uzak tutmaya yetmesini umuyordum.

Düzenleme
Ny.ozlem

Dördüncü Bölüm

*Saygı duygusu yoksa, geriye insanı
hayvandan ayıran ne kalır?*

-Konfüçyüs

“İki gündür sessiz,” dedi Elise. Adli tıp raporlarını incelemekle meşguldü.

“Temkinli hareket ediyor. İlgi çekmek istiyor ama kazanmamı istemiyor, hele de son vurgununu yapmadan.”

“Son vurgunu neymiş?”

“Lana,” dedim kalemimi sıkarak.

“Bunu bilemeyiz,” diye karşı çıktı Lisa.

Onu duymazdan geldim. Bir senedir hiç böyle davranmamıştı. Ancak şimdi, kıskanç bir eski sevgili gibi davranıyordu. Bu takıntısı bir anda nereden çıktı, bilmiyordum ama önemsiz ve manasız bir tavır sergiliyordu. Hem de böyle bir zamanda.

“Bir sorunumuz var,” dedi Donny hızlı adımlarla masama yaklaşırken.

“Her yerimiz sorun olmuş zaten,” diyerek çözülmemiş davaların asılı olduğu tahtayı işaret ettim.

“Delaney Grove’dan iki adam kayıp.”

Ürpererek doğruldum. “Tasadüf olabilir mi? Fail cinayetleri kurbanların evinde işliyordu.”

“Ayrıca kendi hâlinde tek başına yaşayan bekâr erkekleri hedef alıyordu. Lawrence Martin’in ev arkadaşı var, yirmi dokuz yaşında ve New York’ta reklam yöneticisi. On ya da on bir gün önce kaybolmuş.”

“Siktir,” dedi Elise. “Kurbanların hepsi dört gün geçmeden bulunmuştu. Tasadüftür muhtemelen, ayrıca bilgiler mağdur profilimize de uymuyor.”

“Fazla tesadüfi,” diye mırıldandım. Ardından dikkatimi Donny’ye verdim. “Ev arkadaşı neden kaybolduğunu daha erken bildirmemiş?”

“Lawrence bir kızla mı takılıyor, yoksa ofiste mi emin olamamış. Ayrıca çok umurunda değilmiş gibi bir izlenime kapıldım. Kira vakti yaklaşıyormuş ve bu sıralarda Lawrence’ın kendi payını ona hep elden verdiğini söyledi. Dün eve gelmemiş, işe de gitmemiş ve bir süredir onu gören de olmamış.”

“Peki diğeri?” diye sordu Elise.

“Tyler Shane,” diyerek cevapladı Donny. “Batı Virginia’da yaşayan, yirmi yedi yaşında bir teknoloji analisti. Liseden mezun olur olmaz oraya taşınmış. Kaybolduğunu bugün sevgilisi bildirmiş.”

“Yani bir sevgilisi var?” diye sordum. Aklım karışmıştı. “Fail, yalnızca bekâr erkekleri hedef alıyordu.”

“Adamın karısı da var,” dedi Donny kaşlarını kaldırarak. “Anladığım kadarıyla tanımadığı birisi Tyler’ın karısına, sevgilisi Denise Watkins’le Tyler’ın fotoğraflarını ve mesajlaşmalarının ekran görüntüsünü ulaştırmış. Kadın o gün evi terk edip bir daha dönmemiş. Adamın kaybolduğundan haberi bile yoktu, bence umursamıyor da.”

“Adamın kayboluşuyla karısının ilgisi olabilir mi?” diye sordu Lisa. Ters ters bana bakıyordu. “Ne de olsa seri katilden ziyade, şehvet suçu işlenmiş olma ihtimali var.”

Herkes aklında bir sürü soru varmış gibi bize baksa da, Lisa’nın derdinin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

“Kadın evden ayrıldığından beri Los Angeles’taymış,” dedi Donny. Konuya dönmeden önce boğazını temizledi. “Kadın işi gereği sık seyahat ediyormuş ve bu sefer gittiği yerde kalıp kendine birkaç gün ayırmaya karar vermiş. Ülkenin diğer ucunda olmak güzel bir mazeret.”

“Kadını araştır,” dedim. “Doğruyu söylediğinden emin ol. Lawrence Martin’in banka hesaplarını da kontrol et. Yüklü miktarda para çekmiş mi görelim. Tyler Shane için de aynı şekilde. Şu ev arkadaşıyla sevgiliye de bir bakalım. Bizim adamımız kurbanlarını evlerinden kaçırmıyor ve sadece bekâr, yalnız adamları hedef alıyor.”

“Ya bunu yapan bizim adamımızsa?” diye soran Leonard konuya dâhil oldu.

“O zaman profili gözden geçirmemiz ve sonunda hikâyeyi medyaya vermemiz gerekecek. Başlangıçta belirtiler cinsel sadistti gösteriyordu. Fakat bu iki cinayet de bizim herifle bağlantılıysa, o zaman o bir cinsel sadist olamaz. Herif sadece sadisttir. Hayvanlara eziyet etmiş olabilecek herkesi araştırın.”

Defterimi açıp birkaç not aldım. “Hiç tereddüt etmiyor,” dedim ilk kurbanın fotoğraflarını incelerken. “Bu adamın ölümle de öldürmekle de arası iyi. Öfkeye dair bir iz de yok. Sadece kasabadan ayrılan insanları hedef alıyor.”

“Yani daha önce birini ya da bir şeyi öldürmüştü olabilir,” diye ekledi Lisa.

“Hayvanlara eziyet etmiş olabileceğine de bu şekilde varıyoruz,” dedim masamdaki fotoğrafları karıştırırken. “Kasabadan ayrılıp hayatlarında başarılı oldukları için bu insanlara içerlemiş olabilir. Cesetleri bulursak profili medyayla paylaşıyoruz.”

Hepsi onaylarcasına başını sallayınca telefonumu alıp Lana’yı aradım. Anında cevap verdi.

“Selam, araştırma nasıl gidiyor?” diye sordu. Sesi nefes nefese ama mutlu geliyordu.

“Şu anlık sakın. Hadley, o herifin önüne geçip geçemeyeceğimize bakmak için bir adli tıp araştırması yürütüyor. Neden nefes nefesesin?”

“Telefondayım. Hemen geliyorum,” diye seslendi birine. “Pardon,” dedi dikkatini bana verirken. “Duke’la antrenman yapıyorduk. Bana birkaç hareket gösteriyor.”

Yerimden kalkarken kaşlarım havalandı.

“Duke?”

“Dedektif John Duke. Benimle kalmak için bugün geldi. Herkesin ona Duke dediğini söyledi. Evime gönderdiğin adam hani, unuttun mu?”

Hayır. Hayır, unutmamıştım. Sadece giden kişinin Marley St. James ya da terfi etmek üzere olan daha yaşlı bir adam olması gerekiyordu. Marley ben ayrıldığımdan beri oradaydı. *Neden bu görevden onu almışlardı ki?*

John Duke... Adını hiç duymamıştım.

“Marley’ye ne oldu?” diye sordum dikkatim dağınık.

“Bir şeyler çıkmış galiba. Detayları sormadım. Pek konuşmadık da aslında. Geldiğinden beri kendi başına takılıyor.”

Ayakta dikilirken bilgisayarıma doğru eğildim. Bir yandan Lana’yı dinlerken diğer yandan duyduğum yeni ismi tuşluyordum.

dum. John Duke'un fotoğrafları ekranımda belirlediği an neredeyse telefonumu elimden düşürecektim.

Şerefsiz evladı.

Yirmi sekiz yaşındaydı. Fitti. Bekârdı. Hırslıydı. Herkesin heves ettiği cinayet masasına yeni terfi almıştı. Asla çirkin değildi, bunu kabullendiğime bile inanamıyordum.

Ve bu herif benim *sevgilimin* evindeydi. Orada yatıp kalkacaktı. Ben buradayken onlar yalnız kalacaktı. Birlikte.

Aklımdaki planı mahvettiği için birilerini öldürebilirdim.

“Logan?” diye seslenen Lana düşüncelerimi böldü. Sesi endişeli geliyordu. “İyi misin?”

“Nasıl oldu da bir cinayet dedektifi bebek bakıcılığı yapmaya geldi, merak ediyorum,” dedim, yerden çantamı alıp kapıya yönelirken. Birkaç saat uyuyacaktım ve nerede uyuyacağımı gayet iyi biliyordum.

“Şey... Buraya gelmesini patronu söylemiş. Departman bu tehdidi çok ciddiye alıyormuş. Plemmons olur da buraya gelirse, onu en iyi Duke'la şaşırtabilirlermiş.”

Sinir krizi geçirmek gibi bir niyetim yoktu. Yerel polis merkezi o herifi tutuklamak istiyordu ve Lana'yı korumamız gerektiğiyle ilgili detayları paylaştığımız için bize üstünlük sağlamak için böyle bir yol denemişlerdi. Üstelik bu detayları onlarla *ben* paylaşmıştım.

Duke'la oraya gidince ilgilenirdim.

“O adamı tanımıyorum, Lana. Belli ki tutuklama olursa diye, kendilerine pay çıkarabilecekleri birini yollamışlar.”

“Az çok tahmin etmişim,” dedi sessizce. Ancak sesinde hafif bir alay vardı.

“Nasıl yani?” diye sordum aracuma binerken.

“Bu adamı sen burada değilken evime kalmaya göndermenin imkânı yok.”

Alayla güldüm. Kahkaha attığımı duyduğumdaysa rahatlamıştım.

“Endişelenme, Ajan Bennett. Genelde rozet takan erkeklerle takılmam. Sen istisnasın.”

İşte yine bu konu. Hâlâ aklımı karıştırıyordu. Sabıka kaydı olmaması polisle karşı karşıya kalmadığı anlamına geliyordu. Tabii, raflara kaldırılmış bir çocukluk sabıkası yoksa. Yine de Hadley adımı sistemde araştırdığında hiçbir şey çıkmamıştı.

“Araba kullanırken beni uyanık tutman lazım,” dedim söylediklerine yorum yapmaktan kaçınarak.

“Bu sabah vibratörümü nasıl kırdığımı anlatmamı ister misin?”

Direksiyonu kırdığımda diğer sürücüler küfredercesine kornalara abandı.

“Logan? İyi misin?” diye sorarken sesi gerçekten endişeliydi.

“Evet,” diye homurdandım. “İyiyim. Vibratörünü nasıl kıldın?”

Bu kız var ya... Beni şaşırtmaktan zevk aldığına yemin edebilirdim. Onu çözdüğümü sandığım her an, beni tekrar şaşırtıyordu.

Küçük bir kahkaha attı. “Evet şey, çekmecemi açtım, yatağıma yerleşip külotumu indirdim ve vibratörü aşağılara doğru kaydırarak titreşimiyle heyecanı artırırken... Bir anda elimden kayıp yatağın kenarına çarpı ve oradan sekip yere düştü. Eğlenceli kısmı kırılmış oldu yani.”

Kendime engel olamadan güldüğümde hattın diğer ucunda onun da gülümsediğini hissedebiliyordum.

“Ya sana vibratörünü bu gecelik emekli edebilirsin desem?”

“*Hadi oradan* derdim. Çünkü zaten artık işe yaramıyor.”

“Demek istediğim, oraya geliyorum,” dedim, hâlâ kısık sesle gülmeye devam ediyordum.

“Gerçekten mi? Kaçabiliyor musun?” Ses tonundaki heyecanı duyunca gaza biraz daha yüklendim.

“Şu an yoldayım,” dedim. Rahatlırcasına iç çekişini duyduğum an gülümsedim.

“Tamam, güzel, o zaman gelince...”

Gelen çağrıyla telefonum biplediğinde inleyerek istemeden Lana’nın sözünü böldüm.

“Kapatman lazım, değil mi?” diye sordu.

“Evet. Maalesef. Ama yirmi dakikaya görüşürüz.”

“Dikkat et.”

Telefonu kapatıp arayanın kim olduğuna bakmadan diğer çağrıyı cevapladım.

“Bennett.”

“İpucu olabilecek birkaç şey buldum. Neredesin?” diye sordu Hadley.

“Birkaç dakika önce çıktım. Bulduklarını Donny’yle paylaş. Birkaç saatliğine yokum, gerçek bir yatakta uyuyacağım.”

“Kendi yatağın mı?” diye sordu gergin bir sesle.

“Hayır. Ayrıca bu seni ilgilendirmez.”

“Logan, konuşmamız gereken bir şey var,” dedi tereddüt edercesine.

“Neymiş?”

Birkaç saniye bekledikten sonra gürültülü, derin bir nefes verdi. “Yok bir şey. En azından şimdilik. Bir şey bulursam haber veririm.”

Tuhaftı.

“Tamam. Bulduklarını Donny’ye göster ve...”

“Bunları gerçekten kendin incelemek istemiyor musun?” diyerek sözümü böldü.

“Davayı çözüme kavuşturacak mı? Bizi o herife götürecektir mi?”

“Şey, hayır ama...”

“O zaman Donny’ye götür. Uyumam lazım, Hadley. Gözlerim kendi kendine kapanmayı bıraktığı an geleceğim.”

Tam o anda, söylediğim şeyi desteklercesine yüksek sesle esnedim. Hadley iç çekti.

“Tamam. Görüşürüz.”

Telefonu kapatıp davayı aklımda döndürüp durmaya başladım. Evinde bekâr bir adamla baş başa olan Lana’yı aramamak için kendimi zor tutuyordum. *Antrenman* yaptıkları için Lana’ya dokunma ihtimali olan bekâr bir adam üstelik. Lana’yla alenen bağ kurmaya çalışan bekâr bir adam.

Direksiyonu sıkıca tuttum.

Bu kıskançlık olayını çözmem gerekiyordu.

Beşinci Bölüm

*Kötüyü görmek ve ona kulak vermek,
kötülüğün ilk adımıdır.*

-Konfüçyüs

Duke'un yavaşça salladığı yumruktan kaçarken beni ne kadar hafife aldığını düşünüp sııttım. İşler kontrolden çıkarsa, kendi kendimi idare edebilmemi istiyordu. Yanıma gelip dövüş antrenmanı yapmamız gerektiğini, böylelikle hangi noktaya çalışacağımı daha rahat idrak edebileceğini söylemişti.

Sol tarafı zayıftı, kendini sürekli saldırıya açık pozisyona sokuyordu. Pek formunda değildi, en fazla amatör boks geçmişı olabiliridi. Muhtemelen ona birkaç eski ve tarihi geçmiş teknik öğreten bir babayla büyümüştü.

Gerçekten dövüşüyor olsak iki dakika içinde onu yere serip yalvartırdım.

Ancak normal bir kız olmam gerekiyordu. Bedenim biraz yumuşak olsun diye her gün gereğinden fazla kalori tüketiyordum, becerilerimi kadınsılığımın ardına saklıyor ve fazla fit görünmeyerek maskemin düşmemesi için çabalıyordum.

Sol tarafına zayıf, acınası bir yumruk indirdiğimde Duke sırttı. Yumruğumu kolaylıkla karşıladığını görünce sırtışıımı bastırdım. Küçük sırlara bayılıyordum.

Kuduz bir köpek olmanıza rağmen, dünyayı masum bir kuzuy-muşsunuz gibi kandırdığınızda, her şey inanılmaz keyif veriyordu.

“Tamam. Duvarda çalışalım. Plemmons, kadınları bayıltmak için hep boğazlarını sıkıyor. Böyle bir temastan nasıl kaçınacağını sana göstereceğimi, sen de tekrar edeceksin.”

Başımı sallayarak peşine takıldım. Kaşından damlayan teri sildi. Profil çıkarma konusunda Logan kadar becerikli olmaması iyi bir şeydi. Logan olsa terlemediğimi, yani ondan daha iyi kondisyonda olduğumu fark ederdi. Rol icabı terleyemezsiniz sonuçta.

Duvarın karşısına geçip beni yanına çağırdı.

“Ellerini boğazıma sar.”

Söyleneni yaparak ellerimi onu boğacak şekilde hizladım, başparmaklarım üst üsteydi. Birini böyle boğmak çok zahmetliydi. Birazcık tel kullansak iş hızlanırdı tabii.

Boğazına daha sıkı sarıldığımda sırttı. Kollarını kollarımın altından hızla kaldırarak göz açıp kapayıncaya kadar ellerimi kaldırdı. Beni döndürmesine izin verirken onu duvara yapıştırmaya hazırlanan reflekslerimi zor bastırıyordum. Elleri boynuma dolayıp beni kızdırmaya yetecek kadar hafifçe sıkıldığında kaşlarım havalandı.

“Az önce yaptığımı yap. Tamam mı?” diye sordu biraz daha sıkarak.

Yalandan onu taklit ederek az önce yaptıklarını tekrarlariken zorlamıyormuşum gibi davranmaya çalışıyordum. Tam o sırada kapının kapandığını ve bir şeyin düştüğünü duydum.

“Ne oluyor burada?” Logan’ın sesiyle gülümsemem de hareket etmeye yeltendiğimde Duke kıpırdamadı, aksine boğazımı daha sıkı sardı.

“Hazır olması gerekiyor,” dedi Duke biraz daha sıkarak.

Nefes almak zorlaşmaya başladığında reflekslerimi bastıran o şalter attı ve aramızda bıraktığı o saçma boşluktan ellerimi hızla kaldırdım.

Elimin ayası boğazındaki yumuşak dokuya çarptığı an acıyla bağırdı ve geriye düştü. Derin nefesler alırken ancak kendime gelebilmişim.

Ah, siktir.

Logan sırtsa da hemen kendini topladı. Duke zar zor nefes almaya çalışıyordu ve ifadesi oldukça ciddiydi. Nefes borusuna zarar verecek kadar sert vurduğumu sanmıyordum.

Öyle umuyordum en azından.

“Özür dilerim,” dedim zoraki bir pişmanlıkla. “Paniğe kapıldım.”

Duke öksürdükten sonra derin bir nefes alış sesi kulaklarıma doldu. Yavaşça yerinden kalktı. Şükürler olsun ki nefes alıyordu.

Boğazını ovuştururken yanakları kızarmıştı.

“İçgüdülerin sağlammış,” dedi zorlukla yutkunarak. “O herif senin için gelirse bunu yap.”

Plemmons ikimizin arasında o kadar geniş bir boşluk bırakmazdı. O, boğma işinde ustaydı. Dedektif Duke’sa değildi. Karşılıklı durduğunuz birini boğacaksanız, aranızda hiç mesafe bırakmazdınız.

Ancak elbette bunu dile getirmedi. İyi, akli başında, yaralama eğilimi olmayan kızlar dile getirmezdi.

Logan’a yönelirken bir şeyden şüphelendi mi diye merak ediyordum. Ancak beni kendine çekip korumacı bir tavırla kolunu belime dolarken keyfi bir hayli yerindeydi.

“Sen Kıdemli Özel Ajan Bennett olmalısın,” dediğini duydum Duke’un arkamdan. Ancak Logan beni kendine yasladığı için arkamı dönmedim.

Logan kolunu belimden ayırmadan boştaki elini ona uzattı. Omzumun üzerinden Duke'un, Logan'ın elini sıktığını gördüm.

Logan'ın indirdiği eli, taytımın üzerinden kalçama inip orada duraksadığında bir şeyler ispatlamaya çalışır gibi bir hâli vardı. Kıskanınca çok sevimli oluyordu.

"Cinayet büroda sevgilimi korumaya yardım edecek müsait birisi olabileceğini düşünmemiştim," dedi Logan. Sesinde gizlemeye çalıştığı gerginliği fark edebiliyordum.

Duke'un dudakları yavaş, hesaplı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Olası tehdidi çok dikkate alıyoruz, Kıdemli Özel Ajan Bennett."

"Bu kadar sansasyonel birini yakalamak sizin için hayallerin gerçekleşmesi gibi bir şey olurdu değil mi? Hele de dâhil olduğu andan itibaren hep FBI tarafından gölgede kalınan bir alanda."

Logan alay ediyordu. Duke küstahtı. Bense oturma odamda kılıçların kuşanmasından endişe ediyordum. Gerçek kılıçlardan bahsetmiyordum.

"DC'ye getirdiğiniz bir adamı tutuklamamızdan mı bahsediyorsun? *FBI* onu elinden kaçırdığı ve ismini dahi bildiği hâlde yakalayamadığı için yüksek sınıftan birilerini öldüren adamı?"

Logan'ın çenesi seğiriyordu, içten içe Dedektif Dangkalak'a küfrettim.

"Logan, eminim çok yorulmuştundur. Sidik yarışı yapacak-sın diye azıcık vaktimizi harcamamayı tercih ederim."

Duke alayla gülünce dönüp ters ters ona baktım. "Sen de kes sesini."

Dedektif sırtarak koridora döndü ve misafir odasına girdi.

"Bu adamı evimden gönder, böylece sorunun da çözülmüş olur," dedim Logan'a. Ancak başını iki yana sallayarak ellerini saçlarında gezdirdi.

“Donny’ye bu herifi incelettim ama temiz çıktı ve dosyasına göre becerikli de. Bu da seni güvende tutmak için en iyi seçenek olduğu anlamına geliyor.”

Kendimi güvende tutmak için en iyi seçenek bendim. “Çok yorgun görünüyorsun. Benim için endişelenmeyi bırakıp biraz uyu.”

Göz kapakları ağırlaşıyor gibi görünüyordu, yorgun olduğunu anlamak kolaydı. Güneş birkaç saat önce batmıştı ama o muhtemelen yirmi dört saatten fazla bir süredir uyumuyordu.

Hiç tartışmadan peşime düştü. Kıyafetleriyle yatağa uzandığı an uyuya kalmak üzere olduğunu farkındaydım. Sırtarak kravatını çözdüğümde o da sırttı.

“Aklına bir şey gelmesin,” dedim siyah kumaşı çekip yere atarken. “Önce uyu. Dahası sonra.”

“Sen de benimle uyursan olur.”

Ceketini, ayakkabılarını, gömleğini, çoraplarını ve pantolonunu çıkarmasına yardım ettim. *Boxer*ıyla kaldı. Dudaklarımı kaslarında gezdirme arzum çok cezbedici olsa da kendimi tuttum. Gözlerine yansıyan yorgunluk tüm içgüdülerimi bastırıyordu.

Üzerimde atletim ve kısa taytım varken yanına kıvrıldım. Kollarıyla beni sıkıca sardı. “O herifin yanında uzun bir şeyler giy. Böyle giyinme,” diye mırıldandı alnıma doğru. O sırada kısa taytımın üzerinden kıcımlı sıkıyordu.

Aptal gibi sırtarak gözlerimi devirdim. “Sen tam bir mağara adamısın.”

“Normalde değilim,” dedi esneyerek.

Böyle şeyler söylediğinde ruhumun nasıl tuhaf tepkiler verdiğini, sonsuza kadar yok olduğunu sandığım kayıp parçaların tekrar yerine oturmasını nasıl sağladığını bilmiyordu. Birlikte geçirdiğimiz her gün, onun sayesinde insan yanımlı daha baskın

hissetmeye başlıyordum. Kana susamış ruhsuz canavar yanıma geri çekiliyordu.

Cinayetlere son vermek istemiyordum tabii. Sadece elimden her şeyim çalınmadan önce olduğu gibi daha kaygısız ve mutlu olmak istiyordum.

“Daha güvenli bir otelde kalabilirsin,” dedi, bedeni yavaşça rahatlarak yarı uyanık bir hâlde konuşuyordu.

“Burada gayet iyiyim. Benim için endişelenme artık.”

Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye başladığımda başını elimine doğru yaslayarak inledi. Uykuya dirense de gittikçe daha da gevşiyordu.

“Hadley maddi durumunun iyi olduğunu söyledi. Polis teşkilatının sunabileceğinden daha üst düzey güvenlik hizmeti alabilirsin. Sadece güvende olmanı istiyorum, Lana. Sana bir şey olursa kendimi asla affetmem.”

Kaskatı kesildim.

“Hadley mi? Sana başka ne söyledi?”

“Hımm?” Gözleri kapalıydı, tam da şu an ağzından laf almaya çalıştığım için kendimi kötü hissettim. “Zengin olduğunu söyledi, ben de kurcalamayı bırakmasını söyledim.”

Belli ki Hadley kurcalamayı bırakmamıştı.

“Siz acaba... Şey... Aranızda bir şey yaşanmış mıydı?”

Kolları beni biraz daha sıkı sararken tembel bir kahkaha attı. Cevap verirken gözleri hâlâ kapalıydı.

“Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş,” dedi yumuşak, uyku- lu bir ses tonuyla. “Birbirimize güvenmemiz ne kadar sürecek?”

Güven...

Evet, o başka günün konusuydu artık.

Ben güvenden bahsetmiyordum. Bir araya getirebileceğinden daha fazla bilgiyle kapımı çalan deli kızdan bahsediyordum.

Asıl Logan'ın bana bu tarz sorular sorabileceğini düşünmüştüm ama en azından birkaç hafta geçmesini bekliyordum.

Böyle bir kızın karşıma çıkacağı aklımdan geçmemiştii.

Sürprizlerden nefret ediyordum.

“Yani?” diye ısrar ettim.

Sırıttı, gözleri hâlâ kapalıydı.

“Benim için kız kardeş gibi. Bizim departmana başladığında ona kol kanat gerdim. Hadley pek sevgili yapmaz, yaptığındaysa o kişi erkek olmaz.”

Kadınlara mı ilgi duyuyordu? Sadece kadınlara?

İçimi bir sakinlik kapladı. Logan beni delirtmişti. İdama mahkûm edilmeme sebep olacak kadar uzun bir öldürülecekler listem vardı. Hâlâ idam cezası veren eyaletler vardı sonuçta. Ölüm ve yaşam arasında tehlikeli bir oyun oynuyordum.

Logan bana sarılmaktan memnun hâlde iyice sokuldu. İçgüdüsel olarak parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ediyordum. Hafifçe inleyerek uykuya daldı. Nefes alışını düzene girdiği an derin uykuda olduğunun farkındaydım.

Parmaklarımı saçlarından ayırmadım. İçimde bir şeyler yerli yerine oturmuştu sanki, kalbim yıllardır olmadığı kadar düzenli bir ritimle atıyordu.

Kolları bana sarılmıştı ve on yıldır ilk kez güvende hissediyordum. Değerli hissediyordum.

Artık kendimi boş hissetmiyordum.

Telefonunun alarmını çalana kadar aradan kaç saat geçtiğini bilmiyordum. Bakışlarım şifonyere çevrilince gece yarısı olmak üzere olduğunu fark ettim.

Kolları benden ayrılırken inledi. Elleri tenimden ayrılırken az önce dokunduğu noktalar üşümeye başladı. Alarmı kapatıp

kendini yarağa bıraktı ve tekrar kollarını bana sararak boynuma öpücükler kondurmaya başladı.

“Benimle çıkmaya başladığında böyle olacağını tahmin etmediğine iddiaya varım,” dedi seksi, uyku mahmuru sesiyle.

“Programının boktan olduğu konusunda beni uyarmıştın. Sorun etmiyorum.”

“Tüm bu ekstra boktanlıklardan bahsediyordum,” dedi ve dudaklarını biraz daha yukarı yönlendirip hafifçe titrememe sebep olana dek kulak mememi ısırdı.

Elini şortuma uzatığında kalçalarımı kaldırdım, dokunmasına izin vermeye dünden hevesliydim.

Tam o anda lanet telefonu çaldı.

Küfretti.

Ben de bir şeyler mırıldanmış olabilirim.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Duke kapımın dışından. Evimde olduğunu bize hatırlatıyordu.

Bir seri katil, cinayet masası dedektifi ve FBI ajanıyla birlikte aynı evdeydi.

Hayatım bundan daha karmaşık olamazdı.

Logan’ın, Tyler ve Lawrence’ı bulmasının çok uzun sürmesini umuyordum, böylece onu biraz daha kendime saklayabilirdim. Çok fazla çalışıyordu, yorulduğunun farkındaydım.

Sevgilim biraz dinlenip benimle daha çok vakit geçirebilsin diye cesetlerimi saklamak istemem üzücüydü.

Bir insanın daha ne kadar çarpık düşünceleri olabilirdi?

“Sorun yok,” diye seslendi Logan kapıya ters ters bakarak.

Telefonunu alıp soyadını söyleyerek cevapladı. O konuşurken oturup omzuna bir öpücük kondurdum.

“Hayır, Lana’dayım, neden?”

Kaskın kesilirken dudaklarımı omzundan ayırdım. Sertçe bir nefes verdiği sırada sırtını okşamaya başladım.

“Evet. Gelip beni alsana. Yolunun üstü. Sen gelene kadar duş alıp bir şeyler yerim.”

Bana dönmeden önce telefonu kapatmıştı. Dudaklarını hafifçe dudaklarıma sürmü.

“Duş alsam sorun olur mu?”

Gözlerimi devirdim. “Sormana gerek bile yok.”

“Benimle duşa girmeni isterdim ama bir ceset daha bulunmuş. Craig gelene kadar hazırlanmam gerekiyor.”

Banyoyu işaret ettiğimde yerinden kalkarken inledi.

Peşinden gidip lavabo tezgâhına oturdum. Boxerını çıkarıp duşa kabine girmesini ve suyu açmasını hayranlıkla izledim. Ardından yüzümü buruşturdum. Su muhtemelen soğuktu.

Ancak Logan irkilmemişti bile.

“Bana kalırsa bütün iyi şeyleri pas geçip doğrudan en kötü senaryolara girişiyorsun,” dedi suyun sesini bastırarak.

“Şu an bir şeylere girişmiyorum. Cesetle başka bir mesaj bırakmış mı?”

İnleyerek başını geriye atmasını ve ellerini saçlarında gezdiren kafasını ıslatmasını izledim. Muhtemelen bundan sonra onu sık sık duştayken izleyecektim. Aşırı seksiydi. Daha sonra sapık gibi inceleyebilmem için bir videosunu çekmek istiyordum. Tabii kendime yeni vibratör aldıktan sonra...

“Medyadaki ismini ve *onu* kelimesini cesede kazınmış. İki günde iki ceset çok büyük bir adım. Artık daha cürekâr.”

Ben bir günde iki ceset bırakmıştım ama şu an harika becerilerimle övünmek için uygun bir zaman değildi.

“Kurbanlarını nasıl seçiyor?”

Aktif bir soruşturma hakkında konuşmamamız lazımdı. Yasalara aykırıydı. Ancak bu dosya beni de ilgilendiriyordu ve muhtemelen hedefler arasındaydım. Yani belki... Sorun olmazdı?

“Genelde yirmili yaşlarındaki esmerleri seçiyor. Kurbanların hepsi düşük statülü kişilerdi ve o herif buraya gelene kadar hiç-biri dikkat çekmiyordu. Sonuncu ceset arabasının üstüne bağlanmış hâlde bulunmuş, arabası da sokağın ortasına çekilmiş. Şu âna kadar tüm bildiğimiz bu.”

Cevap vermeden önce düşündüm.

“Kendini yükseklereymiş gibi hissediyor. Katil, yakalanmasının imkânsız olduğunu fark ederse kendini yenilmez hissetmeye başlar. Muhtemelen insanların korktuğunu görmek, işkenceden bile daha fazla zevk almasını sağlıyordur. Ayrıca medyanın ona taktığı lakabı kabul ederek o karaktere bürünüyor. Küçükken herkes öcünden korkardı. Şimdi de yetişkinlerin içindeki o korkuyu canlandırıyor.”

Onaylarcasına derin bir nefes verdi. Söyleyeceklerimi kafamda tarttım.

“Onu? Tuhaf bir mesaj.”

“Evet. Alay etmek için olduğuna eminim. Belki de cümlesini bitiremeden birisi onu bölmüştür.”

Belki de...

Ortam tekrar sessizleşince söyleyecek başka bir şey aradım. Sadece katille ilgili sorular soruyormuş gibi görünmek istemiyordum.

“Sana zengin olduğumu söylemememe kızdın mı?”

“Hayır,” dedi hemen. “Mütevazı oluşun hoşuma gitti. Üvey babam her zaman, *mütevazılığa gönül verenler, kibrin yolundan uzak duranlardır*, derdi.”

Hoşuma gitmişti.

“Ayrıca bil diye söylüyorum, geçmişinin hassas olduğunun farkındayım bu yüzden bir şeyler anlatman için seni zorlamak istemiyorum. Şu an olduğun kişiyi tanımaktan keyif alıyorum,”

diye ekledi. Aynı anda hem gülümseyip hem yüzümü buruştur-
mama sebep olmuştu.

Öldüğünü sandığım parçalarımı hayata döndürürken ru-
humu küllerinden diriltiyordu. Ancak içimdeki tüm gölgeler,
gizlenen o canavarı saklamakla meşguldü... Bu yanlarımı asla
göremeyecekti.

Suyu kapattı ve mümkün olduğunca hızla dışarı adım atıp
raftan bir havlu aldı. Su damlacıklarının, karın kaslarını takip
ederek beni mutlu eden o kısmı gizleyen yumuşak havluya ulaş-
masını izlemek dikkatimi dağıtmadı desem yalan olurdu.

Hayallere dalmış hâlde iç çektiğimde Logan tek kaşını kaldı-
rarak sıırıttı. Onu süzdüğüm için utanmıyordum bile.

Birini arzulamak ve onu *istemek* güzeldi. Bunun kıymetini
biliyordum ve bu durumdan utanmıyordum.

Çantasından bir diş fırçası çıkarıp yanıma geldi ve dişlerini
fırçalamaya başladı. Çantasını ne ara buraya getirmişti ki?

Bir katil ve kahramandan ziyade, pazar sabahı televizyon şov-
larında gösterilen çiftlere benziyorduk.

Dişlerini fırçalar fırçalamaz bacaklarımı ayırarak bana sokul-
du. Beni öpmesine karşı çıkmadım. Naneli ve taptaze bir tat
dilime karıştı.

Parmaklarım saçlarına uzandı ve onu kendime çekerek ola-
bildiğince bu ânın tadını çıkardım. Bir daha ne zaman geleceği-
ni tahmin etmek zordu.

Geri çekilmeye çalıştığımda onu kendime daha da sıkı bas-
tırdığım için güldü. Ne yazık ki telefonu tekrar çaldı ve onu
bırakmak zorunda kaldım.

Bu sefer mesaj gelmişti ve hızla yazanları okudu. Telefonunu
kaldırıp başını bana çevirirken yüzü ifadesizdi.

“Çok yakında seni bir randevuya daha çıkaracağım. Sonra bir tane daha. Bir tane daha. Tüm bunlara değecek. Ayrıca yarın yine geleceğim. Ertesi gün de. Sonraki gün de. Çok kalamayacağım ama...”

“Yetersizmişsin gibi davranmayı bırak,” dedim onu tekrar öperek.

Ona benim için fazla iyi olduğunu söylemek istiyordum.

Ruhumu bu lanetten kurtarması için ona yalvarmak istiyordum.

Beni tüm bunlara yönlendiren acıyı içimden söküp alması için bizden çok daha yüce güçlere yalvarmak istiyordum...

Karmanın olaya el atıp kalan işleri halletmesine izin vermek istiyordum.

Ancak hesaplaşmanın tek yolu benden geçiyordu

“Benim için bağır bakalım, küçük Victoria. Daha çok bağır.”

“Küçük bir orospu olduğunu hep biliyordum.”

“Tut şunu!” dedi Kyle. Ben boş yere çırpınıp dururken ve hıçkırıp pes ettiğimi göstermemek için kendimi tutarken güldü.

“Bırakın onu!” diye bağırdı Marcus arkamdan. Dayanılmaz bir acı bedenimi dağlarken kalbim sıkıştı.

“Gözlerini aç, tatlım. Bunu kaçırmak istemezsin.”

“Hadi ama Marcus. Gözlerini aç, yoksa bir daha açamamanı sağlarız.”

Çok çok uzun saatler boyunca süren işkence. Ölmem gereken o gece, hafızama kazınmıştı. Günahları öyle bir karanlıkla ruhumu lekelemişti ki ancak onların ölümüyle temizlenirdim.

Ancak öyle kendimi tekrar bir bütün gibi hissedebilirdim.

Alaylı ve şeytani gülüşlerinin yerini çılgık sesleriyle değiştirmem gerekiyordu.

Zihnime kazınan her yeni çığlıkla geceleri daha iyi uyuyordum. Attıkları çığlıklar, nefeslerinin o iğrenç kokusunu, darbele-
rinin izini, kirli ve iğrenç parmaklarının bıraktığı hissi siliyordu.

Bir daha kimseyi incitemezlerdi. Dirilseler bile, birine acı verecek uzuvlarını kaybetmişlerdi.

Kalanlar da yakında onlara katılacaktı.

Artık duramazdım.

Logan için bile.

Altıncı Bölüm

Üstün insan, mütevazı konuşur ancak yaptıklarıyla öne çıkar.

-Konfüçyüs

“İki gün önceki son cinayetten beri ortalık sessiz,” dedi Craig, hepimizin düşündüğü şeyi sesli söyleyerek.

Başımı onaylarcasına sallarken zihnim dakikada bin altı yüz kilometre hızla çalışıyordu.

Sözümü tutmuştum, bütün vaktimi uyuyarak geçirsem de Lana’yı görmeye gitmiştim. Yanıma kıvrılıp bana sarılmış, sanki yapacak başka işi yokmuş gibi saçlarımı okşamıştı.

“Akıllı bir adam. Devriyelerin sayısı arttı,” dedim uyuşmuş bir hâlde.

Daha önce hiçbir davamla bu kadar kişisel bağ kurmamıştım.

“Peki, *onu* ne demek?” diye sordu. Cesedin üzerindeki yazıyı yakından incelerken düşüncelere dalmıştı.

“Bilmiyorum. Kimi kastediyor? *Onu* buldun demeye mi geçiriyor? Cümlesi yarıda kalmış.”

“O zaman bir tanık olmalı. Üç saat sonra basın toplantısı var. Birilerinin söz almasını sağlayabilecek miyim diye bakacağım.”

Dalgınca başımı sallarken parmağım dudaklarımdaydı. Müdürümüz elimizdeki tüm davaları durdurmuştu. Şu an tek önceliğimiz bu davaydı ve ilgilendiğimiz tek dava buymuş gibi davranıyorduk.

“Adli tıp son cesette bulunan ipleri inceledi,” dedi Hadley masama bir dosya bırakarak. “İyice araştırdım ve bu tarz bir ip yalnızca dört yıl önce kapatılan eski bir fabrikadan çıkmış olabilir. Evsiz insanlar sık sık oraya girip çıkıyor. Aradığımız adam da onların arasına karışmış olabilir. Buradan iki saat uzaklıkta. Adresi telefonlarınıza atıyorum.”

Sandalyemden kalkıp hemen silahıma uzandım. Kapıdan çıkarken Donny de aceleyle bana yetişti. Hadley ofiste kalmıştı ama Lisa ve Elise koşarcasına dışarı çıkıp bize katılmışlardı.

Donny destek için çağrı geçerken telefonumu çıkarıp Hadley’nin gönderdiği adrese baktım. Oradan buraya gidip gelmesi için adamın arabası olması gerekiyordu. Hadley’yi aradım.

“Ne oldu?”

“Alan’la birlikte yakınlarda araba hırsızlığı olup olmadığını araştırın. Adamın aracı olması lazım. Kan banyosu yaptıktan sonra otobüse bineceğini sanmıyorum.

“Hallediyoruz.”

Telefonu kapatıp cebime attıktan sonra adımlarımı hızlandırdım. O orospu çocuğunu yakalasak harika olacaktı.

Lisa ve Elise kendi araçlarıyla önden gidiyorlardı. Ben de sirenlerimi açtım ve Donny’yle arkalarından ilerledik. “Siktir,” dedim dişlerimi sıkarak. Benzinimin bitmek üzere olduğunu gösteren sinyal yandığında hızla benzin istasyonuna döndüm.

Donny benzin doldurmak için arabadan indiğinde Elise'i aradım.

"Bizden önce varacaksınız ama biz gelene kadar içeri girmeyin. Anlaşıldı mı?" dedim Elise telefonu açar açmaz.

"Anlaşıldı. Zaten bölgedeki polis merkezinden destek beklememiz lazım."

Telefonu kapattım. Donny'yi beklerken parmaklarımı sabırsızca direksiyona vuruyordum. Bir şey yapmam lazımmiş gibi hissederek Lana'ya mesaj attım:

İyi misin?

LANA: Sıkıntıdan öleceğim ama iyiyim. Duke'la kart oyunu oynuyoruz ve bütün parasını alıyorum. Sen iyi misin?

Duke'un, Lana'nın evinde onunla yalnız olmasından nefret ettiğimi söylemiş miydim? Lana'nın korunmaya ihtiyacı olmasa o şerefsiz sırf sevgilimi benden çok görüyor diye kışını tekmeleyebilirdim.

Bu herife kelepçeyi takınca iyi olacağım.

Herifi öldürmek için ateş etme yetkimiz olduğundan bahsetmedim.

LANA: Benim için endişelenmeyi bırak. Gerçekten bana hiçbir şey olmayacak. Bu yanımı bilmiyorsun ama ben hayatta kalma konusunda oldukça iyiyimdir. <3

Onun hakkında bilmediğim bir sürü şey vardı. Ama insanları geçmişleri tanımlamazdı ve o da sadece geçmişini saklıyordu. Hazır olduğunda paylaşacağına inanıyordum.

Donny arabaya bindiğinde telefonumu cebime atıp arabayı benzin istasyonundan çıkardım.

Donny destek ekibini organize etmiş, biz varana kadar olay yerinden uzak durmalarını söylemişti.

Gürültülü bir kamyon yanımızdan geçerken kornasına bastı ve Donny de şoföre orta parmak çekti. Bense tamamen yola odaklanmış, hiç yavaşlamadan ilerliyordum. Olay yerine ulaşmamıza iki kilometre kalmıştı ki gözüm bomboş yolun kenarındaki arabaya takıldı. Midem altüst olurken frene asıldım. Araba arkadan darbe almış, tüm camları patlamıştı.

Devrilen araba yan duruyordu. Donny hızla arabadan inip Elise ve Lisa hâlâ arabanın içinde mi diye bakmak için koşmaya başlarken küfretti.

Ben de hızla arabadan indim. Telefonumu çıkarıp ambulansı aradım. Şarjım bitmek üzere olduğu için küfrederek hızlıca konumumuzu söyleyip acele etmelerini ekledim. Kapanmak üzere olan telefonumu cebime atıp arabanın ön kısmına geçtim. Kızları görmeye çalışıyordum.

Bu açıdan bakınca araba yan tarafından darbe almış gibi görünüyordu. İkisinin de bilinci kapalıydı ve Elise'in alnından kan damlıyordu. Araba darbeyi onun olduğu taraftan almıştı ama buradan bakınca fazla hasar almadığını görebiliyordum.

“Logan!” diye bağırdı Danny.

Diğer tarafa koşunca Lisa'nın kapısının sıkıştığını fark ettim. Donny, sağlam kalan ön camı kızlara zarar vermeden kırmak için hafif bir darbeye camın kenarına levveyi sokmaya çalışı-

yordu. Ceketimi çıkarıp elime doladım ve camın kalanını geriye doğru çekip kenara attım.

Lisa, kesik nefesler alarak boş bakan gözlerini kırıştırmaya başladı. İnleyip kapıya yakın olan sağ kolunu kaldırdı.

Derin olmayan kesiklerden akan kanı görünce gözlerim hayretle irileşti.

“O herifti,” dedi acıyla nefes alırken. “O herifti. O herifti.”

Telaşla nefes alışları hızlanırken Donny onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Bense o sırada Elise’e bakıyordum.

“Elise!” Cevap vermese de sonunda inledi.

Hâlâ hayatta olduğunu görünce içim rahatladı.

“O herif yaptı,” dedi Lisa. Kanlı kolunu işaret ederken hâlâ telaş içindeydi. “Silahlarımızı aldı. Bütün silahları aldığını sanıyordu. Onun... Onun da silahı vardı. Önce bizi biraz hırpaladı... Sonra silahını doğrulttu. Biz... Bana yaklaşırken ve ellerimizi görebileceği şekilde uzatmamızı söylerken hâlâ kendimizdeydik.”

İnleyerek panikle emniyet kemerini çözmeye çalıştı.

“Sonra... Sonra camı kırdı ve bir cam parçasını kullanarak... Cam parçasını kullanarak bunu yazdı,” dedi kolunu kaldırıp ağlamaya başladığı sırada.

“Bizi öldürecekti ama silahına uzanmak için kolumu bıraktığında yedek silahıma uzandım. Ona ateş ettim. İki el. Sıyrıp geçti. Ama... O şerefsiz. Yanında birini getirmişti. Bir kız. Yanında bir kız vardı. Peşinde olduğumuzu biliyordu. Ama koluma bunu kazıdı.”

Karmakarışık konuştuğu için anlattıklarını anlamak zordu.

Kolunda görebildiğim tek şey kan lekeleriydi ancak gömleğiyle kolunu silip tekrar bize doğru uzattı. Donny’nin rengi atarken nefesini tuttu. Lisa’nın koluna *hep* kelimesini kazımişti.

“Bizi tanıyor,” diye fısıldadı Donny. Lisa tekrar hıçkırıklara boğulmuştu. “Elise yerine Lisa’yı seçmiş. Eski sevgilini hedef almasının bir sebebi var.”

Lisa’yı rahatlandırmamak için kısık sesle konuşmuştu. Söylediğini düşünürken gerildim. Neden *hep*? Niye bu kelimeyi seçmişti?

“Kanaması vardı,” dedi Lisa. “Kan kaybetmesine sebep olacak kadar hedefi tutturabildim. En azından birkaç dikiş gerekecek.”

Etrafa bakıp kan izi aradım. Gerçi o kadar kan kaybederek ölmezdi. Siktir!

“Yanımızdan geçen o kamyon,” dedim dişlerimi sıkarak. “Oydu. Kahrolası kornasına bile bastı!”

Yumruğumu arabaya geçirdiğimde Donny kaskatı kesildi.

“Umarım öldürmek için ateş etme yetkisi hâlâ geçerlidir,” diye homurdandı Donny.

“Birisi ona haber uçurmuş. Peşinde olduğumuzu biliyordu.”

“Kız suç ortağı falan mı?”

Başımı iki yana salladım, kafamın içinde dönen düşünceler korkunçtu. “Bir partneri olması profilindeki hiçbir özelliğe uymuyor. Bir polisle arkadaşlığı olabileceği de profilindeki hiçbir özelliğe uymuyor. Hayır. O herif çok zeki. Hatta hesaplı davranıyor. Hatalara karşı önlem aldığı bir plan yapmış. Bu kasabada saklanıyorsa kendini güvende hissetmesinin bir sebebi olmalı. Buradaki polis merkezine bak. Bu baskından haberi olan memurlar arasında karısı ya da kızı olan var mı araştır. Sonra kapı kapı gez. Birinin kaybolup olmadığını öğren. Karakola bildirmemişlerdir.”

Donny’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Sence bir rehinesi mi var?”

“Evet. Artık nerede kaldığını öğrendiğimize göre yanındaki kız ona canlı lazım değil.”

Üstelik yanımızdan geçip gitmesine izin vermiştik. O hasta, narsist orospu çocuğu korna çalarak bizimle alay etmişti. Onun peşinde olduğumuzu biliyordu. Ve ben başımı kaldırıp bakmamıştım bile.

Çevremdeki her şeye karşı hep dikkatli olmam gerekiyordu. Bu davayla kişisel bağlantım olduğu için aklım karman çorman-
dı, bakış açım resmen daralıyordu ve bunlar beni oyun dışı bırakıyordu.

O herif kazanıyordu.

Yedinci Bölüm

Ölümün de yaşamın da zamanı bellidir.

-Konfüçyüs

“Lisa iyi. Biraz şokta ama onun dışında iyi,” dedi Donny bana bir kahve uzatırken. Ekipçe hastanenin bekleme salonundaydık.

Güvenlik ihlali beni germiştii çünkü polis teşkilatından birisi bizi satmıştı.

“Şu andan itibaren Lana’nın yanında sadece çocuğu ve ailesi olmayan polisler kalacak,” dedim Donny’ye. Onaylarcasına başını salladı. “Dışarıda sadece bir kez buluştuk. Hâlâ Lana’dan haberi olmayabilir. Görüştüğümüzde genelde onun evinde kaldık ve birisi beni takip etse anlardım.”

Donny birilerine mesaj yazarken kahvemi yudumladım. Muhtemelen söylediklerimi aktarıyordu.

“Elise?” diye sordum.

“İyi olacak. Sol omzu çıkmış, darbe aldığı sol bacağında iki kırık var. Şokta değil ama inanılmaz öfkeli.”

Donny sırtınca küçük bir kahkaha attım. Elise de bu durumu artık benim gibi kişisel algılayacaktı. Gerçi düşününce, her-

kes için kişisel bir dava hâline gelmişti. Ekibimizden iki kişiye zarar vermişti ve adımla bana meydan okumuştı. Tek odağımız ve görevimiz, ona haddini bildirmektir.

Hadley, sinirli sinirli bilgisayarına bir şeyler yazıyordu. Adli tıpta elimizdeki en iyi ajanlardan biri olduğu için yıllardır bilgisayar işlerine bulaşmıyordu. Ancak şimdi Plemmons'ın yanına kimi aldığıının görüntüsünü bulmaya çalışırken sanki eski becerilerinin tozunu atıyor gibiydi.

Donny'yle birlikte kamyonu anlatmaya çalıştı. Eski bir Ford'du, külüstürdü, berbat hâldeydi ve önünde büyük bir göçük vardı. Bu kamyonla mı kızlara vurdu, bilmiyorduk çünkü kaza yapmış denecek kadar kötü hâlde değildi.

"Bir şey var mı?" diye sordum Hadley'ye.

Gözlerini kısmıştı.

"Henüz yok. Ama o orospu çocuğunu bulacağım."

"Hastanede olabilir. Gösteriyi izlemek isteyecektir. Ya da iyi bilgisayar kullanıyorsa kameraları *hack*lemiş olabilir," dedim.

Hadley onaylarcasına başını salladı. "Hallettim. Buraya gelir gelmez polisler bu konuyla ilgili bilgi verdim," diye açıkladı. "Koridorları kolaçan ediyorlar."

"Lisa'nın ona ateş etmesi muhtemelen adamı sinirlendirmiştir. Arabaya arkadan vurup sürüklenmesine sebep olmuş, ardından tekrar vurmuş. Kızlar adamın fırsat bulacağı kadar sersemlemişler," dedi Leonard otururken. "Sonra Lisa onu vurmuş, adam kamyonuna atlamış ve yan yoldan hızlanarak araca yandan vurmuş. Muhtemelen kızları öldürmeye çalıştı."

"Kurbanlarını kolayca öldürmeye çalışan bir cinsel sadist mi? Sırf bizi kızdırmak için?" diye sordu Donny başını iki yana sallayarak.

"Tüm dikkatimizi üstüne çekmek istiyor. Bizi kızdırıyor," dedim dişlerimi sıkarak.

"İşe de yarıyor," diye homurdandı Leonard.

Bir kadın başını bekleme odasına uzattı ve “Bayan Clifton sizi soruyor,” dedi. Özellikle birimize değil, sırayla hepimize bakmıştı.

Donny, Leonard ve ben hızla ayaklandık. Craig de koridordan koşarak gelip Elise’in kaldığı odaya yaklaşırken bize katıldı.

Odanın kapısından girmek üzereyken koridorda bana doğru koşan, korku dolu yeşil gözleriyle endişeli görünen esmer kıza bakakaldım. Beni gördüğü an bedeni fark edilir ölçüde rahatlamış ve kendini kollarıma atmıştı.

Kollarımda titreyen Lana’ya sıkıca sarıldım. Dedektif Duke hemen Lana’nın arkasındaydı. İki büklüm olup ellerini dizlerine koyarken nefes nefeseydi.

“Maraton koşucusu musun nesin sen?” diye sordu zorlukla aldığı nefeslerin arasından.

Lana cevap vermedi. Sadece bana sarılıyordu. Kollarını sıkıca boynuma sarmıştı.

“Çok korktum,” dedi sonunda.

“Ekibinize saldırı olduğu söylendi,” diye açıkladı Duke elini saçlarında gezdirerek. “Arabayı o kullandı. Gitmemesi için onu ikna edemedim. Kimin vurulduğunu bize söylemediler.”

Lana’ya bir süre daha sarıldım. Ekibimin üç üyesi kaşları havada, bana bakıyordu. Bir anda kendime geldim.

Siktir!

Lana’yı yere bırakıp onu kendimden uzaklaştırırken bembeyaz kesilmesini görmezden geldim.

“Kahretsin, buraya gelmemeliydin!” diye bağırdım. Bakışlarımı Duke’a çevirdim. “Ne halt yemeye onu buraya getirdin?”

Duke gözlerini kıstı. “Benimle ya da bensiz zaten gelecekti, anlattım ya. Onu güvende tutmak için geldim.”

Lana’yı ve 1.60’ı biraz geçen boyunu işaret ettim. “Olsa olsa 55 kilodur. Sen polis teşkilatı eğitimi almış, 90 kilo bir adamsın ve buna rağmen onu tutamadın mı?”

Lana geri çekilse de hiçbir şey söylemedi. Benim bakışlarım öfkeyle Duke'a odaklanmıştı. Duke da aynı öfkeyle bana bakıyordu.

“Bu kız bir mahkûm ya da suçlu değil. Hukuken onu kahrolası evine kapatamam, küstah göt mendili.”

Donny, sanki işler çığırından çıkarsa diye önlem almak ister gibi aramıza girdi.

“O herif muhtemelen burada ya da bizi izliyor ve sen Lana'yı buraya mı getirdin? Ben aptal değilim. O herifin Lana'yı bulmasını *istiyorsun*. Özellikle de şimdi. Bölgedeki en yüksek rütbeli katil profilini tutuklayarak yeni, süslü bir terfi almak istiyorsun.”

Tehditkâr bir adımla bana yaklaştığında ben de bir adım attım. Donny iyice aramıza girdi.

“Bu umurumda bile değil. Lana'yı güvende tutmaya çalıştığım için geldim. Masum bir vatandaşı evine hapsetmek gibi bir yetkim yok, senin de yok.”

Ona biraz daha bağırmak üzere ağzımı açmıştım ki Lana konuşmaya dâhil oldu. Buz gibi bakışlarında uzunca bir süredir görmediğim o mesafeli ifade vardı.

“Beni koruyacak birilerinin kapımda durmasını istediğini söyledin, kabul ettim,” dedi sessizce. O konuşurken kendi kelimelerimi yuttum. “Evimde yabancı birinin kalmasına izin vermemi söyledin, istemediğim hâlde kabul ettim. Evden çıkarken yanımda hep birileri oldu. İş anlaşmalarımı sırf seni memnun etmek için erteledim, seyahat edip kendimi riske atmadım. Bir koruma balonunun içinde oturup sen endişelenme diye aramalarına ve mesajlarına ânında cevap verdim.”

Gözleri yaşardı ama bu yaşların öfkesinden kaynaklandığını artık anlayabiliyordum. Ve cidden işi batırdığının da farkındaydım.

Sekizinci Bölüm

Öfkelendiğiniz vakit, sonuçlarını düşünün.

-Konfüçyüs

Kaba. Düşüncesiz. Küstah.

Karşımdaki adamı tanımlamak için kullanacağımı hiç düşünmediğim üç kelime.

Adaletsiz bir tavırla beni kendi evime kapatan ve güvende olup olmadığıyla ilgili bana hiçbir bilgi vermeyen adamı... Ne kadar öfkeli olduğumu ifade etmem mümkün bile değildi.

“Müsait olduğun an bir mesaj bile atmadın,” diye devam ettim. Ses tonum daha sakindi. Hislerimi belli etmemeye çalışıyordum.

Artık kimse için kendimden ödün veremezdim.

Logan beni diğer insanlara göre daha fazla tanımasına rağmen en önemli zamanda hiç önemsemiyor gibi davranmıştı.

“Lana, kızgın olmanı anlıyorum ama burada olmamalısın,” dedi. Sesi yumuşamıştı.

“Anladım,” dedim gergince. Bir adım geri çekildim. “Umursadığım için kusura bakma. Bir daha olmaz.”

Kulağa ergence ve saçmalıyor gibi geldiğimin farkındaydım ama şu an kendime bu ayrıcalığı tanıyabilirdim.

Arkamı dönüp yürümeye başlasam da peşime takılarak kotu mu tuttu. Hızla kolumu ondan kurtardım.

“Bak anlamıyorsun,” diye fısıldadı kameraya dönerek. “Ben izliyor olabilir. Şu an neler yapabildiğini bilmiyoruz ve bu yanı tamamen bir gizem.”

“Beni güvenli bir baloncuğun içine hapsettin ve kafanı rahat etti. Beni önemsiyordun. Ben de sen endişelenme diye seni rahatlatacak her şeyi yapıyordum.” Boğazımdaki düğümlenen yumruya rağmen yutkundum. Duygusallaşmayacaktım. Zayıflığımı ya da kırılگانlığımı gözler önüne sermeyecektim. “Ben de endişelendim, Logan. Duke, ekibine saldırı olduğuna dair bir telefon aldı, hastanede olduğunuzu söylediler. Aramalarım cevap vermedin. Bir mesaj bile atmayı bırak, aradığım yüzlerce mesaja bir cevap bile vermedin. Birçok şeyi alttan alabilirim ama beni ezip geçtikten sonra senin de içimi rahatlatmak için çaba sarf etmemeni alttan alamam. Bir de bana kızıyor musun? Üstten üstten konuşabileceğini mi sanıyorsun? Sen beni ne sanıyorsun acaba?”

Arkamı dönüp yürümeye başladığımda bana dokunmadı çünkü artık beni takip edemezdi. Olay çıkaramazdı.

Öcü izliyor olabilirdi.

Hasta şerefsiz peşime düşse iyi ederdi.

Bıçaklayacak bir şeye ihtiyacım vardı.

“Onun yanından ayrılma. Müsait olur olmaz geleceğim.” Logan’ın muhtemelen Duke’la konuştuğunu duydum ancak yürümeye devam ettim. “Birisi bana lanet olası bir şarj aleti bulsun!”

Açık asansör kapısından içeri adım atıp öfkeyle lobi tuşuna bastığım an gözümünden bir damla yaş firar etti. Logan yüzlerce

mesajıma ya da aramama cevap vermediği için başına bir şey geldiğinden korkarak, endişe içinde üç katı koşarak çıkmıştım.

Belli ki ben kafamda en kötü senaryoları yaşayıp dururken, o beni önemsememişti.

Şarjının bitmesi iyi bir bahane değildi. Hele de ekibindeki herkes kullanabileceği bir telefonla yanında dururken.

Duke, kapılar kapanmadan hemen önce asansöre binip durvara yaslandı.

Tek kelime etmedi. Lobiye adım attığım an anahtarları ona attım. Sessizce arabaya yürüdük ve eve doğru uzun bir yolculuk yaptık. Konuşmadım. Radyoyu açmadık. V8 Mustang'imdeki tek ses, motorun gürlemesinden ibaretti.

Telefonum Logan'dan gelen bir mesajla aydınlandı. Demek şarj aleti bulmuştu. Ancak mesajı okumaya zahmet etmedim. Tıpkı onun beni görmezden geldiği gibi.

Sonunda evime vardığımızda anahtarları Duke'dan aldım ve sürücü koltuğuna yöneldim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Evimden toplanıp çıkman için sana vakit tanıyorum. Şu an yanımda kimseyi istemiyorum. Ben dönene kadar evimi terk etmiş olursan sevinirim.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Lana bak, şu an öfkeli olmanı anlıyorum. Logan, düşüncesiz bir şerefsiz gibi davranan, zorba bir ahmak ama onu cezalandırmak için kendi güvenliğini riske atma. Yanında kalıp seni koruyalım.”

Bir ayağımı arabaya atmış bekliyordum. Duke iyi bir adamdı ama yanımda şu an bir tek o olduğu için olanların acısını ondan çıkarmamak zordu.

“Burada olmak için yasal bir iznin yok. Kendin söyledin. Dışarda gezip durmanıza engel olamam ama mülkümde kala-

caksan bu resmî olarak haneye tecavüz sayılır. Ben dönene kadar gitmiş ol, yoksa yeterince ironik değilmiş gibi polisleri ararım.”

İnleyerek küfretti. Bir elini dağılan saçlarından geçirdi. “Nereye gidiyorsun?”

“Hangi sikime istersem,” dedim. Arabama binerken orta parmak gösterdim. “Logan’ın bu konuyla ilgili bir derdi olursa, ona buranın özgür bir ülke olduğunu hatırlat,” diye ekledim kapımı kapatmadan.

Ona karşı çıkacak vakti tanımadan arabayı çalıştırdım ve vitesi değiştirip garaj yolumdan hızla çıktım. Araba ilerlerken arka tarafının sallandığını hissettim. Jake’in kasabada kiraladığı depoya doğru sürerken arkama bakmadım. Telefonumu kapatıp bataryasını çıkarırken direksiyonu dizlerimle yönlendirdim.

Depoya vardığımda arabamdan inmeden önce Altima’nın anahtarlarını aldım. İntikam almaya giderken kullandığım birkaç arabamız vardı. Bu çevrede kamera yoktu, yani araba değiştirirken beni kimse görmüyordu.

Deponun güvenlik sistemi son derece iyiydi, birisi içeri girecek bile olsa buranın kime ait olduğunu anlayamazdı. Yani benim güzel Mustang’im buradayken denk gelmedikleri müddetçe.

Gerçi bu da beni endişelendirmiyordu.

Çünkü arabalar amaçlarını yerine getirdikten sonra onları elden çıkarıyorduk.

Depodan ayrılarak arabadaki kullan at telefonu açtım ve Jake’i aradım.

“Alo?”

“Benim. Öcü’yle ilgili bir şey buldun mu?”

“Hayır. Bu herif beni sinir ediyor,” diye homurdandı. “Logan nasıl?”

“Tek parça hâlinde ve zarar görmemiş. Ayrıca artık bekâr.”

Sessiz kaldı. Yanağımdan dökülen gözyaşını hissetmiyormuş gibi davrandım.

“Bunu söyleyeceğimi düşünmezdim çünkü bir federal ajanla görüşmemen ya da polislerle yaşamaman bizim için daha iyi ama sence de abartmıyor musun?”

“Güvende olduğumdan emin olsun diye ben elimden gelen her şeyi yaparken o, benim endişeden aklımı kaçırarak olmamı önemsemedi bile.”

“Kulağa biraz... Abartı geliyor. Tabii daha fazla bağlanmak için kendine bir bahane arıyor da olabilirsin.”

Zaten yeterince bağlanmıştım. Ben ağlamazdım.

Gözyaşlarım akmayı bıraktığı günden beri ağlamamıştım.

Yine de Jake’in evine doğru giderken yaşlar yeniden güç kazanmış gibi gözlerimi yakıyordu.

“Arayacağını söylediği hâlde aramaması basit olsa da sinirlendiriyor demek ki. Hayatta olduğunu bana söyleme gereği duymaması basit olduğu için öfke patlaması yaşamıyorum demek ki. Böyle devam edemem, Jake. Evimde polislerle yaşayamam. Rozetlerini görünce... Hepsini koparıp tuvalete atmak ve sifonu çekmek istiyorum. O rozetleri gururla taşıyorlar.”

“Onlar Delaney Grove’lu değiller, bebeğim. Bunu karıştırmaman lazım.”

“Karıştırmıyorum. Karıştırsam hepsi ölü olurdu. Ben sadece kendimi... Kirli hissediyorum. Onları evimde istemiyorum. Logan’ı da artık istemiyorum. Bana kendimi kirli hissettirmiyor ama onun kurallarına göre oynayarak çok fazla fedakârlık yapıyorum. Anthony’nin evine şimdiye kadar sadece iki kamera yerleştirdim, işe girişmedim bile.”

“Polisler güvenliğinden emin olmak için peşindeyken eve kamera koyman çok zordu, bu yüzden ben risk aldım. Eminim ki o polislerin aklında suça yardım ve yataklık etmek yoktur.”

İşi espriye vurmaya çalışıyordu ama şu an hiç kafam kaldırmıyordu.

“İyi. Bana odaklanacak bir şey lazım.”

“Birini bıçaklamak mı istiyorsun?” dedi neşeyle. Hâlâ gerginliği dağıtmaya çalışıyordu.

“Çok.”

“Neredesin?”

“Evine doğru geliyorum. Benim evimde cinayet planı yapmak bir süre hiç kolay olmayacak.”

“Neden kullan at telefonla aradın? Ve niye Mustang’inin sesini duymuyorum?”

“Yeni aldığımız Altima’dayım. Evimde bir polis var ve yıllardır oradaymış gibi hissediyorum. Arkadaşlarını arayıp peşime birini takmayacağına güvenemedim. Ayrıca FBI eğer telefon açıksa sinyali bulabiliyor, bu yüzden de konumumu bulmalarını istemedim.”

“Çok mu paranoyaksın acaba? Şüpheli olmadığın müddetçe böyle bir şey yapamazlar.”

“Sanki kurallara göre oynuyorlarmış gibi davranıyorsun. Ajan Hadley Grace’in hastane dosyalarını hacklediğini unutma. Yani Kennedy’nin hastane dosyalarını işte.”

Derin bir nefes verdi. “Sözümü geri alıyorum. On yıldır seni ilk kez güldüren şeyi kaybetmiş olsan da bu ilişkinin bitmesine sevindim.”

İçimde acı bir his yükselse de taze gözyaşlarımı öfkeyle bastırırken yutkundum. Ayrıldık diye ağlayıp kendimi yerden yere

vuracak hâlim yoktu. Zaten ilişki yapabileceğimi düşünmem bile aptallıktı.

Geçmişteki yanlışların intikamını almak için hayatta kalmıştım.

Peki ya aşk? Benim gibi bir kızın sonu olurdu.

“Ajan Hadley Grace’den konu açılmışken,” dedi Jake, daldığım düşüncelerden beni çekip çıkararak. “Kirli çamaşırlarını buldum.”

“Ve?” diye sordum. Artık bir önemi var mı merak ediyordum.

“FBI’ya bağlı gizli bir dosyayı hackledikten sonra, on altı yaşındayken işe alınmış. Ya hapse atılacakmış ya da FBI’la çalışacakmış. Bu oldukça yaygın bir durum, özellikle de böyle genç suçlularda. Gerçi artık adli tıptaki o dâhilerden biri olmuş ve sonra da Logan’ın ekibine geçmiş.”

“Bu kirli çamaşır değil,” dedim.

“Evet ama evden kaçtığı için on altı yaşında *hacker* olmuş. Babası, o doğduktan kısa süre sonra Irak’ta ölmüş. Hadley on yaşlarındayken annesi Kenneth Ferguson’la evlenmiş. Adam hayatlarına girdikten iki sene sonra Hadley, terapiye başlamış. Annesi büyük bir bankanın müdürüymüş yani evde çok zaman geçirmiyormuş. Terapist, üç hafta içinde Hadley’ye kompulsif yalancı olduğuna dair tanı koymuş.”

Anlatmaya devam etmesini beklerken söylediklerini idrak etmeye çalışıyordum.

“Kenneth’in ona dokunduğunu söylüyormuş. Annesinin mesaiye kaldığı gecelerde adamın yanına geldiğini söylemiş. Cinsel travmaya dair iz bulamamışlar, adamın geçmişinde de pedofili olabileceğine dair kanıt yokmuş.”

“Peki adam öyle miymiş?”

“Hadley her gece altına kaçırıyormuş. Bence doğruluk payı olabilir.

“Kompulsif yalancılar kendi yalanlarına inanırlar,” diye hatırlattım.

“Kompulsif yalancılar FBI’a katılamazlar. Ayrıca iyileşemeler de. Tekrar bir suç işlememiş. Dosyası tertemiz. Üvey babası da şu an bir sürü çocuğa sınırsız erişimi olan bir sosyal hizmetler görevlisi, Lana. Hadley on üç yaşında evden kaçtıktan sonra adam bu alana yönelmiş. Sanki başka küçük kızlara yaklaşması gerekiyormuş gibi.”

“Ya Hadley’den önce?”

“Teksas’ta bir kadınla evliymiş. On yaşında kızı olan bir kadınla. Kızın gizli dosyasında yazana göre sık sık altına kaçırıp kâbuslar görüyormuş. Onlar da adamı suçlamamış.”

Boğazım düğümlendi. Başıma gelen onca şeyin arasında, asla böyle bir şey yaşamamıştım.

Sessizliğimi korudum.

“Aklından geçenleri biliyorum ve cevabım *asla olmaz*,” dedi Jake.

“Adam ne kadar uzakta?”

“Kahretsin, Lana! Olmaz dedim. Belli bir listemiz var. Bir sistemimiz var. Önce sana ve Marcus’a bunları yaşatan o orospu çocuklarının işini bitirmemiz lazım. Sonra babana kötülük edenlere sıra gelecek. Hepsi bu. Dışarıda elini kolunu sallayarak gezen her sapığın peşine düşen intikam melekleri değiliz.”

“Şu an bir sürü çocuğa sınırsız erişimi olan bir sosyal hizmetler görevlisi. Daha çok dışlanmamak için acılarını sessizce içine atma ihtimali olan üzgün çocuklara yani. Kendi ağzıyla söyledin. Oturduğun yerden, bana bu adamın işini istediği gibi yapmasını sorun etmediğini söyleyebilir misin? Bizim başımıza

neler geldiğini bildikleri hâlde kollarını kıpırdatmayan o pis kasabadaki insanlardan farksız olmadığını söyleyebilir misin?”

O kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki, hassas noktasına dokunduğunu anlamıştım.

“Çok uzakta değil. Adresi sana yazarım. Suç işleme yöntemini değiştir. Bu davayı Kızıl Katil’e bağlamamalılar.”

“Neye?” diye sordum keyifle.

“Medyanın sana bu ismi vermesini sağlayacağım.”

“Medyanın bana bir isim vermesini mi sağlayacaksın?”

“Evet. Sağlayacağım. Kimse seni görmesin, arabayı müsait bir yerde bırak. Ben birine aldırıyorum sonra da kendim gelip her zamanki gibi seni alırım. Hata yapmak yok. Yanında kullanabileceğin bir cinayet silahı var mı?”

“Botumda bir bıçak var. İş görür. İz bırakmamak için kaldırımdan ve ara sokaklardan yürürüm. Bu herifin aletini kesmeyi ne kadar istesem de kendime engel olacağım.”

“Eğer masumsa onu öldüremezsin.”

“Endişelenme,” dedim, her şeyi fazla düşünen arkadaşşıma. “Günahlarını bana hep itiraf ederler.”

Dokuzuncu Bölüm

İhtiyatlı olanlar nadiren yanılır.

-Konfüçyüs

Sinirlerim oldukça bozuk olsa da dikkatimi beş saat önce hastaneden ayrıldığından beri aramalarımın cevap vermeyen Lana'ya değil, buraya vermeye çalışıyordum. Ayrıca Duke da telefonunu açmıyordu.

Bunun ona ciddi sonuçları olacaktı.

Bakışlarımı sorgu odasındaki destek ekibi şefine verdim. Aramızdaki cam tek yönlüydü, gerçi o bunun zaten farkındaydı.

Elleri titriyordu. Gerginmiş ve oradan çıkmak istiyormuş gibi bir oturup bir kalkıyordu.

“Yirmi yaşındaki kızı dört gündür üniversitedeki derslerine katılmıyormuş,” dedi Donny, benimle birlikte adamı izlerken. “Oda arkadaşı, ailesinden birisi vefat ettiği için eve döndüğünü söylemiş. Plemmons kızla bağlantıya geçmiş mi diye telefonunu inceliyoruz, birinin vefat ettiğiyle ilgili yalan söylemiş olabilir, değil mi? Annesinin durumdan hiç haberi yok, neden bu kadar soru sorduğumuzla ilgili azıcık bile fikri yoktu.”

“Kızı esmer mi?” diye sordum. Odada volta atan Lee Norris’i izlemeye devam ediyordum. Adam oturdu ve tekrar kalktı.

Kesinlikle tedirgindi.

Bilgiyi o sızdırmıştı.

“Evet,” diye cevapladı Donny. “Plemmons’ın kızı kaçırmaması, o herifin geçmişine ya da bildiğimiz kadarıyla profiline uymayan bir durum. Bunca zamandır bizi kandırıyormuş gibi hissediyordu ama onu bulduğumuzda, bir adım önümüze geçmek için bir çekişmeye girdi.”

Ona katılarak başımı salladım.

“İçeri giriyorum. Dedektif Duke’a ulaşmayı dene. Devriye gezenler ne dedi?”

Dudaklarını birbirine bastırıyordu. Donny’yi iyice süzdüm ve “Ne oldu?” diye sordum.

“Lana, adamların hepsini mülkünden kovmuş. Onca şeyle uğraşırken sana söylemek istememiştim. Arabasına atlayıp gitmeden önce herkese resmen *siktir olup gitmelerini* söylemiş. Sen dâhil.”

Yumruğumu duvara geçirdiğimde, elimin etrafındaki alçıpan küçük parçalara bölündü.

“Daha önce hiç bu kadar kontrolünü kaybettiğini görmedim, Logan. Belki biraz...”

“*Sakin* cümleleri bitirme,” dedim sertçe. Kanlı parmaklarımı pantolonuma silerken canımın yanmasını umursamadım. “Bu davayla herkes duygusal bağ kuruyor. Sadece ben değil. Leonard’ı yanımıza gönder. Norris birkaç dakikaya kalmaz bana saldıracaktır.”

“Halledebileceğine emin misin?”

“Bildiklerini hemen anlatacak. Kızının ölümüne sebep olacağız diye bizi suçlayacaktır. Ama o hasta orospu çocuğunu ya-

kalamamızın tek yolu bu adam. Beynim gayet düzgün çalışıyor. Lana'yı bul. Bulunca bana haber ver.”

Arkamı dönüp odadan çıktım ve doğruca sorgu odasına girdim. Norris içeri adım attığım an bana ters ters bakarak yerinden fırladı.

“Beni buraya kilitleyerek ne bok yediğini sanıyorsun sen?! Alt kurula yazabileceğim şikâyet dilekçelerinden haberin var mı?”

“Erica Norris senin kızın ve ailenizde birisi vefat ettiği için dört gündür derslerine girmiyor. Ailenizde kimse ölmemiş,” dedim onu susturarak.

Yüzünün tüm rengi bir anda attı. Sanki artık ayakta duramıyormuş gibi sandalyesine çöktüğünde tüm bedeni pelteleşmişti.

“Onu öldürteceksiniz,” dedi boğuk bir fısıltıyla. Bakışları ölümcül bir hâl alırken yumruğunu masaya indirdi. Öfkesi, tekrar enerjiyle dolmasına sebep olmuştu. “Orospu çocuğu! Kızımı öldürteceksin!”

Bana doğru atılsa da Leonard tam zamanında girerek adamı yakasından tuttu. Ben de ifademi bozmadan yaslandığım duvardan onları izlemeyi sürdürdüm.

“Baskın yapacağımızı sen haber verdin,” diye devam ettim. “Hangi telefonu kullandın? Sana telefon mu verdi?”

“Seni adi!” dedi tükürerek. Leonard onu tutarken hıçkırıklara boğulmamak için kendini sıkıyor gibiydi. “O herifin kızımı kaçırdığını bildiğiniz hâlde beni buraya mı tıktınız? Katilsin sen!”

Duvardan uzaklaştım ve aramızda duran masaya yaklaşıp ellerimi masaya dayadım. Onunla göz göze gelecek şekilde eğildim.

“Adam elimizdeydi ama sen ona bilgi sızdırdın. O herif, artık işine yaramadığında kızına sence ne yapar?”

Karşımda kendini kaybederek hıçkırmaya başladı. “Herhangi bir tehditte ona haber verirsem kızıma zarar vermeyeceğine dair

yemin etti. Kızımı geri alacağıma dair yemin etti. Çenemi kapalı tutarsam... Söz verdi. Siz beni sorguya aldığınız için artık hiç şansım kalmadı!”

“O herifin dışarıda olmasının sebebi sensin. Şu an onu gözaltına alamamamızın sebebi sensin,” diye hatırlattım. Onun bir baba olarak neler yaşadığını hissetmemek adına duygularımı kapatırken sesimde buz gibi bir ton vardı.

“Sen ve lanet ekibin olmasanız o herif buraya gelmeyecekti bile! Bir katilin kasabamızda kol gezmesine sebep oldunuz, şimdi de kızımı kaçırdı işte!”

“O herif Boston’da da olabilirdi,” dedi Leonard sakince. “Başkasının karısını, kızını, kardeşini öldürebilirdi... Katili biz yaratmadık, şef. Onu durdurmaya çalışıyoruz. Sen de en iyi fırsatımızı elimizden aldın. Sonunda onu yakalamıştık.”

Norris sonunda kendini kaybetti. O kadar çok hıçkırıyordu ki artık söyledikleri anlaşılmıyordu bile. Yüzünü kollarına gömecek ağlamaya başladı.

Çok düşük bir şans da olsa kızının hâlâ hayatta olma ihtimali vardı. İçimde kendine bir yol bulmaya çalışan suçluluk duygusunu bastırmam gerekiyordu. Kayıpları kabullenmek *hiçbir* zaman kolay olmamıştı. Ama bizim işimizde, bu durumla hep karşılaşılıyorduk. Kendinizi duyarsızlaştırmadığınız müddetçe böyle bir alanda iki aydan uzun çalışamazdınız.

Karşımdaki adam, o depoya baskın düzenleyebilseydik kızının hayatta kalma ihtimalinin daha yüksek olacağını bilmiyordu. O durumda herif kaçacaktı. Bizi adatmayı deneyecekti. Kızı da peşinden sürüklemek çok riskli olacaktı.

Kız hâlâ hayatta olacaktı ve biz o herifi gözaltına alabilecektik.

Karşımdaki adama bundan bahsetmedim. Kızının ölümünün sorumluluğunu bize atması onun için daha iyi olurdu. En azından ona bu kadar merhamet edebilirdim.

Norris güçsüzce cebinden bir telefon çıkarıp uzattığında Leonard telefonu aldı. “O gönderdi,” diye fısıldadı Norris boğuk sesiyle. “Günde iki kez kızımın sesini duymama izin vereceğini söyledi.”

“İzin verdi mi?” diye sordu Leonard.

Norris gözlerini silerken kederle başını salladı. “Her seferinde beş saniye. Kızımın onu kurtarmam için bana yalvarmasına yetecek kadar.”

Tekrar kendini kaybettiğinde Leonard telefonla odadan çıktı. Şu âna kadar Erica Norris ya ölmüştü ya da ölmüş olmayı diliyordu. Muhtemelen son dört gündür bunu diliyordu.

Evsiz insanlar, bazen etraflarında olup bitenlere göz yumarlardı. Bu acımasızlıkla ilgili bir mesele değildi elbette, hayatta kalma mekanizmaları devreye giriyordu. Sokakta hayatta kalmaya çalışmak böyle bir şeydi. Çok uzun zaman boyunca acı çekiyorlardı ve daha fazla acı çekmeyi kaldıramayabiliyorlardı. Ancak düzgünce teşvik edildikleri takdirde, ihtiyacınız olan her şeyi bir bir dökülüyorlardı.

Şu an o depoda yaşayan evsizler bize bildiklerini anlatıyorlardı. Para karşılığında. Etik olmadığı gibi yasak da değildi. Ancak elimizde pek bilgi yoktu.

Plemmons, arka taraftaki odalardan birine geçmişti ve yanında zincirle bağladığı bir kız vardı. Kendisi burada değilken odaya asma kilit takıyordu. Kızı da yanında götürüyordu.

Odada kan respit edilmişti. Kıza işkence etmeye başlamıştı bile. Muhtemelen öldürecek kadar olmasa da istediğini almak için kızın birkaç yerini kesmişti. Birkaç dikiş seti de bulmuştuk. Demek ki kız çok kan kaybetmesin diye acımasız yöntemleriyle verdiği zararı telafi etmeye çalışmıştı.

Kız, dört gün boyunca dayanmıştı. Dört gün boyunca muhtemelen ölmeyi dilemişti.

Babası dört gün boyunca ağzını açmayıp hiç hakkı olmayan tehlikeli bir oyunda zar atmıştı.

Hemen bize gelmeliydi. İşte o zaman Plemmons'ı çoktan gözüne almış olurduk. Kızı şu an her neredeyse orada değil, kendi yatağında olmuş olurdu.

Adam hıçkırmaya devam ederken içini rahat rahat boşaltsın diye odadan çıktım.

“Biraz kendine geldiğinde bir şeyler daha anlatacak mı bir bakarsın,” dedim koridorda beni karşılayan Donny'ye. “Lana'dan haber var mı?”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Yok. Hadley'den onu bulmayı bir denemesini rica ettim. Malum Alan, şu an kamera kayıtlarından bu herifi aramakla meşgul.”

Doğruca Hadley'nin masasına ilerleyince onu klavyeye sertçe bir şeyler tuşlarken buldum. Ancak Lana'yı aramıyordu. Alan'la aynı kamera kayıtlarını izliyordu.

“Ne oluyor? Donny, Lana'ya dair bir ipucu aradığını söylemişti.”

“Şu an önceliğim Lana değil, Logan. Masum bir kız şu an bir seri katilin elinde ve onun hayatını kurtarmaya faydam dokunsun diye uğraşıyorum.”

Bunu sanki o herifin ellerine birisi daha düşmesin diye uğraşmıyormuşum da kontrol manyağı bir şerefsizmişim gibi söylemesine bayılmışım doğrusu.

“Lana'nın da hedef olacağını *biliyoruz*, özellikle de bu durumda. O herifin radarında değildiyse bile hastanedeki olaydan sonra radara girmiştir.”

Hadley beni duymazdan gelerek bir şeyler yazmaya devam etti.

“Lanet olsun, Hadley!”

Döndü ve buz gibi bir bakışla beni süzdü. “Başının belada olduğunu bildiğimiz kızı arıyorum. Doğru düzgün tanımadığın

sevgilinle kendin ilgilen. O herifin, hastane kayıtlarını hackleyecek kadar yetenekli olacağını sanmıyorum. Ayrıca içinde olduğumuz duruma bakıp da ne kadar organize ve akıllı olduğunu düşünürsek hastaneye de kalkıp gelmemiştir. Beni. Rahat. Bırak.”

Ekranına döndüğünde derin bir nefes verdim. “Tamam. Erica Norris’i bul. O herifi bul.”

“Niyetim o yönde. Onayladığın için sağ ol,” dedi alayla.

Bunu kabul etmeyi hiç istemesem de haklıydı. Sevgilimi araması için başının belada olduğunu bildiğimiz bir kızı aramaya son vermesini söyleyemezdim. Hastanede kendimi kaybetmemiş olsaydım, Lana hâlâ polislerin koruması altında evinde güvende olurdu. Ona mesaj atmam gerekirdi ama telefonum kapanmıştı ve birilerinin Duke’a olanları haber vereceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Onu endişelendirmek istemediğim için daha sonra anlatacaktım. Bana sarılabileceği ve iyi olduğumu kendi gözleriyle görebileceği ilk anda. Yaşananların haberini Duke’a hangi şerefsiz uçurmuştu ki?

“Bizim departmandan Dedektif Duke’a saldırıyla ilgili niye haber uçuyor?” diye sordum tahtanın önünde dalgınca fotoğraflara bakan Craig’e.

O bile Plemmon bize tekrar saldırmadan önce onu durdurmanın bir yolunu arıyordu.

“Ben de aynı şeyi merak ediyorum,” dedi dalgın bir ses tonuyla. “Şefi aramıştır. Bu davayı iş gücümüzü artırmak için bölgedeki polis merkeziyle paylaştığımız düşünülürse, şefi davanın bütün gelişmelerini takip ediyordur. Duke’u arayıp senin kıza haber vermesini ama detayları paylaşmamasını söylemiştir.” Craig bana döndü. “Duke detayları biliyordu. Sadece paylaşmadı ve bizim ekipten kimse de kıza bilgi vermedi ya da çağrılarını

bizden birine yönlendirmedi. Acil durumda ulaşılacaklar listen-
de onun numarası yok sonuçta.”

Ürperdim.

“Lana’nın hastaneye geleceğini biliyordu,” dedim gergin bir
hâlde.

“Şef, o herifi tutuklamak istediği için bizimle oyun oynuyor,”
diyerek Craig beni onayladı. “Komşusu olduğumuz için onların
polis merkezi hiç dikkat çekmiyor. DC’deki ve çevre kasabalar-
daki yüksek profilli bütün suçluların dosyaları bize geliyor. Çoğu
yere kıyasla, burada davet bekleme alışkanlığı daha yaygın.”

“Yani Duke aracılığıyla Lana’ya haber uçurdu çünkü hemen
hastaneye koşacağını biliyordu.”

“Polis merkezinden görevlilerin hastaneyi koruduğunu, gelen
gidenleri ve Plemmons’a benzeyenleri incelediğini söylemiştik.
O herifin kendi sebep olduğu acıyı, korkuyu ve telaşı görmek
için bir yol bulmak isteyeceğini düşündüğümüzü söylemiştik.”

“Şerif, Plemmons Lana’yı görsün istedi,” dedim sertçe.

“Ve muhtemelen onu evine kadar takip etsin istedi,” dedi
Craig. Çenesi seğiriyordu. “Siktiğimin piçi. Devriyedekileri
aradım. Olanları anlattılar. Ama şimdi bizden birini de oraya
göndereceğim. Hâlâ deneyimsiz olsalar da gönderebileceğimiz
birileri var.”

En azından birisi Lana’nın da hedef olduğunu ve Plemmons
onu fark ederse önünde sonunda saldırıya geçeceğini idrak etmişti.

Kendimi artık o kadar da paranoyak ya da delirmiş gibi his-
setmiyordum.

“Teşekkürler,” dedim.

Omuz silkti. “Ben adam gönderirsem insanlar mantıklı
davrandığını düşünür, sen göndermiş olsaydın yetkini kötü-
ye kullandığını düşünürlerdi. Araya girmemin vakti gelmişti.

Ama sırf seninle aynı bakış açısına sahibiz diye araya girdim. Diğerleri sadece Erica Norris'i görüyor." İfadesi tekrar karamsar bir hâl aldı. "Kızın kalbi hâlâ atıyor bile olsa, o herif onu kaçırdığından beri ölü."

Bunun farkındaydım ama kimseye söylemek istemiyordum. Herkes içten içe bunu biliyordu.

"Babası o cinsel sadistin oyununa ortak olduğu an, kız kurtarmak için tek şansımız da ellerimizden kayıp gitti," diye ekledi Craig iç çekerek. "Bu kadarını bilmek için profilci olmama gerek yok. Tek avantajımız, Lana'nın da muhtemelen listesinde olduğunu bilmemiz. Tüm gücümüzü bu yöne vermeliyiz."

"Ama veremiyoruz," dedim içimde hayal kırıklığı yükselirken.

"Çünkü bu kızı aramamızı istiyorlar," dedi Craig beni onaylayarak. "Lana da sana kızgın. Arabasını aldıktan kısa bir süre sonra GPS'i kapanmış. Ne yazık ki bunu biliyoruz. Telefonunun da ya şarjı bitmiş ya da yerini bulmayalım diye bataryasını çıkarmış. İkinci seçeneği yaptıysa akıllı kız. Sevgilinin, izlerini gizlemek için bu kadar çaba sarf etmesini gerektirecek bir sebebi var mı?"

Bu durumun bir hayli tuhaf olduğunu ben bile kabul ediyordum. "Lana sır gibidir. Başta düşündüğümün aksine, polis teşkilatına güvenmiyor da."

Yavaşça başını salladı. "Anladım. Şu an teşkilata güvenmeyen bir sürü insan var. O da mahremiyetine ya da vatandaşlık haklarına bağlıysa anlarım. Wifi kullanmıyor mu? Herhangi bir bağlantı da bulamadım."

"Evine girdiğimde internete bağlanacak kadar vaktim olmadı doğrusu."

"Tamam, neyse, kızı bulamadım işte. Beyaz yakalıların suçlarını inceleyen Sarah bana yardım etti. Aradığımız kızın gizli kalmayı çok iyi bildiğini söyledi. Cinsel suçlarla çalışırken bunu

çok sık görmüş. Tekrar ve tekrar istismara uğrayan kadınlar izole ve mahrem bir hayat sürüyorlarmış. Sevgilinin bedeniyle barışıklığı ve korkusuz tavrı düşünülünce onda böyle bir durum olduğunu sanmıyorum ama Sarah'nın bana anlattığı mahremiyet önlemleriyle bir sürü benzerlikler buldum. Hep aklımdan geçen ilk sonuç doğru olur.”

Midem kasıldı. Lana'yla ilgili hiçbir detay onu bir kurban gibi göstermiyordu. Sonra ilk tanıştığımız zamanı düşündüm. Daha mesafeliydi, kendini savunmaya hazırdı ama ona dokunduğumda irkilmemişti.

Hayır. Hayır. Şu an kafamda dönen bunca tilki varken doğru dürüst düşünemiyordum. Lana kimseden kaçmıyordu. Durum ne olursa olsun, olayın ciddiyetinin farkında değildi.

“O şekilde fiziksel istismara uğrayan birisi, cinsel bir sadistin kurbanı olma ihtimali varken polislere sırt çevirmezdi. Onu tam koruma programına almalıyız. Artık yeterli koruma sağlanamıyor. Bana arka çıkarsan bizi ciddiye alırlar.”

“Çoktan denedim,” dedi. “Müdür, FBI kaynaklarını kullanarak sevgilini kontrol edemeyeceğini söyledi. Fazladan devriye göndererek önüne geçemeyeceğimiz bir tehdit olduğunu düşünüyor. Bir ilişkin olduğunu da yeni öğrendiğinden, o herifin Lana'nın peşine düşeceğini farkında değil.”

“Sanki bu dünyada en iyi gözlemi yapan insan oymuş gibi,” diye homurdandım.

“Elimizdekilere odaklanalım,” dedi Craig. “Devriyeler artırılabilecek ama Lana onları mülkünden kovarsa yapabilecekleri bir şey yok. Gerçi destek şefiyle olanlar düşünülünce gönderebileceğimiz kişiler de sınırlı. Aile üyeleri hayatta olan kimseye her şey olup bitmeden bilgi veremeyiz. Bu yüzden herkesin geçmişini güzelce incelemek lazım...”

“Anladım. Müdür, tüm dikkatimizi muhtemel geleceğe değil şu âna vermemizi istiyor. Aptalca olduğu kadar akıllıca da. Bu durumdan fazla etkilenmiş olabileceğimden endişe ediyorum.”

Omzumu sıktı. “Ben de etkilenmiş olabilirim. Ama bunun tek sebebi, senden daha yakışıklı olduğumun farkında olan birkaç kişiden biri olman olabilir.”

Küçük bir kahkaha attığımda sırtarak diğer tarafa geçti. Odaklanmam lazımdı. Lana’nın çok güvenli bir otele gittiğini ve o herifin iyi bilgisayar kullanıyor olabileceğini söylediğim için telefonunun bataryasını çıkardığını umuyordum.

“Bu herif destek şefinin ya da kızının adını nereden biliyordu?” diye sordum boşluğa.

“Demek ki bilgisayarla arası iyi,” dedi Craig ânında. Sanki o da şimdi farkına varmıştı.

“Kafamızı boşaltıp bu davaya da diğer davalara yaklaştığımız gibi yaklaşmamız gerekiyor,” dedim arkamı dönerek. “O herif tam da şu an zihnimize sızmış durumda. Hepimizi ama özellikle beni acele düşünmeye itiyor, hislerimizi bize karşı kullanıyor.”

“Bizi birbirimize düşürüyor,” dedi, içeri giren Donny bakışlarını benden ayırmadan. “Şef, şu an resmen temsil ettiği şeyden nefret ediyor. Plemmons hiç keşfedilmemiş yüksek IQ’lu bir dâhi olabilir. Bir anda ilgi çekmek istemesinin bir sebebi var. Bir şeyi hiç tatmamış olan bir insan, hayatına onsuz devam edebilir.”

“Ancak arzuladığından dahi haberi olmadığı bir şeyi tadan insan, dahası için çaba sarf eder,” dedi Elise. Koltuk değnekleriyle dağılmış, bitkin bir hâlde ve bir kolu askıda içeri girince hepimizi şoke etti.

“Lanet olsun,” dedi Craig sertçe. Hızla acil durumlar için köşede bekleyen tekerlekli sandalyeyi getirdi.

“Eğer beni ona oturtmaya çalışırsan sonunda oturan sen olursun,” dedi Elise, Craig’e ters ters bakarak.

Bakışları bana döndü.

“Bu orospu çocuğunu bulmak istiyorum. Bir yerlerde işi bırakacak. Bu şehirde elini kolunu sallayarak geziyor. Olan her şeye karşı çok rahat. Lisa onu vurana kadar hiç telaş belirtisi göstermedi. Hatta vurulduğunda bile telaşlanmaktan çok sinirlenmiş gibi görünüyordu. Geçmişiyle ilgili hiçbir şey bulamamamızın sebebi de bir şekilde bunu silmenin bir yolunu bulması olabilir.”

“O zaman işe koyulalım,” dedim, Elise masasına doğru topallayarak ilerlerken.

“Zamanı geldiğinde o herifi vurmak benim hakkım,” diye ekledi Elise kısıp sesle. Bu sözü, dudaklarımın kıvrılmasına sebep oldu.

Bunu yapmayı her ne kadar istemesem de Lana’ya odaklanmaya bir son vermem gerekiyordu. Erica Norris’in hayatta kalma ihtimali çok düşük de olsa, o küçük şans sağlamak için tüm gücümle çaba sarf etmeyi ona borçluydum.

Onuncu Bölüm

Yalnızca en zeki ve en aptal insanlar asla değişmez.

-Konfüçyüs

Kenneth Ferguson düşündüğümünden de ağırdı. Böyle detayları genelde önceden düşünmüş olurduk. Bu adam obez bir canavardı ve onu suyun kıyısına yuvarlamak bir hayli zordu. Hele de çamura basmak zorunda kaldığım için şimdi bir de izlerimi kapatmakla uğraşacağımdan her şey daha da zorlaşmıştı.

İşin iyi tarafı, en azından bu pislik suyun yakınlarında yaşıyordu.

Canavarların birden fazla formu olurdu.

Mesela kırmızı rengini, bağışlanmak için yalvaran kurbanlarının akıttığı kızılığın rengini seven güzel bir kız.

Don atlet oturan kel, pasaklı heriflere de benzeyebilirlerdi. Evet. Klişenin önde gideni. Hatırlamak istemeyeceğim kadar fazla adamın çatalını görmüştüm.

Suya açılarak cesedi de kendimle birlikte karanlığın kollarına sürükledim. Bir zamanlar karanlıktan korktuğumu anımsıyordum. Şimdi yılanlar bile benden korkuyordu.

Adam itiraf etmişti. Günahlarını kerpetenle söküp almıştım ve hepsini itiraf etmişti.

Tamam, sırf ona işkence edebilmek için mideme yükselen safrayı yutmak zorunda kalmama sebep olacak kadar detaylı anlatmasına sebep olmuş olabilirdim. Birazcık işkence edebilmek için. Adam hemen dökülmüştü.

Ölümden beterini hak ediyordu. Ölümünün günlere yayılmasını hak ediyordu. Ancak şu an böyle bir şey yapamazdım. Yaptıklarım bile fazla riskliydi.

Soğuk suya dalarak üzerimdeki kanı temizledim. Yorgun kaslarımın soğuğa itiraz edişini görmezden geldim. O şerefsizi yokuştan sürüklemek zordu. Kahrolası merdivenlerden bahsetmiyordum bile.

Sudan çıktığımda yüzeyde süzülen adama baktım. Kilosuna rağmen su onu kolaylıkla taşıyordu.

Vücut ne kadar yağlıysa o kadar kolay süzülüyordu.

Akıntı cesedi sardığı an, sudan çıkıp kenara bıraktığım küreği aldım ve geldiğim yol boyunca bıraktığım izleri kapattım. Etrafımı görebilmek için yanıma aldığım küçük ama parlaklığı iyi olan el fenerini ağzıma sıkıştırmış, geldiğim yoldan dönüyordum.

Saat gecenin ikisiydi ama cesedini suya atmak için bu saati beklemem gerekmişti. Şerefsizin çok yakında oturan komşuları olduğundan ona işkence etmek felaket zor olmuştu. Neyse ki bodrum katı vardı.

Az önce bahsettiğim lanet olasıca merdivenler de tam olarak oradaydı.

Bodrum katındaki kanı arındırmak için bol bol çamaşır suyu ve su gerekecekti. Bu kez adli incelemeye karşı önlem almam gerekiyordu.

Listemdeki cinayetler daha kolaydı tabii. Daha az temizlik gerekiyordu.

Listemdekilerin bulunmasını istiyordum.

Kenneth'de temizlemem gereken çok fazla iz vardı ve bol bol tuzlu su yeterli olacaktı. Gerçi bulunmadan önce, *tabii* bulunursa sudaki küçük canlılar ondan birer lokma almış olacaktı.

Adamın komodininde bulduğum fotoğraflar, onun anlatmasına gerek kalmadan hikâyesini gözler önüne seriyordu. O fotoğraflarda çoğu çıplak, yetmiş küçük çocuk vardı. Korkunç bir kreasyonun polaroidleriydi bunlar. Pedofillerin bayılacağı rûdendi.

Aralarından aldığım tek bir fotoğraf olmuştu. Neden aldığımı bilmiyordum. Ama fotoğrafta Hadley on bir yaşındaydı. Adam üstlerine not yazmış ve yaşlarını eklemişti.

Bu adamın cesedi bulunup da fotoğraflar ortaya çıkarsa, Hadley'nin panoya asılmış kanıtların içinde kendi fotoğrafını çalışma arkadaşlarının görmesinden hoşlanmayacağını biliyordum. Güçlü ve gururlu bir kızdı ve muhtemelen bunca zamandır her şeyi kafasında kurduğunu sanıyordu.

Onu deli olduğuna inandırmışlardı. Kendi annesi bile bunları uydurduğuna onu ikna etmişti. Kadın, kızını taciz eden sapık bir herifle evli olma ihtimalini kabullenemiyor diye kendisine yardım etmesi için alanında uzman birini tutmuştu.

Böylece Hadley kaçmıştı.

Kirli ve hatalı olanın *kendisi* olduğunu sandığı için kaçmıştı.

Bu dünyada iyi olan bir sürü insan vardı ama onca masum çocuğun acısını dindirme işi tek bir canavara düşmüştü.

Beni alaşağı etmek isteyen bu kıza borçlu hissetmem için bir sebep yoktu ama içten içe bir benzerliğimiz varmış gibi hissediyordum. Jake olmasa ben ya delirir ya da kendimi öldürürdüm.

Onun bir Jake'i olmamıştı.

Belki onun için Jake'e en yakın kişi Logan'dı ve bu yüzden birinin onu oyuna getirdiğini düşünerek peşime düşmüştü.

Jake için herhangi bir sürtüğü gebertebilirdim.

Hadley öyle şeyler yaşamayı hak etmiyordu, bu yüzden o fotoğrafı görmemesini sağladım.

Çakıl taşlarından oluşan garaj yolunda üzerimden hiçbir şey düşürmediğimden emin olarak kıyafetlerimi değiştirdim. Tepeden sıkıca topladığım saçımı şapkanın altına gizlemiştim.

Kıyafetlerimde özel bir şey yoktu, mağazadan alınabilecek sıradan şeylerdi. Okları bana çevirebilecek bir detaydansa, her yerde bulunabilecek şeyler almaya özen gösteriyordum.

Cebimden bir çivi düşünce eğilip aldım.

Onun çivisi de diğerlerinin yanında, sapık orospu çocuklarınınkiyle birlikte duracaktı.

Temiz, kuru kıyafetlerimin içinde sıcacık ve rahat bir hâlde arabayı bıraktığım yere gidip dolambaçlı yolda ilerlemeye başladım.

Yolun otuz kilometre kadar ilerisinde şahsi bir av alanında eski bir odunluk bulunuyordu. Kapısını açınca bir hareketlilik sezdim.

Köşedeki çocuğun korku dolu bakışları benimkilerle buluştu. Kız kirlenmişti, korkuyordu ve yapayalnızdı.

“Seni o canavardan kurtarmaya geldim,” dedim karanlık kulübede yavaşça.

Bana bakarken titremesi yavaşça durdu. Gözleri irileşmiş, umutla bakıyordu.

“Sen melek misin?” diye sordu. Sesi, sanki boğazı susuzluktan kurumuş gibi çatlamıştı.

“Ona kıyasla evet,” dedim dürüstçe.

Yavaşça yerinden kalkarak tereddütle beni süzdü. Sekiz yaşından daha büyük olamazdı.

“Sakladığı başka birisi var mı, biliyor musun?” diye sordum. Adam sadece bu kızı tuttuğuna yemin etmişti ama başka kızlar da olabilirdi.

Kız başını iki yana salladı. “Diğer kız geri dönmedi.”

Kalbim sıkıştı. “Hadi gel. Seni güvende olacağın bir yere götüreceğim.”

Başını salladı. Korksa da bana yaklaştı. O herifin geri dönüp de yapabileceği şeylere kıyasla, benim yapabileceklerimle yüzleşmeye hazırды.

Kız sendeleyince onu tuttum ama irkilmedi. Cesur bir kızdı.

Arabama kadar yardım etmeme izin verdi. Yolcu koltuğuna yerleştğinde ağlamaya başlamıştı bile. Bu âna kadar umudunu yitirmişti demek.

Sürücü koltuğuna geçerken aklımda riskli bir plan vardı. Bu kızın güvenle gidebileceği tek bir yer vardı.

“Ailen yok, değil mi?”

Başını iki yana salladı.

“Başka bir hayatta tanıştığımız bir arkadaşım var, bir kadın. Ondan iyi bir anne olur. Seninle ilgilenecektir.”

Kız kirli saçlarını gözlerinden itti. “Gerçekten mi? Beni ondan korur mu?”

“Ben seni o adamdan koruyacağım. Bir daha geri dönmeyeceğine söz verebilirim. Tamam mı?”

Kız beni incelerken gözlerinden daha fazla yaş dökülmeye başlamıştı. Ödünü koparmış olmalıydım. Kahretsin.

“Sen gerçekten de bir meleksin,” dedi sonunda. Kalbim sıkıştı.

Lindy May’in evine sürerken tek kelime daha etmedim. Bir hayalet görünce irkilmeyecek tek insan o kadındı.

“Adın ne?” diye sordum, her geçen dakika daha da rahatlayan kıza.

“Bana Enik diyordu. Ama aslında adım Laurel,” dedi kız esneyerek. Pencereye yaslanmıştı.

Direksiyonu sıkıca tuttum. Keşke o adamın aletini kesip ağzına dikseydim.

Lindy May’in evi görüldüğünde birkaç dakika boyunca aklımdakini tarttım. O iyi bir kadındı. Tıpkı Diana gibi. İkisi de benim için adaleti sağlamaya çalışmışlardı. Lindy, sırf bu yüzden berbat bir kaderle karşı karşıya bırakılmıştı. Her şeyimin alındığı o gece Lindy, benden beş yaş büyüktü.

“FBI’ı arayacağım!” diye bağırdı Lindy.

“Hiç durma, orospu. FBI bunların babasını da takmamıştı, değil mi?” dedi Kyle alayla sırtarak.

Beni kurtarmak için çabalayan Lindy’yi tutan Dev’in yüzünde gaddar bir ifade vardı.

“Bu orospunun dersini sonra vereceğim,” diye mırıldandı Kyle.

Dev, resmen beni kurtarmak için çığlıklar atan Lindy’yi sürükleyerek götürüyordu. Marcus’u kurtarmak için çığlıklar atan. Asla karşılık bulamayan yardım çığlıkları.

Bastırmaya çalıştıkları çığlıkları umursamadan, müziğin sesini daha da yükseltiyorlardı.

“Şimdi, nerede kalmıştık?” dedi Kyle. “Sıra kimdeydi?”

Kyle, Lindy’yi susturmuştu. Onu sadece susturmakla kalmayıp, hayatını mahvetmişti. Lindy beni kurtarmaya çalışsa da kaybetmişti, her sene mezarıma çiçek bırakıyordu. O mezarla konuşup yardım edemediği için özür diliyordu.

Yüzüstü bıraktığını sandığı ölü bir kızla konuşmak için o cehenneme dönüyordu.

Gerçek bir melekti.

Bu çevrede oturmasıysa kaderdi. Kader bana Laurel'ın, Lindy tarafından sonsuza dek sevileceğini ve ilgi göreceğini söylüyordu. Bu çocuğun yaşadıklarından sonra, kimse evsiz bir çocuğu sevgi bulduğu bir evden ayırmazmış gibi hissediyordum.

Ama Laurel'ı burada bırakmak? Kenneth'in katiliyle benim aramda bir bağlantı kurabilecekleri ihtimali ortadayken hem de? Büyük bir hataydı. Ama bu kızı öylece bir yere bırakıp gidemezdim.

Garaj yoluna girdiğimde perdelerin ardından bakan bir çift gözü fark ettim. Aradan onca yıl geçmesine rağmen hâlâ ürküyordu. Şu an elinde bir silah olma ihtimali vardı.

O hissi bilirdim.

Bir canavar ona acı çektirmişti. Bana ise bir kasaba dolusu canavar.

Arabadan indiğim an perdelerin arasındaki boşluk kayboldu. Nazikçe kapısını açıp Laurel'ı uyandırdım.

“Geldik mi?” diye sordu. Sesi hâlâ boğuktu.

Kahretsin. Kıza en azından su almalıydım.

İşte bu yüzden ona ben bakamazdım. Hem o hem de bir canavarın çocuk yetiştirmesinin akıllıca olmadığını biliyordum.

Lindy onu sevgi dolu birine dönüştürecekti. Ben olsam, bıçak fırlatan bir katil yetiştirirdim.

“Evet,” dedim nazikçe. Uzanıp kızın narin, zayıf bedenini kollarıma aldım.

Tereddüt etmeden boynuma sarıldı. Yaşadığı onca şeyin ardından böyle rahatça sergilememesi gereken bir güvenle beni sarıyordu.

Hayatta kalacaktı.

Bunların üstesinden gelecekti.

Artık buna tamamen emindim çünkü yaşadığı onca şeyin ardından ancak güçlü birisi başkalarıyla temas etmeye katlanabilirdi.

Lindy kapıyı açtı. Çocuğu ona doğru taşırken bize bakıyordu.

“Kimsin sen? Ne istiyorsun?”

“Benim, Lindy. Hatırladığım kadar iyi biri olup olmadığını görmeye geldim.”

Sesimi duymak bile sarsılmasına sebep oldu. Gözleri hayretle irileşti. Titreyen bedeni yere çökmesin diye eşiğe tutundu.

“Sen...”

“Biliyorum. Biliyorum. Öldüm,” dedim. Bunu duymaktan bıkmıştım.

“Sen gerçekten meleksin,” dedi Laurel zayıf bir sesle. Başını göğsüme dayamıştı.

Lindy ışığı açtığında gözleri kucağımdaki çocuğa çevrildi. Kızın yırtık kıyafetlerini, kuruyan tenini ve cansız saçlarını görünce beti benzi attı.

“Bu küçük kız çok fazla acı çekti. Ona güvende olacağını söyledim,” dedim Lindy’ye. Bakışlarının yavaşça beni bulmasını izliyordum. “Beni yalancı çıkarma.”

İçeri geçmemizi işaret etti. Lindy’yi kollarımdan almasına izin verdim. Karşımdaki kadın hafifçe irkilse de hızla toparlandı. Kızı koltuğa götürüp nazikçe bıraktıktan sonra üstünü örttü.

Bende olmayan annelik içgüdüleriyle hareket eden eski arkadaşımı izledim. Buzdolabına koşup bir şişe su aldı ve geri geldi. Laurel resmen şişeyi onun ellerinden alıp kafasına dikti. Öyle susamıştı ki neredeyse şişeyi boşaltmıştı.

“Acele etme. Çok içersen kusarsın,” dedi Lindy sakın bir ses tonuyla. Laurel’in yanağını okşuyordu.

Laurel bu sevgi dolu temasa yaslanırken Lindy'ye güveni artmaya başlamıştı bile. Bu kız ağlamak istememe sebep oluyordu. Çok duygusaldım. Her şey çok riskliydi. Ancak Laurel güvende, sevgi dolu ve mutlu bir hayat şansını hak etmişti.

“Eminim çok acıkmışsındır.”

Laurel başını sallayınca saat gece üçe yaklaşmış olsa da Lindy mutfağa koştu ve ekmekle fıstık ezmesi aldı.

“Fıstık ezmesi sever misin?” diye sordu.

Laurel başını sallarken hâlâ su içiyordu.

Sabırla, biraz da hayranlıkla Lindy'nin sandviç yapmasını ve bir şişe daha su alıp yanımıza gelmesini izledim.

Küçük kıza tabağı uzatırken başını bana çevirdi.

“Ona ne oldu?”

Ben cevap veremedim Laurel araya girdi: “Melek beni canavardan kurtardı. Canavar bir daha bana zarar veremeyecek. Melek beni koruyacak.”

Elleriyle ağzını kapatan Lindy'ye başımı salladım. Gözleri yaşarmıştı. Bilmesi gereken tek şey buydu.

Laurel sandviçe gömülürken ben de Lindy'ye başımla mutfağı işaret ettim.

Mutfağa girer girmez Laurel'ın peşimizden gelip gelmediğini kontrol ettim.

Ardından fısıldayarak, “Bu olay haberlere çıkınca polise gideceksin,” dedim. “Kapıda küçük bir kızın belirttiğini ama onu sana kimin getirdiğini bilmediğini söyleyeceksin. Adamın adı Kenneth Ferguson'dı. Senden bunu istediğim için özür dilerim ama onlara ben bilgi vermeden gömdüğü cesetleri bulabilmelerinin tek yolu bu.”

Ona bir kâğıt uzattığımda sanki kusacakmış gibi zorlukla yutkundu.

“Adam hayatta mı?”

Başımı yavaşça iki yana salladım.

“Güzel,” dedi sessizce. Küçük kıza baktığı sırada onu inceledim, aklından neler geçtiğini anlamaya çalışıyordum.

“Gerçekten buradasın. Yaşıyorsun. Ama çok farklı görünüyorsun.”

“Gerçekten benim.”

Başını sallarken bakışları hâlâ dalgındı.

“Onların peşine düştün, değil mi?” diye sordu fısıltıyla. Gözleri tekrar benimle buluştu.

Tek bir kez başımı salladım.

“Bazılarının öldüğüne dair fısıltılar duydum ama haberlerde görmedim. Doğru olmasını umuyordum. Keşke bunu yapmaya benim cesaretim yetseydi diyordum.”

Dudaklarım seğirdi. “Senin gücün başka bir yerden geliyor. Daha saf bir yerden. Ama benimki? Benimkinin içi boş ve karanlıkla dolu, Lindy. Buraya gelerek çok büyük risk aldım.”

“Ama o kızın güvende olması gerekiyordu,” dedi olayları kafasında birleştirerek. “Ve bana güvendin.”

“Ben ve abim için adalet sağlamaya çalışırken çok şey kaybettin.”

Yüz ifadesi değişirken sesine bir soğukluk yayıldı. “Senin hatıran değildi. Herkese anlatmaya çalıştım ama kimse dinlemek istemedi. Kyle beni susturmaya çalıştı. O... O...”

Sesi kısılırken dudaklarımı birbirine bastırdım. “Biliyorum. Onun da sırası gelecek, Lindy. En beterini o yaşayacak.”

Öfkeyle gözyaşlarını silerken içindeki güce yeniden kavuşmuş gibiydi.

“Antonio, Kyle’a inanıp beni terk etti. Kyle ona birlikte olduğumuzu söylemiş. Bense kocama... Tecavüze uğradığımı söyledim. Bana değil, tecavüzcüme inandı. Beni terk etti.”

Başımı salladım, bunları biliyordum. Antonio da listemdeydi ama onu öldürmeyecektim. İzdırıp çekecekti. Eğlenceli olacağına şüphem yoktu.

Jake, onu mahvedeceğimiz sürece çoktan başlamıştı, ilk adım iflastı. Şanslıysa o piç yıl bitmeden evsiz ve parasız kalarak intihar ederdi.

“Kimse umursamadı. Kimse dinlemedi bile. Kimse bu kadar korkunç, anlaşılamayacak kadar şeytani bir şeye karışmak istemedi. Hiç yaşanmamış gibi devam etmeye çalıştılar.”

Dudaklarıma karanlık bir gülümseme yayıldı. “Bir daha asla sessiz kalamayacaklar. Işıklar her söndüğünde korkudan titreyecekler. Bu sefer onlar korkacak. O kasaba yanacak, Lindy. Yanıp kül olacak. Güven bana. Bir planım var. Masum olan kimse arada kalmayacak.”

Titrek bir nefes verdi. “Hayatta olduğuna inanamıyorum.”

Gözlerinde yeni beliren yaşları bastırdı ve burada dönen konuşmadan habersiz, minnetle sandviçini yiyen kıza baktı. “Benden ne istersen yapacağım.”

“Laurel’a benim bir kadın olduğumu polise söylemeyeceğini anlatman lazım. Onlara hiçbir şey anlatmaması gerektiğini, yoksa canavarları durduramayacağımı anlatman lazım.”

“Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim,” dedi Laurel oturma odasından. Benim düşündüğüm kadar kopuk değildi demek. Başını çevirdiğinde gözlerinde çelik gibi sert bir kararlılık vardı. “Bütün canavarları yakalamanı istiyorum.”

Belki de bana düşündüğümden daha fazla benziyordu.

Önüne dönüp dikkatini tekrar sandviçine verdiğinde Lindy fısıldayarak konuşmaya devam etti: “Ben de bütün canavarları yakalamanı istiyorum. Sırrın bende güvende, Victoria.”

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. “Artık Lana’yım. O gece Victoria’yı öldürdüler,” dedim sessizce.

Anlayışla başını salladı. “Peki ya Diana? O da denedi...”

“Biliyorum. Oğlunu tehdit ettiler,” diyerek endişesini sildim. “Sıra oraya da gelecek. Her şeyi bir düzene oturttum. Sabırlı davrandım. Enine boyuna düşündüm. Şimdi taşların yerlerine oturmasını bekleyeceğim, onlar pokere otururken de ben domi-nomun başına geçeceğim.”

Gülümseyerek benim için bir şişe su çıkardı. Şişeyi bana uzattığında son bir kez Laurel’a baktım.

“O güçlü bir kız. Benim gibi değil de senin gibi olmasını sağla,” dedim bakışları donuklaşan Lindy’ye.

“Ben zayıfım. Savaşmayı bırakıp kaçtım.”

“Sen hayatta kaldın. Savaşta yalnızdın. Düşündüğünden daha fazlasısın ve onun tam da ihtiyacı olan kişisin.” İç çekerek Lindy’nin yaşaran gözlerine baktım. Keşke burada daha fazla kalabilseydim. “Gitmem lazım.”

Tam arkamı dönmek üzereyken bir anda bana doğru atıldı ve kollarımı ona sardım. Bir kucaklaşmanın derin uykudaki ne kadar çok hissi harekete geçirdiğini hissettim. İlk defa geçmişimin parçalamak istemediğim bir yanıyla yüz yüzeydim.

Beni iyileştirdiği kadar canımı da yakıyordu.

Bana sıkıca sarıldığında aynı şekilde karşılık verdim. Öylece ne kadar bekledik bilmiyordum.

Geri çekildiğinde ona bir kâğıt uzattım. Kâğıdı inceledi, yönergeleri okudu ve yeni rolüne hazır olduğunu kanıtlarcasına başını salladı.

Oradan ayrılmak üzereydim ki Laurel titreyen bacaklarıyla ayaklanıp bana yaklaştı. Karşısında diz çöktüğüm an beni hazırlıksız yakalayarak boynuma atladı.

Yavaşça, temkinle ona karşılık verdim.

“Bütün canavarları öldür,” diye fısıldadı. “O zaman başka kimseye zarar veremezler.”

Lindy’nin nefesi kesilirken ben kaşlarımı çattım. Uzun vadede Laurel’in benim gibi birine dönüşmeyeceğini umuyordum.

“Sana sıra kalmasın diye hepsini öldüreceğim,” diye fısıldadım. Muhtemelen bu söylenecek doğru söz değildi.

“Güzel.”

“Duş almak ister misin?” diye sordu Lindy ona.

Kız, sanki daha çok istediği bir şey yokmuş gibi duygulandı ve gözleri yaşardı.

Lindy yürek burkan bu küçük kızın karşısında ağlamamak için tekrar yutkundu.

“Suyu açıp seni yalnız bırakırım. Güvende hissedeceksen kapıyı bile kilitleyebilirsin.”

Kendi tecrübesinden yola çıkarak böyle konuşuyordu.

Ben de banyo kapısını kilitlerdim.

Çıplakken ve duş dikkatinizi dağıtırken hassas olurdunuz. Kolay hedef gibi hissederdiniz.

“Melek zarar görmeme izin vermez, biliyorum. Kilitli kapıları hiç sevmiyorum,” dedi Laurel sessizce.

Benim kalbim sıkışırken Lindy tekrar yutkundu. “Ben banyoyu hazırlayayım.”

Koridorda ilerlemeye başladığında Laurel’a haklı olduğunu, ona tekrar bir şey olmasına izin vermeyeceğimi gösterircesine başımı salladım.

Kilit altında tutulmuştu. Onun yaraları bizimkilerden farklıydı. O tutsaktı. Bizim güvende olmaya ihtiyacımız olduğu kadar, onun rahat bir nefes almaya ihtiyacı vardı.

Lindy’nin yaraları benimkiler kadar derin ya da acı dolu değildi. Onu mahveden tek bir adamdı.

Çok daha fazla kişi beni parçalara ayırmıştı.

Ancak acı aynıydı. Korkutuculuğu aynıydı. Acımasızlığı aynıydı.

Lindy yanıma geldiğinde banyonun kapısının açık olduğunu fark ettim. Belli ki bunu Laurel istemişti.

“Onun yaraları farklı,” dedim sessizce.

“Onun ihtiyaç duyduğu gibi birisi olmayı öğreneceğim. Onu bana emanet edecek kadar güvendiğin için teşekkürler. Bunca yıldır kendimi amaçsız hissediyordum ama benim başıma gelenlerle onun ihtiyacı olan şeyler ortak bir noktada buluşacaksa... Belki de o kadar amaçsız değilimdir.”

Bu hissi biliyordum.

“Delaney Grove’la ilgili soru sorarlarsa ne demeliyim?” diye sordu sessizce. Arkadan suyun fısıltısı yükseliyordu.

“Hiçbir şey deme.”

Kaşları çatıldı. “Neden?”

Dudaklarım karanlık bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Çünkü daha öldürecek çok kişi var. Sebebini herkesin öğrenmesine henüz hazır değilim.”

Gözlerinde soğuk bir bakış belirdi.

“O zaman benden öğrenmeyecekler. Neye ihtiyacın olursa yapmaya hazırım. Sadece o orospu çocuklarının bir daha kimseyi incitmeyeceğine emin ol.”

Altı parmağımı kaldırdım. Akli karışmış gibi başını eğdi.

“Bu kadarı gitti bile.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

“O zaman önünde hâlâ uzun bir liste var.”

On Birinci Bölüm

*Kendinden daha iyi olmayan bir adamla
dost olunmaz.*

-Konfüçyüs

Bırakma noktasına vardığımda, arabayla anahtarları otoparka terk etmeden önce koltuğun altına birkaç bin dolar sıkıştırmıştım. Bırakma noktası her seferinde değişiyordu ve ben buradan ayrılmadan sadece beş dakika önce onlara haber veriliyordu.

Islak kıyafetlerimin olduğu çantayı ve depodaki arabaların hepsinde olduğu gibi, bu arabada da birkaç gerekli eşyanın yer aldığı bagajdaki siyah çantayı aldım.

Kıyafetleri çöpe atıp yoldan aşağı doğru yürümeye başladım. Arabaya ihtiyacım var mı diye kenara çekenleri duymazdan gelerek yoluma devam ediyordum. Ta ki motosikletli birisi yanıma çekene dek. Gözlerimi devirerek gülümsedim.

“Ciddi misin? Motosikletle evden nasıl çıktın?” diye homurdanırken Jake’in bana uzattığı kaskı takıp arkasına atladım.

“Çıkmadım,” dedi omuz silkerek. “Arabanda takip cihazı falan olmadığından emin olmak için depoya gidince oradan aldım.”

Kollarımı beline dolayıp başımı omzuna yasladım.

“Adam itiraf etti mi?”

“Tahmin bile edemezsin. Ama şimdi bunu konuşmak istemiyorum. Hatta itiraf ettiklerini hiçbir zaman sana anlatmak istemiyorum. Listedeki bütün pedofillerin peşine düşüp hepsinin sonunun aynı olduğundan emin olmak isteyecek kadar öfkelenmeyeyim diye her şeyi aklımdan silmek istiyorum. Bu arada sana söylememem gereken bir şey var ama dırdırlarını çekebilecek kadar enerjimi toplamayı bekleyeceğim.”

Motorun vitesini artırırken sertçe iç çekti ve depoya giden yol boyunca hızla ilerledi.

“Boş zamanlarında Anthony’yi izleyebilmen için sana yeni kameraların linkini göndereceğim,” dedi arabama yöneldiğim sırada.

“Bekliyorum.”

Ardından arabayı doğruca eve sürdüm. Garaj yolumun sonundaki devriye arabalarına dönüp bakmadım bile.

Ne yazık ki sokakta takılmalarına karışamazdım.

Evim doğal olmayacak kadar sessizdi. Çoğu insan bunu ürkütücü bulsa da benim için huzur doluydu. Aceleyle duşa girip sırtıma dökülen sıcak suya kendimi bıraktım.

Kısa süre sonra dışarıdan adım sesleri duyunca suyu kapattım. Sessiz hareketlerle vücuduma bir havlu sardım ve duşakabinin kapısını temkinle açtım.

Aynı sessizlikle çekmeceyi açıp oraya gizlediğim silaha uzandım. Banyoya neden bir silah gizlemiştim, değil mi? Hiç korku filmi izlediniz mi? Kızlar hep duştayken bıçaklanıyor-

du. Ya da banyoya kaçıp kapıyı kilitliyorlardı ve psikopat katil içeri girdiğinde kendilerini savunabilecekleri hiçbir şeyleri ol-muyordu.

Kendimi savunabilirdim ve tuvalete saklanmak gibi bir plan asla yapmazdım ama biraz destek de fena olmazdı.

Bir elimle havluyu tutarken diğer elimde silah vardı. Dikkatlice banyonun kapısını açtım. Hareketlilik fark ettiğim an elimi sağa yönelttim ancak güçlü bir el bileğime kapandı ve gözlerim, beni yıkıp geçecek kadar tanıdık o bir çift mavi gözle buluştu.

Logan tek kaşını kaldırdığında onun Öcü olmadığı fark eden bedenim gevşedi.

“Gerçekten silahın varmış,” dedi şaşırmış gibi.

“Neden evimdesin?” diye sordum. O bileğimi tutup namlu-yu kendinden uzaklaştırırken ben hâlâ silahı tutuyordum.

“Bunu almam sorun olur mu?” Silahı işaret ettiğinde par-maklarımı gevşettim. Yavaş ve temkinli bir hamleyle silahı aldı.

Silahın emniyet kilidini açtı ve nazikçe kenara bıraktı. Ardından tekrar bana döndü.

“Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim, Lana. Kızmakta so-nuna kadar haklısın.”

Banyodan çıkıp yatağıma oturduğu sırada derin bir nefes verdim. Havluyu iki elimle sıkıca tutuyordum.

Dirseklerini dizlerine yasladı ve birbirine sürttüğü ellerine bakarak, “Saldırıdan haberinin olduğunu bilmiyordum,” dedi. “Ama haklısın, hemen seni aramalıydım. Seni endişelendirmek istemedim ama birinin sana benden önce haber vermesi ihti-maline hazırlıklı olmam gerekiyordu. Tekrar böyle bir şey ol-mayacak.”

Bir adamın canını aldığım için öfkemin çoğunluğu dağılmıştı. Bu yüzden söylediklerini mantığımın önüne geçen çok fazla duygu olmadan idrak edebiliyordum.

Yine de ne söylemem gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Havlumu tutarken konuşmak yerine bakışlarını yüzüme çevirmesini izledim.

“Bu durumu çözene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Her şeyin yolunda olduğuna inana kadar hiçbir yere gitmiyorum.”

Ona inanıyordum.

Yeni bir cinayetten dönüşümü ikinci kez yakalamıştı. Ya biraz daha erken gelseydi? Saçımda ya da kıyafetlerimde kan olmasının gerçek sebebini açıklamak zorunda kalsaydım ne olacaktı? Beni yakarlarsa ne olacaktı?

Gözlerinin içine bakarken onu terk etmenin neden bu kadar zor olduğunu hatırladım. Beni onun kollarından uzaklaştıran öfke kaybolmuşken ona karşı nasıl hissettiğimi hatırladım.

Yorgun görünüyordu, hep yorgundu. Gevşettiği kravatu, üstten iki düğmesi açık olan gömleğinden sarkıyordu.

Gömleğinin uçları pantolonundan çıkmıştı ve ceketini yatağına seriliydi, biz konuşurken kırısmakla meşguldü.

“Ciddiyim, Lana,” dedi dikkatimi tekrar yüzüne çekerek. Kumral saçları dağılmıştı ve dolgun dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı. “Aramız iyi olana, seni tekrar kollarıma alana ve ben burada yokken polislerin seni korumasına tekrar izin verene kadar gitmiyorum.”

Seçeneklerimi düşünürken dudaklarımı birbirine bastırdım. Onu bırakıp buradan ayrılmak göğsümde devasa bir boşluk yaratacaktı. Hastaneden çıktığım ilk günden beri hislerimden arınmış hâldeydim.

Dün döktüğüm gözyaşları beni hayrete düşürmüştü ve hazırlıksız yakalamıştı. Göğsümden taşan hisleri üstüne yıkabilece-

ğim kimse olmasaydı, şu an Jake'in evinde hıçkırarak ağlıyordum.

Odamdaki bu adam yüzünden.

Beni yıkıp geçecek kadar güçlü olan bu adam yüzünden.

Terk edemediğim bu adam yüzünden.

"Tamam." Lanet olası iki hecelik kelime zayıfca dudaklarımdan dökülürken zihnim, bana ne kadar aptal olduğumu haykırmıyordu. Bir *tamam* bu kadar güçlü olmamalıydı.

"Tamam mı?" diye sordu Logan, göz kapaklarımdın ardında yeni yaşlar oluşurken.

Başımı salladım. Bir şeyler daha söylemeye kalksam sesimin çarlamayacağına güvenemiyordum. Hislerimden arındığımı sanmıştım ama şu an güçlenerek geri dönmüşlerdi.

Yerinden fırlayıp beni hiç hazırlıklı olmadığım bir hızla belimden yakaladığında derin bir nefes verdim. Beni kendine çekip kucığına alırken tutuşu sahipleniciydi, çaresizdi.

Kollarımı boynuna doladığım an dudakları benimkileri buldu. Zihnimde hâlâ mantıklı davranmam için bana yalvaran o sesi susturdum.

Parmaklarım saçlarına dolandı, beni yatağı bırakıldığında öpücükler ve dokunuşlar bir anda kesildi. Başımı kaldırdım, havlum açıldığı için kızardığımı hissediyordum. Aç bakışları vücudumda geziniyordu.

Elleri dizlerime uzanıp bacaklarımı ikiye ayırdığında dudaklarımdan tiz bir nefes döküldü.

"Her şeyi yanlış yaptım," dedi derin bir nefes alarak. Dudaklarını yalarken bakışları bacaklarımdın arasındaydı. "Önemli kısımları hep atladım, her şeye en başından başlamam gerekirken hep konuya ortadan girdim."

Ben daha ne demek istediğini anlayamadan başını eğdi ve kumral saçları bacaklarımı gıdıklar gıdıklamaz dudakları klito-

risime kapandı. Kalçalarımı kaldırmaya yeltensem de beni sıkıca tutarak yüzünü tam da istediği yere gömdü.

Aynı anda hem emiyor hem de diliyle küçük darbeler indiriyordu. Aldığım zevk her geçen saniye daha da artıyordu. Her şey fazla yoğundu. Çok fazlaydı.

Daha önce birinin bana böyle dokunmasına hiç izin vermemiştim ve beni hazırlıksız yakalamasa ona da izin vermezdim.

Parmaklarım saçlarına uzandı, mümkün olduğunca sertçe çekiştirsem de o onaylarcasına homurdanmakla yetindi. Sesinin titreşimi beni o güçlü sınıra daha da yaklaştırıyordu. Bu harikaydı, inanılmazdı, muhteşemdi ve söyleyebileceğim bütün güzel kelimelere eş değerd.

İçimde bir şeyler patlarken inledim, orgazmımın şiddeti beni şaşırtmıştı. Aşırı hassas tenimi harika bir döngüyle emmeye, ısırmaya ve yalamaya devam ettiği sırada resmen nefes nefeseydim.

Sonunda geri çekilecek kadar merhamet gösterip de nemli tenime öpücükler kondurmaya başladığında tüm bedenim titredi. Havluyu sertçe çekip altımdan aldı. Bedenim dudaklarının altında pelteleşirken havluyu bir kenara fırlattı. Hâlâ her yerime öpücükler kondurmaya devam ediyordu.

“En azından özür dilemekte iyisin,” dedim. Gerçi kelimeler dudaklarımdan dökülürken hâlâ nefes nefeseydim.

Dudaklarından bir kahkaha döküldü. Ardından göğüslerimin arasındaki vadiden yukarı doğru süzülen öpücükleriyle beni baştan çıkarmaya devam etti.

Dudakları sonunda dudaklarımı bulduğunda açlıkla öpüştük. En başında ne için kavga ettiğimizi unutmuştum bile. Beni daha sertçe öperken bacaklarımın arasına yerleşti. Asla kabullenebileceğimi düşünmediğim bir şekilde beni altında tutuyordu.

Ancak Logan'layken, sanki hayatımda hiç zarar görmemiş gibi hissediyordum. Ona güveniyordum. Geçmişte geri dönüşü olmayacak şekilde incinmişken birine böylesine güvenmek delilik gibiydi ama güveniyordum işte. Ona tamamen güveniyordum ve isteyerek beni incitmeyeceğinden zerre şüphem yoktu.

Bunu beni öpüşünden anlıyordum. Ruhunu yansıtan gözlerinde görüyordum. Nefesinden tadıyordum. Bir avcı, avının korkusunu nasıl sezerse ben de öyle seziyordum.

“Sadece benimle birliktesin, değil mi?” diye sordu. Ben gömleğini çıkarıp kravatını çözerken dudaklarımız ayrılmıştı. “Bu konuyu tartışmadık ama tavrımı açıkça belli ettiğimi düşünüyorum, sen de benim başkasıyla olmamı istemediğini hissettirdin.”

Seks yaptıktan sonra bunun bir seçenek olduğunu bile düşünmemiştim.

“Başka kimseyle birlikte olmanı istemediğimi biliyorsun,” dedim. Bu konuyu neden şimdi açmıştı anlayamıyordum.

Dudağımı hafifçe ısırıp geri çekilirken sıırıttı. Aramızdan uzanıp pantolonunun düğmesini açtı.

“Benden önce biriyle birlikte olmanın üzerinden ne kadar süre geçmişti?”

“Yedi ay,” dedim hiç düşünmeden.

Kaşları havalandı. Evet, ne zaman seks yaptığımı takip ediyordum. Benim yaşadıklarımı yaşadktan sonra biriyle temas etmekten tekrar zevk alabildiğiniz nokta da böyle bir huy edinebiliyordunuz.

“Güzel,” dedi yanağıma doğru öpücükler kondurarak. “Doğum kontrol hapi alıyor musun?”

Kalbim sıkıştı. Boğazımdaki yumruya rağmen yurkundum.

“Benim çocuğum olmuyor,” diye fısıldadım boğuk bir sesle.

Geri çekildiğinde şaşkınlıkla alını kırışmıştı. Yalan da söyleyebilirdim. Konuyu geçiştirip hamile kalmayacağımı da söyleyebilirdim.

Fakat artık mecbur olmadığım sürece yalan söylemek istemiyordum.

“Neden?”

Ona bir yalan daha söylemektense, bedenimdeki yara izlerini gösterdim. “O gece çok fazla şeyimi kaybettim,” dedim sessizce.

Göğsünü hafifçe ittiğimde bana dönebileceğim kadar alan açtı. Ona sırtımı dönüp yan tarafımdaki yara izlerini, özellikle sağ kalçama yakın olanı gösterdim.

“Bir de böbreğimi,” diye ekledim.

Parmakları yarada gezindi ancak bu kez irkilmedim. Hayatımda ilk kez, tenime asit dökülmüş gibi değil de iyileştirici bir merhem sürülüyormuş gibi hissettim.

Dudakları omzuma sürtündü.

“Başka?” diye fısıldadı yavaşça. Elleri diğer uzun yara izinde, kalçamda gezinmeye başladı.

Gözlerimi kapattım. “Yüzüm. Artık kemikten çok metal var. Kemik yapısının benzerini oluşturmak için bir hayli karmaşık ve deneysel sayılabilecek bir sürü ameliyat yapıldı. Tüm bunları mucizevi bir şekilde yapan adam resmen bir dâhiydi. Aslında Rusya’da yaşıyor ama benim ameliyatım için buraya geldi. Para, insanların hayatının neticesini değiştirebiliyor.”

Bir yüzdü işte. Sadece bir yüz. Ama şekli bozulabilirdi. Canavar gibi görünebilirdim. O zaman dışım da içim kadar çirkin olurdu işte.

Yüzümü çevirdim ve omzumun üzerinden kalçamdaki yara izinde gezinen eline baktım.

“Buna ne sebep oldu?”

Tam anlamıyla yalan söylemedim. “Cam. O gece oldu ama cam o kadar derine saplanmış ki çıkarırlarsa çok, çok fazla kan kaybederim diye korkmuşlar. O gece sokaklar benim kanımla boyanmış.”

Tam anlamıyla olmasa da ona gerçekleri söylemenin iyileştirici bir yanı vardı. Sürekli yalan söylemekten bıkmıştım artık. Birazcık da olsa doğruyu konuşmak daha gerçek hissettirmişti.

Sadece Kyle’ın tam oraya kırık bir ayna parçası sapladığını söylememiştim. Hem de abime işkence etmek için kullandıkları aynanın parçasını.

Benim de Kyle için bir aynam vardı. Birkaç ayna hatta. Yaptığım her şeyi izlemek zorunda kalacaktı.

“Çok üzgünüm,” dedi yavaşça. Sesi kalbimi parçalayacak kadar içten olduğundan, gözlerim tekrar akmak üzere olan yaşlarla doldu.

“Yapabileceğin bir şey yok ki. Ânı mahvetmek istemezdim ama yalan da söylemek istemedim.”

“Yalan söylemek zorunda değilsin,” dedi. Söylediği bu cümle kaldıramayacağı daha fazla gerçeği yutmama sebep oldu. “Hayatta kalmış olman inanılmaz.”

Tahmin bile edemezdi.

“İki kez kalbim durmuş. Teknik olarak iki kez öldüm. Sonra yeniden doğdum. En azından böyle düşünmek istiyorum.”

Gözleri benimkilerle buluştuğunda öne doğru eğildi. Eli, yara izimin olduğu tarafa uzandı. Dudakları dudaklarımı tutsak ederken arkamdan ağırlığını üzerime bıraktı. Bu asla rahat edemeyeceğimi sandığım bir başka pozisyondu ama yanımdaki kişi o olduğu için her şey doğal bir akışla seyreliyordu.

Öpüşmemizde saygı dolu, ruha işleyen bir yan vardı ve şu an söyleyebileceği her şeyden daha çok anlam ifade ediyordu. Tuhaf bir açıda dursak bile dudaklarımı ondan ayırmadım.

Eli, bedenimin ön kısmına uzandı ve kalçalarımı hafifçe kaldırdı. Kendini içime ittiğini ve ten tene temas ettiğimizi hissettiğim an ağzına doğru inledim. Ne kadar dar da olsam kolaylıkla içime girdi. Kalçaları hareket etmeye başladı, yavaşça içime girip çıkarken sanki tüm gün benimle sevişebilirmiş gibi bir izlenim bırakıyordu.

Öyle olsa ona izin verirdim de.

Telefonu ısrarla çalıyordu ama Logan durmadı. Dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmadı, elleri kalçalarımı kavradı, biraz daha hızlı hareket etmeye başladı. Bir elini uzatıp klitorisimi bulduğunda kesilen nefesimi toplayabilmek adına öpücüğü ilk sonlandıran ben oldum.

Hızını artırdığı sırada onunla hareket etmeye başladım. Dizleriyle beni sabitleyerek kendini daha hızlı ve sert itebilecek bir ivme kazandı.

Telefonu susmuyordu ama birbirimizde öylesine kaybolmuştuk ki duramazdık. Hareketleri sarsaklaşıp da ritmini kaybettiğinde çok yaklaştığını anladım. Ben de hemen ardından onu takip edeceğimi düşünürken bir anda orgazm bedenimi ele geçirdi ve kendime engel olamadan adını haykırdım.

Bir eliyle beni yönetip orgazmımı sürdürürken diğer eliyle kalçamı sıktı ve kendini bana bastırdı.

Kendimi yatağa bıraktığımda benimle yatak arasında sıkışan eli sonunda hareket etmeyi bıraktı. Üstümden inip dudaklarını omzuma bastırırken titriyordu.

“Telefonun,” dedim kesik bir nefes daha alarak.

Nefes alışlarımda hiçbir değişiklik olmadan beş kat merdiveni koşarak çıkabilirdim ama Logan’la sevişirken kan ter içinde, nefessiz kalıyordum.

“Bırak çalsın. Görevimin başına geçene kadar üç saatim var.”

Omzumu tekrar öptüğünde yastığa doğru gülümsedim. Göz kapaklarım ağırlaşıyordu.

“Mükemmelsin,” dedi yanağıma doğru ve ardından oraya da bir öpücük kondurdu.

“Keşke,” dedim yavaşça. Komodinde duran telefonunu kaldırdım. “Açsana. Önemli olabilir ve sırf benim yüzümden cevap vermediğini biliyorum. Kızmayacağım.”

İnleyerek telefonu alırken hâlâ içimdeydi. “Cevap vermemin tek sebebi bu değil. İçindeyken telefonlara asla cevap vermeyeceğim. Ben bile o kadar işkolik değilim.”

Önce homurdanıp ardından kahkahalara boğulduğumda yanağımdaki dudaklarının kıvrıldığını hissettim, sonra beni tekrar öptü.

İçimden çıktığında yokluğunu ânında hissederek bacaklarımı sımsıkı kapattım. Darmadağınık bir hâldeydim. Uzun zamandır böyle hissetmiyordum, şeyden beri...

Mide bulantısının bedenimi sarmasını bekledim.

Telaşın beni ele geçirmesini bekledim.

Gömdüğüm anıların tekrar yüzeye çıkıp bu ânı çalmasını bekledim.

Ancak öyle bir şey olmadı.

Dudaklarım tekrar kıvrıldı. Küçük bir parçamı daha iyileştirmişti işte.

Keşke bana tekrardan normal bir kızmışım gibi hissettirebilseydi. Belki o zaman olmamı istediği mükemmel kişiye dönüşürdüm.

Ancak şu an bana sunduğu illüzyonla yetinecektim. Yarınım yokmuşçasına tadını çıkaracaktım.

“Ne saçmalıyorsun sen?” Banyodan çıkıp yerdeki boxerını alırken telefondaki kişiye verdiği cevabı duydum.

Ne zaman tamamen soyunmuştu ki? Bana dokunduğu an bütün düşünce kabiliyetimi kaybettiğime yemin edebilirdim.

Çıplak bir hâlde yatağımın ucuna oturduğunda ona biraz mahremiyet sağlamak için banyoya gittim. Ancak kapıyı kapatıp kendimi temizlemeye başlasam da sesini duyabiliyordum.

“Hadley ekiple beraberdi ve ofiste yatıp kalktı. Gerekliyse güvenlik kayıtlarını kontrol edebilirler.”

Siktir.

“O zaman herifin öldürüldüğü zaman aralığındaki kayıtları saat etiketini de ekleyerek gösterin. Kız bizimleydi. O kadar yol gidip üvey babasını öldürmüş olması mümkün değil.”

Şişko piçi bu kadar hızlı mı bulmuşlardı? Kahretsin. Bu ânı mahvettiği için onu daha fazla bıçaklamalıyım.

“Hayır. Hayır. Hayır. Bizden birini sorgu için alamazlar. Onunla konuşmak istiyorlarsa bizim kurallarımızla, bizim bölgemizde yapacaklar. Hiçbir sebeple Hadley’nin adını lekeleyemezler. Anlaşıldı mı?”

Sert bir nefes verdiğinde kapıya yaslanarak dinlemeye başladım.

“Nasıl fotoğraflar?” diye sorduğunu duydum sessizce. Sesinde karanlık bir ton vardı.

“Hemen geliyorum.”

O orospu çocuğunu *kesinlikle* daha çok bıçaklamalıyım. Ve cesedine taş bağlamalıyım. Köpek balıkları için yem falan koymalıyım. Orada köpek balığı olur muydu ki?

O şerefsiz için bir sürü köpek balığı gerekirdi tabii.

Ama bir saniye. Evet, çok güçlüydüm ama ben bile bilimin yasalarını kıramazdım, onu suya atmak dışında yapabileceğim bir şey yoktu.

“Hayır,” dediğini duydum. “Bu işi kimin yaptığını bulmalarına yardım etmeyeceğiz. Hadley’yi sorgulamak mı istiyorlar, tamam. Ama onu zorla sorguya götürmeye çalıştığı için o adamı da yardım ricalarını da sikeyim. Gözün Hadley’nin üzerinde olsun. Ben gelene kadar kimse ona yaklaşmasın. Anlaşıldı mı?”

Kapıyı açtığımda pantolonunu giymeye çalıştığını gördüm. Telefon omzuyla kulağı arasındaydı. Karanlık perdelerimin arasından fark edememiş olsam da güneş gökyüzünde yükseliyordu.

Logan tüm gece nerede olduğumu sormamıştı. Belki bir yere gittiğimden haberi bile yoktu.

Hayır. Hayır. Garaj yolumdaki polisler içeri girdiğimi görmüşlerdi. Buna rağmen Logan nerede olduğumu sorgulamamıştı.

“Evet, şu an onun evindeyim. Ve böldükleri için sırf bu yüzden birileri kışının tekmelenmesini hak etti. Sonra geri gelip beş saat boyunca uyuyacağım. Güçsüz kalırsak o herifi hiçbirimiz yakalayamayız. Kenneth denen herife gelecek olursak, kahrolasının öldüğüne sevindim.”

Dudaklarım küçük bir gülümsemeye kıvrıldı. Nedense yaptığım şeyi onaylamış gibi hissetmiştim. Yoksa neden gururlanacaktım ki?

Gülümsememi ve aptalca bir şey söylemeden önce aklımdaki deli düşünceleri sildim. Normal insanlar birinin canını alıp onları cehenneme gönderdikleri için gururlanmazlardı.

“Ciddisin sen. Gelirse onu da getirebilirim.”

Bakışlarını kaldırdığında kapı eşiğinde beni buldu.

“Evet,” dedi. Hâlâ telefonla konuşuyordu. “Çok kalmam. Bu işi Hadley’ye yıkmaya çalışmadıklarından emin olmaya çalışıyorum. Sonra döneceğim.”

Yerinden kalkıp tamamen giyinik hâlde bana yaklaştı. Bir yandan telefonla konuşup diğer yandan giyinme konusunda muhtemelen uzmanlaşmıştı.

“Hâlâ o iş üzerinde çalışıyorum ama öyle umuyorum,” diye devam etti bana sırtarak. “Mümkün olduğunca hızlı geleceğim”

Çıplak bedenimde bakışlarını gezdirirken hiç acele etmiyordu. Kapı eşiğine yaslanmış bekliyordum. “Çıplak kalmanı ne kadar istesem de gitmem gerekiyor. Senin de gelmeni istiyorum çünkü hemen döneceğiz. Henüz seni yalnız bırakmaya hazır değilim.”

Gözlerimi devirdim. “Polisler yine dışarıda bekleyebilir. Duke da odasına dönebilir.”

Bu korkunç ölçüde aptalca bir tavizdi.

“Beni aradıkları bu cinayet için Duke görevlendirilmiş. Hadley’nin üvey babası öldürülmüş. Duke da Hadley’yi sorgulamak istiyor.”

Tekrar gözlerime baktığımda, Duke’un orada olmasının gerçek sebebinin ne olabileceğini düşünürken ifadesiz kalmaya çalıştım. Öldürdüğüm canavarla ilgili Hadley’yi sorgulamak istediğinden şüpheliydim. O canavarın kalan sırlarını, bana itiraf ettiği en karanlık sırlarını öğrenmek istiyordu. Benim bile beklemediğim sırları. Lindy’nin anlatmak zorunda kalacağı sırları.

O an bir tepki vermemin iyi olabileceğine karar verdim.

“Yakınlar mıydı?” dedim, buz gibi soğuk olan ifademi toparlamaya çalışarak.

“Hayır,” dedi. Ardından dolabımdan bir elbise alıp bana uzattı.

Tek kaşımı kaldırarak uzattığı elbisenin yanından geçtim ve bir taytla tişört aldım. Altıma külotla sütyen giydiğim sırada Logan, elbiseyi biraz kızararak yatağa bıraktı. Makyaj yapıp sa-

çımı atkuyruğundan daha özenli yaptığım gecelerde o tür elbiseleri giyerdim.

“Hadley iyi mi?” diye sordum aklıma gelen normal soruları sayıklayarak.

“O... Bilmiyorum. Adam hasta piçin tekiydi. Hadley evden kaçtığı zamanlarda aklının çok karışık olduğundan bahsetmişti. Şimdi düşününce...” Sözüünü yarıda keserek öfkeyle saçlarını karıştırdı.

“Hadi gidelim,” dedim. Üstümü giyinir giyinmez saçlarımı topladım.

Hayatım yeterince karmaşık değilmiş gibi, şimdi bir de FBI genel merkezine gidiyordum. Şahane.

Ninova

On İkinci Bölüm

Erdem yalnız değildir. Erdemli kişinin yoldaşları olur.

-Konfüçyüs

“Sen burada bekle,” dedim Lana’ya, büyük dinlenme odasını işaret ederek. “Seni ofisime alırdım ama oraya erişim sınırlı.”

Elimi sıkarak bana küçük, rahatlatıcı bir gülümseme bahşetti. “Sorun yok. Sen gidip işlerini hallet.”

Dinlenme odasından çıkarken kapıyı açık bıraktıktan sonra doğrudan Craig’in ofisine geçtim. Hadley ve Duke oradaydılar. Kapıdan içeri girdiğim an Hadley’nin kızaran gözleri beni buldu ve hemen ardından gözlerini kaçırdı.

Bakışlarımı bana ters ters bakan Duke’a çevirdim.

“Birkaç basit soru sormam için neden hepinizin burada olması gerekiyor anlamıyorum,” dedi Duke rahatsız olmuş gibi.

“İstersen bunu bir gözlem olarak kabul et ama şefin, sırf bir seri katili yakalama şansı elde edebilmeniz için sevgilimi tehlikeye attı. Sonra da gelmiş, işlemiş olması mümkün olmayan bir cinayet için ekibimden birini hedef alıyorsun.”

Duke'un kaşları çatılırken dudakları tembel bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ciddi misin? Ajan Grace'in bir sürü tanığı var, Kenneth Ferguson'un ölümünü ona yıkmaya çalışmak aptallık olurdu."

"Neden buradasın o zaman?" diye sordum şüpheyle.

Gülümsemesi solarken masaya birkaç fotoğraf attı. Hadley fotoğrafları görünce sıkıca sandalyesine tutundu, nefesi kesilmişti.

"Fotoğrafların hepsi bu kadar da değil. Bu çocuklara ne mi oldu? Hepsi kayıp. Hatta bazıları yıllardır kayıp."

Hadley bir anda iki büklüm oldu ve çöp kutusuna kustu. Duke onu izlerken aslında gayet anlayışlı görünüyordu.

"Hava almam lazım," dedi Hadley. Yerinden kalkarken elinin tersiyle ağzını sildi.

Craig'e ona eşlik etmesi için başımla işaret verdim. Böylece ofiste Duke'la yalnız kalmıştık.

"Tepkisini görmek istedim," dedim sandalyelerden birine otururken.

"Evden kaçmasının bir sebebi vardı," dedi Duke. "Çocukken onu taciz ettiği için adamı suçlamış."

"Sen de şimdi kakmış..."

"Ben de şimdi adamın Hadley'yi götürmüş olabileceği özel yerleri öğrenmeye çalışıyorum. Kulağa korkunç geliyor, evet. O çocukların sadece cesetlerini bulacak olsak bile, onları bulmamız lazım. Birisi bu adamı öldürmüş ama ben katilden ziyade kaybolan onlarca çocuğu arıyorum."

Telefonuna uzandığında masadaki fotoğraflara baktım. Çoğu yatağa sere serpe uzanmış çıplak küçük kızlara aitti. Midem bulanmaya başlayınca bakışlarımı kaçırdım. Hadley bana geçmişinin bu kısmından hiç bahsetmemişti.

"Ferguson, Hadley kaçtıktan çok kısa bir süre sonra onun annesinden boşanmış. Bu da çocuk gidince annenin bir kıymeti

kalmadığı anlamına geliyor. Nasıl bir anne bu yaşananları görmezden gelebilir?” diye sordu.

“Bazı insanlar için, daha önemli olması gereken bir insanı yarı yolda bıraktıklarını kabul etmektense sevdikleri birinin içinde kötülük olmadığına inanmaları daha kolaydır. Buna çok sık rastlıyoruz. Hatta bu duruma bilinçli körlük diyorum,” dedim dalgınca.

Bir şeyler sormaya hazırlanıyordum ki telefonunu bana çevirdi. Gözlerim hayretle irileşti. “Birisi bu adamın ne yaptığını biliyormuş,” diye devam etti fotoğrafı işaret ederek.

Kenneth Ferguson işkence görmüştü. Buna hiç şüphe yoktu. Derisinin birçok yeri yüzülmüştü. Yüzülen yerlerde sanki birisi onu yakmış gibi siyahlıklar vardı.

“Bıçak kullanılmış. Pürmüz kullanılmış. Adamın bodrum katta kaynak yapmak üzere sakladığı kendi pürmüzü olduğunu düşünüyoruz. Adamın ayaklarına, testislerine çivi çakılmış. Tam olarak yetmiş çivi... Altmış dokuz fotoğraf ve yetmiş çivi bulduk. Bunların hepsi ceset suya atılmadan önce yapılmış.”

Katillerin genital bölgelere neden bu kadar odaklandığını merak ederken yüzümü buruşturdum.

Suyun etkisiyle ceset şişmişti, ten rengi daha soluktu, mavi damarları belli oluyordu. Gözleri bembeyaz ve cam gibi donuktu.

“Suya atılmadan önce mi ölmüş?”

Onaylarcasına başını salladı.

“O zaman su, önlem olarak görülmüş. Karşımızda bu kadar işkenceyi midesi kaldıran organize bir katil var. Kiralık katil bile olabilir. Bu çocukların ebeveynleri neredeymiş? Hâlâ hayattalarsa diğer çocukların nerede olduklarını ya da nereye gömüldüklerini biliyor olabilirler.”

“Çocukların hepsi yurttan kalan evsiz, koruyucu aile bulamayan çocuklarmış. Kaçak olarak işaretlenmişler. Ferguson, sayısız

çocuğun dosyasına rahatlıkla erişimi olan bir sosyal hizmet görevlisiymiş. Çocukların yaşları sekiz ila on beş arasında değişiyor.”

“Pedofillerin peşine düştüğü çocuklar genelde iki ila üç yaş aralığında olur. O kadar büyük bir yaş farkı söz konusu değildir. Tabii...”

“Tabii ne?” diye araya girdi.

“Tabii istismarcı değilse. Çok nadirdir ama bazı pedofiller, istismar edilebilecek çocukları seçip onlarla uzun süreli ilişkiler kurarlar, böylece çocukların bedeni yeterince gelişince onlara dokunmaktan fazlasını yapabilirler.”

Boğulur gibi bir ses çıkardı. Muhtemelen boğazına yükselen safrayı yutmuştu. “Hasta piç. Neden onları öldürsün ki?”

“Onları öldürdüyse bunun sebebi belki de artık fantezilerine uymuyor olmalarıdır. Muhtemelen tamamen hayattan koptular ya da ona artık tepki vermemeye başladılar. Belki çok fazla ağladılar. Çocukken ağlamaları hoşuna gidiyordu, evet. Ama kadın olduklarında boyun eğmelerini istemiştir. İstismar gören çocukların çoğu psikolojik olarak mahvolur ya da kendilerini öldürürler. Yani bu çocukların bir kısmı intihar etmiş olabilir.”

“Onları bulmak istiyorum. En azından onların sesi olayım istiyorum,” dedi Duke öfkeyle. “Kimse umursamamış. Kimse onları aramamış. Kimse bunca yıldır bu şeytan herife engel olmamış.”

“Birisi olmuş,” diye hatırlattım sesimdeki merakı gizlemeden. “Belki aralarından biri kaçıp intikam almak için dönmüştür.”

“Medyaya bilgi vererek adamın önceki kurbanlarının ortaya çıkmasını istedim. Katili yakalamak istememem yanlış mı sen-ce? Sadece kaybolan çocukları bulmak istiyorum, ölü ya da diri.”

Duke, ikilemde kalmış gibiydi.

“İnsanı ahlaki açıdan ikileme düşüren bir konu. Bu soruya cevap veremem. Medyaya ne zaman haber verdin?”

“Ceset üç saat önce bulundu. Şu âna kadar kimse aramadı ya da gelmedi. Adam evinin bodrum katında öldürülmüş ama oda katil tarafından çamaşır suyu ve suyla temizlenmiş. Adamın ilk cinayeti değil gibi görünüyor.”

“*Adam* dedin,” derken kaşlarım çatılmıştı.

“Ceset çok ağırdı. Bir kadının onu suya tek başına taşıması mümkün değil. Suyu kadar sürüklendiğine dair izler var ama buna rağmen çok fazla güç gerekmiştir. Yokuş yukarı çıkılmış. Ayak izlerinin olduğu çamurlu yoldan çapayla geçilmiş. Bulduğumuz tekerlek izlerinden arabanın modelini çıkaramıyoruz. Çamurlu ve kumlu yoldan uzak durmaya özen göstermiş.”

Kesinlikle organize çalışmıştı. Tek bir cinayeti olan birisi için fazla organizeydi.

“Hiç tereddüt etmemiş,” dedim sessizce. Fotoğrafları işaret ettim. “Karşımızda bir seri katil olabilir.”

Gerilerek gözlerini kıstı. “Davanı çalmaya çalışmıyorum, dedektif,” diye eklediğimde gözle görülür bir şekilde rahatladı. “Sadece polislerin sağlayamadığı adaleti sağlamaya çalışan bir intikamcıyla karşı karşıya olabileceğimizi söylüyorum. Belki biraz da...”

Kapı açıldı ve Craig içeri girdi. “Küçük bir kız geldi. Her yeri morarmış ve çok zayıf, onu getiren kadının dediğine göre kız gece vakti kapısına bırakılmış. Küçük kız Ferguson’ın kurbanıymış.”

Bakışlarım Duke’un irileşen gözlerine çevrildiğinde ikimiz de hızla kapıya yöneldik.

Oturdukları odaya girdiğimizde küçük kız Hadley’nin kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Hadley kaşlarını çatarak küçük kızı inceledi.

“Ne oluyor?” diye sordu Duke.

Küçük kız, Duke’un sert ve talepkâr sesini duyunca titredi. Duke yaptığı hatayı fark eder etmez gerilmişti.

“Özür dilerim,” dedi yavaşça. Kadın kolunu küçük kıza dolamıştı bile.

Bu kız daha dün gece bulunmamış mıydı? Bu kadar sarsılmış ve travma geçirmiş olan bu küçük kız, kadına nasıl sımsıkı sarılıyordu?

“Özür dilerim,” dedi Duke tekrar. Bir koltuğa yerleşirken sesi fısıltıdan farksızdı.

“Ben eve gidiyorum,” dedi Hadley yanıma yaklaşarak. Kapıya yönelirken kolumdan çekti. “O kız Lindy’yle kalsın. Onu götürmelerine izin *verme*. Benim... Biraz yalnız kalmam lazım.”

Duke’un, Lindy olduğunu varsaydığım kadınla konuşmasına izin vererek Hadley’yi dışarıya kadar takip ettim. Craig de elinde tabletiyle Duke’un yanına girmiş dikkatle onları dinliyordu.

“Bilmiyorum. Kapı çaldı, açtığımda Laurel oradaydı. Onu içeri aldım, yemek ve su verip cam istediğince yıkanmasına izin verdim. Sonra haberleri izledim ve Laurel bana ihtiyacınız olan bilgilerle birlikte olanları anlattı. Size bana anlattığı her şeyi anlatırım ama benimle kalacağına söz vermeniz lazım. Onu kimse benden almayacak.”

“Evet,” dedi Laurel kararlı bir tavırla.

Laurel’la Lindy, tahmin ettiğimden daha fazlasını paylaşmıyorlarsa bu kadar hızlı ve derinden bağ kurmaları mümkün değildi.

Hadley dikkatimi dağıtınca kapıyı kapatarak arkadaşşıma odaklandım.

“Sen iyi misin?”

Hadley yaşaran gözleriyle bana döndü. Yanımızda kimse yoktu, herkes Plemmons’ı bulmaya odaklanmıştı.

“Hayır, iyi değilim. Her şeyi kafamda kurduğuma beni inandırmışlardı. Hasta olduğumu, deli olduğumu düşünüyordum,

Logan. Şimdi... O küçük kız içeride. O çocuklar... Hepsi benim hatam.”

Hıçkırmadan önce yutkundu, ardından gözlerini sildi.

“Bu senin hatan değil, Hadley.”

“Daha çok çaba sarf etmeliydim. Burada çalışmaya başladığımda daha sıkı bir araştırma yapmalıyım. Başka ihbar yoktu... Sorun bende sandım. Her şeyi kafamda kurduğuma inandım. Şimdi de... Eve gitmem lazım. Seni sonra ararım.”

Arkasına dönüp bakmadan yürümeye başladığında derin bir nefes verdim. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve bunu anlıyordum. Sadece bu durumun onu yıkıp geçmemesini umuyordum.

Durduğunu fark ettim, Lana'nın olduğu dinlenme odasına baktı. Gözlerinde beliren hisler daha da yoğunlaşınca aklım karışmıştı ama buradan Lana'yı göremiyordum.

Sonunda Hadley yürümeye devam edince, neler düşündüğünü bir ara sormayı aklıma not ettim.

Tam odaya geri girecektim ki Craig, yüzü kızarmıştı ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde dışarı çıktı.

“Ofisine geçiyoruz. Hemen,” dedi yanımdan geçip giderken.

Aklım karışsa da onu takip ettim. Donny ve Leonard'a yanımıza gelmelerini işaret ettiğini fark ettim. Elise ve Lisa, benim de şu an olmam gereken uyku molasındaydılar.

Hepimiz ofisime girdiğimiz an Craig kapıyı kapattı ve tableti masaya bıraktı.

“Lindy May Wheeler, Ferguson'ın katilinin çocuğu bırakmak için seçtiği kişi.”

İsim hiç tanıdık gelmiyordu.

“Yani?” dedi Donny.

“Lindy May Wheeler, Delenay Grove'lu.”

Damarlarımda akan kan buz kesti, tenim ürperdi. Yavaşça sandalyeme kendimi bırakırken olanların farkındalığıyla boğuşuyordum.

“Kasabadan dokuz buçuk yıl önce ayrılıp yeni bir hayat kurmuş, hatta soyadını bile kullanmıyor,” diye devam etti Craig. “Şu an sadece Lindy May ismini kullanıyor.”

“O kasabada ne haltlar dönüyor?” diye fısıldadı Donny.

“Ben oraya gitmiştim. *Sitcom*dan fırlamış gibi bir yerdi. Herkes gülümsüyordu, mutluydular ve yanımızdan geçerken bize el sallıyorlardı. Hiç sorun yokmuş gibiydi. Bir sorun varsa da bu, sanki doksanlardaymış gibi yaşayıp dünyanın kalanına yetişmek istememeleri olabilir.”

“Birisi işkence görüp öldürüldü ve masum bir çocuk Delaney Grove’lu birine bırakıldı. Bu tesadüf olamaz,” dedi Donny.

“Adam hadım edilmemiş,” dedi Craig. “Bu zamana kadar değişmeyen tek kuralı oydu. Eğer aynı katilse neden tarzından vazgeçsin? Aksine bu adam önceki kurbanlara kıyasla hadım edilmeyi daha çok hak ediyor.”

“Bizim bildiğimiz kadarıyla,” dedim fısıldayarak. Tüm bakışlar bana dönerken başımı kaldırdım. “Bu olayı ona bağlamamızı istemedi. Fevri bir cinayetti. Hazırlıksızdı. Ayak izlerinin üstünden geçmiş, demek ki botlarını giymiyordu. Ağırlığıyla ilgili bizi kandırıyor bile olabilir. Olay mahalline çamaşır suyu dökerek kanıtları yıkamış. Suç işleme yöntemi bu değil, yani normalde daha hazırlıklı oluyordu. Onu ne tetiklemiş?”

“Profili değiştirmemiz gerekiyor,” dedi Donny.

“Neden?” diye sordu Craig.

“Çünkü bir sadist, listesini kenara atıp bir pedofili öldürmez. Bunun bir nedeni olmalı. Failin bu adamı öldürme isteğini bir şey tetikledi,” diye açıkladım. “Bir sadist, söz konusu çocuğu

bulup onu iyi bakılabileceği ellere teslim etmek için vakit harcamaz. Umurunda bile olmaz.”

“Öfke yok,” dedi Donny. Nereye varmaya çalıştığımı fark etmişti. “Cinayetler vahşiceydi ama her bir bıçak darbesi kontrollü ve hesaplıydı. Öfke yoksa intikam da yoktur.”

“Ya bu fail, yaptıkları için tahminimizden daha uzunca bir süredir hazırlanıyorsa? Ya kendini tüm duygularından arındırmışsa? Cinayetlerde öfke yoktu. Bunun sebebi mümkün olduğunca acı verip işkenceyi günler boyunca uzatma arzusu olabilir.” Kelimeler ağzımdan döküldüğü an herkesin nefesi kesildi.

“O kasabayı daha detaylı incelemeliyiz. Orada gerçekten berbat bir şeyler dönmüş.”

“Peki ya Plemmons? Şu an yalnızca o davaya odaklanmamız gerekiyor ya,” diye hatırlattı Leonard.

“Teknik olarak benim görevim basınla aramızda köprü kurmak. Başımızı belaya sokmadan biraz araştırma yapabilirim,” diye gönüllü oldu Craig. “Belki Lindy May de kasabayla ilgili olayları biraz aydınlatır.”

“Gidip neler bulabileceğime bir bakayım,” dedi Donny. Yerinden kalkıp yanımızdan ayrıldı.

“Ben gidip onları bir dinleyeyim,” dedim. “Plemmons’ı aramaya devam edin. Odağınız orada olsun. Önceliğimiz değişmedi,” dedim Leonard’a.

“İntikam peşinde olsaydı, bu adam şimdiye kadar medyayla iletişime geçmiş olurdu,” dedi Leonard. Aklı karışmıştı. “Altı kişiyi öldürdü. Hikâyesi bilinsin isterdi. Bunu neden yaptığını tüm dünya bilsin isterdi. Hiç mantıklı değil.”

“Peki ya Hadley’nin üvey babasını hedef alması? Kesinlikle tesadüf olamaz,” diye belirttim. “Bizi izliyor. Muhtemelen araştırıyor. Henüz medya bilsin istemiyor çünkü nihai sona hazır

olana dek gerekçeleri gizli kalsın istiyor. Listesinin ne kadar uzun olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Ve bu da bir çocuğu güvenli bir yere götürmeyi düşünecek normal bir insanın acımasız bir işkenceci ve katile dönüşmesine sebep olacak kadar kötü ne olmuş olabileceğini öğrenmemiz gerektiği anlamına geliyor. “

“Kesinlikle sadist değil,” dedi Leonard iç çekerek. “Buna eminim.”

Yerinden kalkıp elini guruldayan karnında gezdirdi.

“O kasaba, yakın geçmişinde böylesine karanlık bir şey olmayacak kadar neşeli. Gidince geçmişin ne kadarını didikleyebileceğime bir bakarım. Bir şeyler bulana kadar da durmam.”

“Şimdilik Plemmons’a odaklan. O piçi yakaladığımızda Delaney Grove’u eşelemeye başlarız.”

Başını sallasa da bu emir pek hoşuna gitmemiş gibiydi.

Craig yerinden kalkarken tabletini aldı. “Gidip bir şeyler bulabilecek miyim diye bakayım. Bu iş sende.” Durup bir anlığına beni süzdü. “Bir seri katilin, ekibimizden birini inciten kişinin peşine düşmesi ne anlama geliyor?”

Leonard yerinden kalkıp söze girdiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bir pedofilin peşinden gitmesi, benzer bir travma yaşadığı anlamına gelir... Hatta Hadley’ye yakınlık duyuyor bile olabilir. Bizi hedef aldığını sanmıyorum. Sanki onu anlamamızı istiyor.”

“Ama bu olayı ona bağlamamızı istemedi,” diye araya girdim. “Mecbur kaldı çünkü küçük kızın güvende olmasını istiyordu. Eski ilişkilerinin hepsiyle bağlantısını kesmesine rağmen geçmişte her ne olduysa, yaşananlarla lekelenmeyen bir ilişkisine dönmesi gerekti.”

Craig’e baktım. “Lindy May’in dokuz buçuk yıl önce taşındığını mı söylemiştin?”

Başını salladı.

“O zaman aralığını bir araştır. Bakalım neler çıkacak.”

Ânında tabletini kurcalamaya başladığında Leonard’a döndüm.

“Hadley’yi ara. Öğrendiklerimizi anlat. İhtiyatı elden bırakmamakta fayda var.”

“İhtiyatlı olanlar nadiren yanılır,” dedi Leonard, ofisten çıkarken Konfüçyüs’ten bir alıntı yaparak.

“Plemmons’la işimiz bittikten sonra, tüm profili elden geçirip kanıtları yeni bir bakış açısıyla inceleyeceğiz,” dedim peşinden giderken.

“Bu durum her şeyi değiştiriyor,” diye onayladı beni Leonard.

Duke’un hâlâ Lindy’yle konuştuğu küçük konferans salonuna girdim. Donny başını iki yana sallayarak henüz bir şey sormadığını bana işaret etti.

“Onu bana getiren kişiyi hiç görmediğini zaten söyledi,” dedi Lindy. Laurel hiç çekincesi olmadan ona yaslanırken kadın Duke’a ters ters bakıyordu.

Kız bir şeyler biliyordu. Ferguson’ın öldüğünü biliyordu ama o bile ürkek bir çocuğu rahatlatmaya yetmezdi. Lindy May’le çok çabuk bağ kurmuştu. Böyle bir durumun sağlam gerekçesi olmalıydı ve bu gerekçe, güvende olmaktan daha karmaşıktı. Nasıl bu kadar güvende hissediyor olabilirdi?

“O kadar birkın düşmüştü ki gözlerini zor açık tutuyordu,” diye devam etti Lindy.

Kolunu koruma arzusuyla çocuğa sararak annelik içgüdülerini ortaya seriyordu. Laurel onunla nasıl güçlü bağ kurduysa, aynı bağ kadında da geçerliydi. Hem de daha yirmi dört saat geçmeden.

“Yani sizin verandanıza nasıl geldiğiyle ilgili hiçbir fikri yok? Siz de hiçbir şey görmediniz?”

Kadın gözlerini kıstı. “Buraya sizi bilgilendirmek için hür irademle geldim. Şartlarımı hâlâ kabul etmediniz ve ona rağmen asıl öğrenmek istediğiniz şey dışında bildiğim her şeye cevap verdim. Yine de beni sorguluyorsunuz. Keşke evden çıkmasaydım.”

Duke ağzını açmıştı ki elimi omzuna koyarak dikkatini üstüme çektim.

“Diğer çocukların nerede olduğunu öğrenmek istediğini söylemiştin. O zaman, kızı kimin getirdiğiyle ilgili kadını niye sık-boğaz ediyorsun?”

Dudaklarını birbirine bastırdığı an başımı yana eğdim. Sonunda derin bir nefes verdi.

“İçime sinmiyor. Sen de bunun tuhaf olduğunun farkındasın.”

“Ne biliyorsunuz?” diye sordum Lindy’ye.

Şimdi de bana ters ters bakıyordu. “Laurel’in benim evimde yaşamaya devam edeceğine söz vermediğiniz müddetçe, hiçbir şey anlatmıyorum. Onu kimsenin almayacağına dair söz verin.”

Laurel, Lindy’nin elini sıkıca tutarken hâlâ kadına yaslanmış vaziyetteydi.

“Donny, gerekli yerleri ara,” dedim başımı eğerek. “Laurel’in Bayan Wheeler’in evinden alınmayacağından emin ol.”

“May,” diye düzeltti Lindy hemen. “Soyadım May. Artık Wheeler’ı kullanmıyorum.”

“Neden, Bayan May?” diye sordum bunu yeni öğrenmişim gibi.

“Bazen yeni bir başlangıç yapmanız gerekir. Laurel’a da bunu sağlamak istiyorum. Buraya yardıma gelmemize rağmen bize neden suçluymuşuz gibi davranılıyor?”

Duke, yüzüne yayılan pişmanlıkla koltuğuna gömüldü. Sonuçta şüpheli cevapları eşelemek üzerine eğitim almıştı

Lindy kesinlikle bir şeyler saklıyordu ama ne olduğundan emin değildim.

Donny telefon kulağında, gereken aramaları yaparak yanımızdan ayrıldı.

“Delaney Grove’dan neden ayrıldınız?” diye sordum.

Gözlerinde şaşkınlık olmasa da duruşu değişmişti. Laurel’in elini daha sıkı tuttu.

Kesinlikle bir şeyler biliyordu. Laurel’in da bu yapbozun küçük bir parçasını bildiğine emindim.

“Eşimden boşandım, daha iyi bir hayatım olsun diye bazı değişiklikler yapmaya karar verdim. Delaney Grove görüldüğü kadar muhteşem değildir.”

Craig bana kadınla ilgili tüm bilgileri atmıştı ve telefonumdan o bilgilere bakıyordum.

“Antonia Gonzalez’le evliydimiz, doğru mu?”

Hafifçe başını sallarken gözlerine soğuk bir ifade yayıldı.

“Hâlâ Delaney Grove’da yaşıyor,” diye devam ettim.

Duke, yüzünde aklı karışık bir ifadeyle beni izliyordu.

“Neden polis merkezine gitmek yerine buraya geldiniz?” diye sordum. “Medyaya bilgi veren ve Ferguson’la ilgili bilgiye ihtiyacı olduğunu bildiren, bölgedeki polis merkeziydi sonuçta.”

“Ona canavar demen lazım,” diye araya girdi Laurel. Kararan gözleri beni şaşırtmıştı.

Gözlerinde öfke vardı. Karanlık, derinden gelen bir öfke. Gözlerinde azıcık bile korku yoktu. Böylesine güçlü bir öfke, istismar gören çocukların davranışlarına uymuyordu. Kollarındaki, yüzündeki ve boynundaki morluklar adamın ona nazik davranmadığını gösteriyordu.

Bu kız muayene edilmiş miydi?

Lindy, neden polis merkezine gitmediğiyle ilgili sorumu duymazdan gelse de ben cevabı biliyordum. Onu buraya katil göndermişti.

“Kızı doktora gösterdiniz mi?” diye sordum Lindy’ye. Soru tarzımı değiştirmiştım.

“Bugün doktora gideceğiz.”

Daha fazla konuşmadı.

“Ne kadar ciddi yaralanmış?”

“Ruhunda iz kalacak kadar kötüydü ama daha kötüsü de olabilirdi. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur, ajan.”

Herif kıza tecavüz etmemiştir. Henüz çok küçüktü. Ama onu başka şeyler yapmaya zorlamıştı ve bu da oldukça kötü bir durumdu.

Lindy, kurban sanki kendisiymiş ve bu travmayı farklı bir seviyede anlıyormuş gibi konuşuyordu. Fail muhtemelen bunu biliyordu, bu kadarı tesadüf olamazdı.

Fail, bu kadını tanıyordu. Kadın da adamın mücadelesinde taraf tutuyordu belli ki. O adamın kim olduğuna dair Lindy’den zerre bilgi alamayacağımın farkındaydım. Demek yaşananlar yalnızca faili etkilememiştir.

Ama olanları neden bana anlatmıyordu ki?

Delaney Grove’da ne haltlar dönüyordu?

“Bayan May, bunun çok zor olduğunu biliyorum ama en azından sizi Delaney Grove’dan ayrılmaya neyin ittiğini paylaşamaz mısınız? Yalnızca sizi değil, çok daha fazla kişiyi etkileyen bir şey olmuş olabilir mi?”

Bakışları değişti, ifadesine bir sakinlik yayılmıştı.

“Yeni bir başlangıç yapmak için oradan ayrıldım, ajan. Delaney Grove’u o kadar merak ediyorsanız, belki bir gidip görürsünüz.”

Demek ki adam ona bir şey anlatmamasını söylemişti. Onunla konuşmuştu. Buna şüphe yoktu.

Çocuğu kurtarmıştı. Çocuk, kendini güvende hissediyordu çünkü kaybolduğu zamandan bu yana aylardır ona eziyet eden canavarı karanlık şövalye öldürmüştü. Failimiz, bu kızı kadına teslim ederek burada güvende olacağına dair söz vermişti. Kız ona güveniyordu. Artık ona Lindy bakacaktı ve aralarında hemen bir bağ oluşmuştu.

Bu kısım akla yatıyordu işte.

İkisi de bir sebeple adam için sessizliklerini koruyorlardı. Hiçbir şey söylemeyeceklerdi. Zaten yeterince sorun yaşamış kurbanların ağzından zorla laf almaya çalışacak değildim. Başka bir yolunu bulmalıydım.

Donny tekrar içeri girdiğinde ona baktım ve o da onaylarcasına başını salladı.

“Laurel sizindir,” dedim Lindy’ye.

“Evrak. Yazılı bir belge istiyorum.”

Adam bunları ona öğütlemiş olmalıydı. Bilgi paylaşımı karşılığında kızın velayetini alabileceğini söylemişti.

İnanılır gibi değildi.

Adamı çok yanlış anlamıştık.

Muhtemelen geçmişinde hayvanlara eziyet etmemişti. Nazik, nahif ve güven dolu birisi olma ihtimali çok yüksekti. Belki de fazlasıyla çabuk güvenen biriydi. Güven dolu olduğunuzda birinin kurbanı olmaya daha yakın olurdunuz.

Ancak yaşadıkları bu adamı paramparça etmemiş, soğukkanlı bir şekilde intikamını almak için geri dönmesini sağlamıştı. Ama neden bu kadar çok hedefi vardı? O adamlar ne boklar yemişti?

Donny tekrar dışarı çıktı, yazılı bir evrak hazırlamaya gitmişti. Duke, sabırsızca kalemiyle oynarken masanın altından baca-

ğını sallıyordu. Karşısındaki Laurel, Lindy'nin kulağına bir şey fısıldıyordu. Lindy cevap olarak çocuğun alnını öptü.

Laurel'in bu ilgiden hiç irkilmemesini hayranlıkla izliyordum. Bir katille bağlantılı iki kurban, anne kız içgüdüsü sayesinde ânında yakınlaşmışlardı. Kâbuslarındaki canavarları öldüren bir katille bağlantılıydılar.

Durmayacak bir katille.

Bu adamın ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkında değillerdi. İntikam katillerinin kimin öldüğüyle ilgili bir sınırları olmazdı. Onlar için küçücük bir ihlal bile ölüm demekti. Adaleti kendileri sağlar, hâkim de jüri de cellat da kendileri olurlardı. Zihinlerinde ölümsüz birine dönüşürlerdi.

Donny elinde evrakla geri geldi. Kâğıdı Lindy'ye uzattı. Kadın yazanları dikkatlice okurken bir oyun var mı anlamaya çalışıyordu.

Evrakı alıp imzaladım. "Bu resmî bir evrak," diye açıkladım kadının beni tartmasını izlerken.

Bakışlarımda ne gördüyse güvenmiş olacak ki, çantasından küçük bir kâğıt parçası çıkarıp bana uzattı. Duke yerinden kalktı ve kâğıda bakmak için omzumun üzerinden yaklaştı.

Bir mezarlık haritasıydı, kaligrafiyle kan kullanarak yazılmıştı. Muhtemelen fail, el yazısını gizlemek için kaligrafi kalem kullanmıştı. Kaligrafi de mi biliyordu yani?

Bu kadar organize olması ürkütücüydü.

Bütün olasılıkları düşünerek ne kadar uzun süredir hazırlanıyordu ki?

Kanla yazılan bir isim vardı: Kenneth Ferguson. Sadece onun ismi kaligrafiyle yazılmamıştı. Yine de kan ve muhtemelen adamın kendi parmağı kullanılmıştı. Çizgiler sanki adam kendi kanıyla, fail zorladığı için kâğıdı imzalarken titriyormuş gibi yamuktu

Katilin profilini sadist olarak çıkarmamıza sebep olan soğukkanlılık işte buydu.

Bir sürü mezarın üzerinde x işareti vardı ve kaligrafiyle çocukların adı yazılmıştı. Haritadaki tek yapı bir kulübeyi işaret ediyordu. Mezarlar ise bu kulübenin etrafındaydı. Harita, adamın evinden başlıyordu, her bir köşede sokak adları yazılmıştı. Katil kalkıp mezarları ziyaret etmişti. O hasta herif çocukların her birini nereye gömdüğünü tam olarak biliyordu.

Altmış dokuz fotoğraf. Yetmiş çivi.

Bu kelimeler zihnimde tekrar etmeye başladı.

Odadan hızla çıkıp Duke'u, hayretle koltuğuna çökmesine sebep olan cinayetlerle baş başa bıraktım.

Ardından Duke'un ofiste bıraktığı, çocukların her birinin adının yazdığı listeyi aldım. Ekipten birileri sistem üzerinden bütün çocuklara yüz taraması yapmış olmalıydı. Kaçtıkları zaman isimleri ve fotoğrafları raporlanmıştı sonuçta.

Her fotoğrafın yanında listeden bir isim vardı. Altmış dokuz isim.

İsimler ve yaşlar, fotoğraflarla eşleşmişti.

Listede sadece biri yoktu.

Hadley.

Ekibimizin, bu fotoğrafların arasında onunkini de gördükleri takdirde Hadley'nin gururunun incineceğini düşünmüştü. Lindy'yi polise değil, buraya yollamıştı. Bu meseleyi kişisel algılayacağımızın farkındaydı. Lindy'nin, Laurel'in vesayetini alma ihtimalinin daha güçlü olacağını farkındaydı.

Kesinlikle Hadley'ye karşı bir yakınlık hissediyordu ve muhtemelen onun tepkisini görmek istemişti. Hadley aramama cevap vermeyince çabucak dinleyeceğini umarak ses kaydında ona durumu açıkladım.

Ardından Lana'nın televizyon izlerken bir yandan kola içip bacak bacak üstüne attığı dinlenme odasına yöneldim. Kapıya yaslanıp onun içten gülümsemesini izlemeye başladım.

Dünyanın nasıl hastalıklı bir yer olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Şu an onu eve götürememek beni kahrediyordu. İşlerin daha da karmaşık bir hâl almasından nefret ediyordum. Burada kalmam gerekiyordu. Akli melekelerimi korumamı sağlayan tek şey oydu.

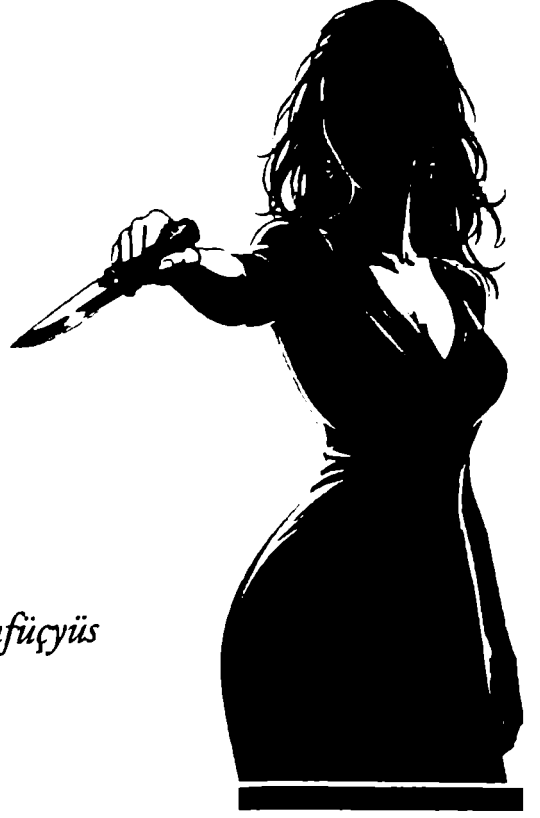
Üzerimde öyle büyük etkisi vardı ki ondan özür dilemek için yatakta daha fazla vakit geçirmem gerekecekti.

On Üçüncü Bölüm

*Hatalardan utanmak, onları suça
dönüştürmekle sonuçlanır.*

-Konfüçyüs

Lindy'nin yanında Laurel'la birlikte dinlenme odasının önünden geçtiklerini gördüğümde Logan yanımdan ayrılalı çok olmamıştı. Demek ki Lindy haberleri yakından takip etmişti ve ona söylediklerimi yapmaya hazırdı.

Lindy beni gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona göz kırparak parmağımı dudaklarıma uzattım ve evrensel *sss* işaretini yaparak diğer elimle ziyaretçi kartımı gösterdim.

Şaşkınlığını ânında gizledi. Laurel gülümseyerek bana el salladı. Hadley'nin bana bakarak bir anda onlara yaklaştığını fark ettiğimde birazcık endişelendim.

Hadley gözlerini kısmış bana bakarken Laurel dikkatini Hadley'ye verdi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Hadley.

Bir adam gelip Laurel ve Lindy'yi işaret etti. "Ferguson davasıyla ilgili bildikleri varmış. Onlara ben eşlik ediyordum ama Kıdemli Özel Ajan Bennett'ı bulamadım."

Onun adını duyunca midem altüst oldu. Beni hayal kırıklığına uğratmamasını umuyordum. Lindy'ye, Bennett'ın ismini kullanmasını değil onun ekibini bulmasını söylemiştim. Eğer düşündüğüm gibi bir adamsa Laurel'in velayetini alması için Lindy'ye yardım eder ve sırf benimle, yani ondan sakladığım bu canavarla bağlantısı var diye arkadaşşıma suçlu muamelesi yapmazdı.

"Onları üç numaralı görüşme odasına alalım," dedi Hadley. Şüphıyla beni tekrar süzdü. Laurel son kez bana baksa da Lindy ifadesini hiç bozmadan rolünü şahane şekilde sürdürüyordu.

Laurel benim melek olduğumu düşünüyordu. Muhtemelen başka kimsenin beni görmediğini sanıyordu. Onun gözünde, ben söz verdiğim gibi onu güvende tutmak için gözümü ondan hiç ayırmayan melektim.

Şu an tertemizdi. Muhtemelen yolda gelirken Lindy'nin ona aldığı yeni kıyafetleri giymişti.

"Neler oluyor?" diyen tanıdık bir ses duydum. Craig? Adı Craig miydi?

Galiba.

Uzaklaştıkları için sonrasında başka bir şey duymadım. Dikkatimi televizyona vermiş gibi yaparak otomattan aldığım kolayı yudumlamaya başladım.

Şu an burada olduğum için Lindy muhtemelen çok cesur olduğumu düşünüyordu. Kendimi nasıl bir çıkmaza soktuğuma dair hiçbir fikri yoktu.

Onlar, bir canavar arıyorlardı.

Kırmızıyı seven bir kızı değil.

Aşık olan bir kızı değil.

On yıl önce ölen bir kızı değil.

Aradan biraz daha vakit geçtikten sonra birinin bana baktığını hissederek bakışlarımı dışarıdan beni izleyen Hadley'ye

çevirdim. Anlaşılmaz bir ifadeyle beni süzerken bakışlarında kuşkusuz bir şüphe vardı.

Laurel tabii ki de ona hiçbir şey söylememişti. Lindy de öyle.

Söylemiş olsaydılar şu an sorgu odasında olurdum. Bu kız en başından beri benden şüpheleniyordu ve hâlâ boşa kürek çekiyordu belli ki.

Ona meydan okur gibi tek kaşımı kaldırdım. Bir şey söylemedi.

Sanki ağlamış gibi gözleri kızarmıştı. Ferguson'ı umursamadığı kesindi. O zaman niye ağlamıştı?

Sonunda bakışlarını benden çekerek tek kelime etmeden yürümeye başladı. Dikkatimi tekrar izlediğim programa verdim. Aslında oldukça komikti.

Ayrıca kimse, dinlenme odasında kahkahalar atan bir kızın kısa zaman önce bir adamı öldürdüğünü ve bir dolu sırrı gizlediğini tahmin edemezdi.

Biraz daha vakit geçirdikten sonra tekrar birinin bana baktığını hissettim. Başımı kapıya doğru çevirince Logan'ın, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle beni izlediğini fark ettim.

“Ne oldu?” diye sordum. Gülümsemesi beni rahatlatmıştı.

“Sen. Sen çok... *Mükemmel* olduğunu duymaktan bıkmışsındır. Ama gerçek bu.”

Ona gülümseyerek yavaşça yerimden kalktım. Şüpheli konumunda olmadığım için aşırı mutluydum. Lindy'nin bu iş için yeterince cesaretli olmayacağından endişelenmişim ama kendini kanıtlamıştı.

Laurel'in artık bir yuvası vardı.

Buna emindim.

“Sen iyi misin? Gideli çok oldu.”

Gülümsemesi silindi. “Özür dilerim. Yapacak çok iş vardı. Aralarındaki tek güzel şey, seni görmek ve travmatik olaylar yaşayan evsiz bir kızın artık yaşayacak güvenli bir evi olması.”

Sessizce rahat bir nefes verdim. İçimi bir sakinlik sardı. Logan beni yanıltmamıştı. Bunun için harika kişi olduğunu biliyordum.

“Çıkmaya hazır mısın peki?” diye sordum ona yaklaşılarak.

Beni belimden yakalayıp kendine çekti. Parmak uçlarımda yükselip olabildiğince ona yaklaştığım sırada hafifçe dudaklarıma eğildi.

“Hayır,” diye iç çekti, dudaklarını benimkilerden uzaklaştırmadan. “Kalmam gerekiyor.”

Gönülsüzce geri çekilirken gözlerinde pişmanlık vardı. “Sana arabamın anahtarını vereyim. Eve git. İşim biraz sürebilir.”

Siktir. Bu cinayetle benim aramda, daha doğrusu adlandıramadıkları canavar tarafımla bağ kurmuşlardı. Kuracaklarını biliyordum da.

Artık Logan’a görevini, yani beni bulma işini yapması için alan tanımalıydım.

“Tamam.”

Craig onlara eşlik ederken Lindy ve Laurel’in geçip gittiklerini gördüm. Laurel bana tekrar el salladığında ona göz kırptım. O sırada Logan, dudaklarını alnıma bastırmakla meşguldü.

Craig de neyse ki bu vedalaşmayı fark etmemişti.

“Katilin akıllıca bir seçim yaptığından emin olmak için kadının geçmişini incelemem gerekiyor,” dedi daha önce evime de gelen adam dinlenme odasına girerken. Beni henüz fark etmemişti. “Aşırı berbat bir gündü.”

Lindy’yi seçtiğimi biliyorlardı. Ama belli ki o hiçbir şey söylememişti.

Aferin sana, Lindy. Teşekkür ederim.

“Donny, sevgilimi hatırlıyorsun, değil mi?” diye sordu Logan. Kalbim, anlayamadığım bir sebeple taklalar atmaya başladı.

Ben onun sevgilisiydim.

O benim sevgilimdi.

Bu yeni bir haber olmasa da, hâlâ telefonda flörtleşirken kendinden geçen on üç yaşındaki kızlara dönüşmeme sebep oluyordu.

Ondan arda kalan vakitlerimde büründüğüm katil yanıma yakalamaya çalışan adamla sevgili olduğum gerçeğini düşünmek bile istemiyordum.

Donny arkasını dönüp beni görünce şaşırdı.

“Özür dilerim,” dedi. Ardından kendine bir fincan kahve alırken selam verme niyetiyle başını salladı. “Seni görmemişim.”

Sadece sevimli ve saçma bir gülümsemeyle karşılık verdim. *Burada merhametsiz bir katil yok, beyler. Sadece âşık, zararsız bir kadın var. Hepsi bu.*

“İşte anahtar,” dedi Logan, bahsi geçen anahtarları avucuma bırakarak. “Seni geçirirdim ama yapacak bir sürü işim var. Çok özür dilerim.”

Omuz silktiğimde tanımadığım bir adam içeri girdi, belli ki çıkışa kadar bana o eşlik edecekti.

“Sonra görüşürüz müyüz?”

Logan’ın dudakları dudaklarımı bulurken soruma konuşmadan cevap verdi. Arkamızdaki Donny’den bir boğaz temizleme sesi duyulsa da Logan performansına hiç ara vermedi. Beni mümkün olduğunca kendine çekerken dili dilimle oynuyordu.

Dünyanın ne kadar sıırsıklam âşık olduğumu görmesini umursamadan kendimi ona bıraktım. Sonunda geri çekildiğinde, sersemlemiştim ve biraz da sarhoş gibiydim.

Yanağımı okşayıp uzunca bir an boyunca beni izledi. “Görüşürüz,” dedi. Ardından dönüp beni geride bıraktığında Craig onu yarı yolda karşıladı.

Diğer adam bana yolu gösterirken dönüp tekrar Donny'ye bakmadım. Yanımdaki adam tek kelime etmemişti, ben de onunla konuşmamıştım. Ulu orta öpüşmemiz onu hayrete düşürmüş ve feci utandırmış gibi kızarmıştı.

Ayyy. Ne tatlı bir çocuktü.

Logan'ın arabasına kadar bana eşlik etti ve ben de hemen ardından arabaya atlayıp yola çıktım. Doğruca evime doğru sürdüm, uyumaya aşırı ihtiyacım vardı. Artık yorgunluğumu gizlemek zorunda kalmayacağım için mutluydum.

Garaj yolumdaki devriye arabaları ortalarda yoktu. Muhtemelen çocukların kaybolduğu cinayet vakasını araştırmak için çağırılmışlardı.

O herifin taşaklarını da işini de bitirmiştım.

Aslında o şerefsiz saatlerce ağlarken taşaklarını sandalyeye çivilemişim ama olsun. Eldiveni bulan kişiye şükretmem gerekiyordu. Yoksa o çirkin, buruşuk, kıllı şeylere elimi sürmem mümkün olamazdı.

Telefonum çalınca ekranda Jake'in adı belirdi. Beni artık bu telefondan aramamasını söylemişim.

"Ne oldu?"

"Şu kız vardı ya, hani Erica Norris? Öcü onu bırakmış."

"Ne? Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Kız seninkiyle konuşmak istiyor. Logan Bennett dışında kimseyle konuşmayacağını söylüyor. Senden yaklaşık bir buçuk saat uzaklıkta."

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"FBI kameralarına sızdım. Ama endişelenme. Ben olduğumu anlayamazlar. İki yıldır ölü olan bir Rus yaptı sanacaklar."

"Kızı niye serbest bırakmış?"

"Hiçbir fikrim yok. Öğrenirsem sana da söylerim. Aşırı yetenekli arkadaşın gözünü davadan ayırmayacak, merak etme."

Sırıtarak gözlerimi devirdim. Her zamanki Jake'di işte.

Telefonu kapatıp evimin basamaklarını çıktım.

Tuhaf bir şekilde evime girdiğim an kulağıma müzik sesi oldu. Açık bırakmış olmalıydım.

Kapıyı kapatıp kilitledim.

Köşeyi döndüğüm an yüzüme sert bir şey çarptı. Acıyla inerken duvara çarptım. Yere yuvarlandığım an anahtarlarım da telefonum da elimden fırlamıştı ama çıkan sesler uzak bir yankıdan ibaretti.

Gözlerim daha karanlığa alışamadan boğazıma baskı yapan bir kol beni boğmaya başladı. Başımdaki güçlü acıyla sersemlemiş hâlde olsam da odaklanmaya çalışıyordum.

Bir şeylere uzanabilmek adına elimi kaldırdım ancak güçlü bir el mengene misali bileğimi sıkıca yakaladı ve canımı acıtarak kıvırdı.

“Cesursun. Hoşuma gitti. Çok da güzelsin. Ajan Bennett iyi bir seçim yapmış,” dedi karanlıktan yükselen kalın, uğursuz bir ses. Damarlarımda akan kan buz kesti. Küçük bir ışık yansıması gelince, bana çok yakından bakan gözlerindeki hain pırıltıyı fark ettim. “Sonunda seni yapayalnız bıraktı işte. Anlat bakalım, prenses, Öcü'den korkuyor musun?”

